

BISERICA LUI ISUS HRISTOS A SFINŢILOR DIN ZILELE DIN URMĂ • NOIEMBRIE 2012

Liahona

Cuvântări din timpul Conferinței Generale

**Se reduce vârsta
necesară pentru
slujirea ca misionar
cu timp deplin**

**Au fost anunțate
două temple noi**

**O nouă programă
de învățământ
pentru tineri**

© WALTER RANE, COPIEREA INTERZISĂ.

Au mâncat toți și s-au săturat, de Walter Rane

„El [Isus] a luat cele cinci pâini și cei doi pești. Și-a ridicat ochii spre cer, și a rostit binecuvântarea. Apoi a frânt pâinile și le-a dat ucenicilor, ca ei să le împartă norodului. Asemenea și cei doi pești, i-a împărțit la toți.

Au mâncat toți și s-au săturat” (Marcu 6:41–42).

„Cei ce mâncaseră, erau ca la cinci mii de bărbați, afară de femei și de copii” (Matei 14:21).

SESIUNEA DE SÂMBĂTĂ DIMINEAȚĂ

- 4 Bine ați venit la conferință
Președintele Thomas S. Monson
- 6 Puteți să simțiți astfel acum?
Vârșnicul Quentin L. Cook
- 10 Știu acest adevăr. Trăiesc potrivit lui. Îl iubesc.
Ann M. Dibb
- 12 Un dar nespus de mare de la Dumnezeu
Vârșnicul Craig C. Christensen
- 15 „Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi”
Vârșnicul Shayne M. Bowen
- 18 Întrebați-i pe misionari! Ei vă pot ajuta!
Vârșnicul Russell M. Nelson
- 21 Despre regrete și decizii
Președintele Dieter F. Uchtdorf

SESIUNEA DE SÂMBĂTĂ DUPĂ-AMIAZĂ

- 25 Susținerea oficanților Bisericii
Președintele Henry B. Eyring
- 26 Să devenim părinți de seamă
Vârșnicul L. Tom Perry
- 29 Angajați-vă cu sârguință într-o cauză bună
Vârșnicul M. Russell Ballard
- 32 „Veniți la Mine, o, voi casă a lui Israel”
Vârșnicul Larry Echo Hawk
- 34 Ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?
Vârșnicul Robert C. Gay
- 37 Standardele templului
Vârșnicul Scott D. Whiting
- 39 Încercarea credinței dumneavoastră
Vârșnicul Neil L. Andersen
- 43 Protejați copiii
Vârșnicul Dallin H. Oaks

SESIUNEA PREOȚIEI

- 47 Stimați frați, avem de lucru
Vârșnicul D. Todd Christofferson
- 51 Fiți curajoși, puternici și energici
Episcopul Gary E. Stevenson
- 54 Luați seama la voi înșivă
Vârșnicul Anthony D. Perkins
- 57 Bucuria de a avea preoția
Președintele Dieter F. Uchtdorf
- 60 Ajutați-i pe fineri să-și stabilească țeluri înalte
Președintele Henry B. Eyring

- 68 Să-i vedem pe ceilalți așa cum ar putea deveni
Președintele Thomas S. Monson

SESIUNEA DE DUMINICĂ DIMINEAȚĂ

- 72 Unde este cortul?
Președintele Henry B. Eyring
- 75 Ispășirea
Președintele Boyd K. Packer
- 78 Mai întâi observați, apoi slujiți
Linda K. Burton
- 81 Să învățăm cu inima noastră
Vârșnicul Walter F. González
- 83 Cea dintâi și cea mai mare poruncă
Vârșnicul Jeffrey R. Holland
- 86 Să ne gândim la binecuvântări
Președintele Thomas S. Monson

SESIUNEA DE DUMINICĂ DUPĂ-AMIAZĂ

- 90 Să fim creștini mai asemănători lui Hristos
Vârșnicul Robert D. Hales
- 93 Bucuria de a-i mântui pe cei morți
Vârșnicul Richard G. Scott
- 96 Un pas mai aproape de Salvator
Russell T. Osguthorpe
- 99 Prin credință toate lucrurile sunt împlinite
Vârșnicul Marcus B. Nash
- 101 Să devenim ucenici adevărați
Vârșnicul Daniel L. Johnson
- 104 Binecuvântările împărtășaniei
Vârșnicul Don R. Clarke
- 106 Convertiți la Domnul
Vârșnicul David A. Bednar
- 110 Domnul să vă aibă-n grijă Sa până ce iar ne vom vedea
Președintele Thomas S. Monson

ADUNAREA GENERALĂ A SOCIETĂȚII DE ALINARE

- 111 Este scrisă în inimile noastre credința în ispășirea lui Isus Hristos?
Linda K. Burton
- 115 Pe deplin conștiente de îndatoririle noastre
Carole M. Stephens
- 118 Domnul nu v-a uitat
Linda S. Reeves
- 121 Cele care poartă de grijă
Președintele Henry B. Eyring
- 64 Autoritățile generale ale Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă
- 125 Indexul relațiilor din timpul conferinței
- 126 Știrile Bisericii
- 128 Președințiile generale ale organizațiilor auxiliare

Rezumatul celei de-a 182-a Conferințe Generale Bianuale

SESIUNEA GENERALĂ DE SÂMBĂȚĂ DIMINEAȚĂ, 6 OCTOMBRIE 2012

Prezidează: președintele Thomas S. Monson. Conduce: președintele Henry B. Eyring. Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Kevin R. Duncan. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Juan A. Uceda. Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului; dirijori Mack Wilberg și Ryan Murphy; organişti Clay Christiansen și Richard Elliott. S-a interpretat: „Slavă lui Dumnezeu”, *Imnuri*, nr. 38; „Ce trainică temelie” *Imnuri*, nr. 47, aranjament Wilberg, publicat Oxford; „Doamne, Îți voi urma calea”, *Imnuri*, nr. 138; „Mulțumim, Ție, Dumnezeule nostru”, *Imnuri*, nr. 13; „I Will Follow God's Plan” *Children's Songbook*, nr. 164, aranjament Hofheins, nepublicat; „Să ne bucurăm”, *Imnuri*, nr. 3, aranjament Wilberg, nepublicat.

SESIUNEA GENERALĂ DE SÂMBĂȚĂ DUPĂ-AMIAZĂ, 6 OCTOMBRIE 2012

Prezidează: președintele Thomas S. Monson. Conduce: președintele Dieter F. Uchtdorf. Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Gerrit W. Gong. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Jose L. Alonso. Muzica a fost interpretată de un cor al tinerilor băieți și tinerelor fete din țărșii din Bennion și Taylorsville, Utah; dirijoare Leah Tarrant; la orgă Linda Margetts și Bonnie Goodliffe. S-a interpretat: „Arise, O Glorious Zion”, *Hymns*, nr. 407; „Copil al Domnului”, *Imnuri*, nr. 191, aranjament Perry, nepublicat; „Cu toți în munca Domnului să înaintăm”, *Imnuri*, nr. 156; „Azi, în zi de bucurie”, *Imnuri*, nr. 35, aranjament Huff, nepublicat.

SESIUNEA PREOȚIEI DE SÂMBĂȚĂ SEARĂ, 6 OCTOMBRIE 2012

Prezidează: președintele Thomas S. Monson. Conduce: președintele Dieter F. Uchtdorf. Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Jay E. Jensen. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Patrick Kearon. Muzica a fost interpretată de un cor al Preoției lui Melhisedec format din frați din zona Ogden, Utah; dirijori Stephen P. Schank și Derek Furch; la orgă Andrew Unsworth. S-a interpretat: „Slavă Domnului Atotputernic”, *Imnuri*, nr. 41; „Iubiți-vă unul pe altul”, *Imnuri*, nr. 200, aranjament Furch, nepublicat; „Îndrumă-ne, mare Iehova”, *Imnuri*, nr. 46; „Speranța lui Israel” *Imnuri*, nr. 166, aranjament Schank, nepublicat.

SESIUNEA GENERALĂ DE DUMINICĂ DIMINEAȚĂ, 7 OCTOMBRIE 2012

Prezidează: președintele Thomas S. Monson. Conduce: președintele Dieter F. Uchtdorf. Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Marlin K. Jensen. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Keith R. Edwards. Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului; dirijor Mack Wilberg; organişti Richard Elliott și Andrew Unsworth. S-a interpretat: „Ce-i adevărul?”, *Imnuri*, nr. 173; „Zorii apar”, *Imnuri*, nr. 1, aranjament Wilberg, nepublicat; „Does the Journey Seem Long?”, *Hymns*, nr. 127, aranjament Wilberg, nepublicat (Shane Warby, solist); „Chemați să slujim”, *Imnuri*, nr. 159; „If the Savior Stood Beside Me”, CSMP de Sally DeFord, aranjament Cardon, nepublicat; „If the Way Be Full of Trial, Weary Not”, *Songs of Zion* (1912), nr. 158, aranjament Wilberg, nepublicat.

SESIUNEA GENERALĂ DE DUMINICĂ DUPĂ-AMIAZĂ, 7 OCTOMBRIE 2012

Prezidează: președintele Thomas S. Monson. Conduce: președintele Henry B. Eyring. Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Octaviano Tenorio. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Larry W. Gibbons. Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului; dirijori Mack Wilberg și Ryan Murphy; organiste Bonnie Goodliffe și Linda Margetts. S-a interpretat: „Acum apar zorii”, *Imnuri*, nr. 32, aranjament Murphy, nepublicat; „Oare te-ai rugat?” *Imnuri*, nr. 89, aranjament Wilberg, publicat Jackman; „Domnul este Rege!”, *Imnuri*, nr. 37; „Domnul să te aibă-n grijă Sa”, *Imnuri*, nr. 98, aranjament Wilberg, nepublicat.

ADUNAREA GENERALĂ A SOCIETĂȚII DE ALINARE DE SÂMBĂȚĂ SEARĂ, 29 SEPTEMBRIE 2012

Prezidează: președintele Thomas S. Monson. Conduce: Linda K. Burton. Rugăciunea de deschidere: Maria Torres. Rugăciunea de încheiere: Melinda Barrow. Muzica a fost interpretată de un cor al tinerelor surori adulte necăsătorite din țărșii pentru tineri adulți necăsătoriți Bonneville Salt Lake, Holladay Salt Lake și Murray, Utah; dirijoare Emily Wadley; la orgă: Linda Margetts. S-a interpretat: „Cu toți în munca Domnului să înaintăm”, *Imnuri*, nr. 156; potpuriu din „El Și-a trimis Fiul”, *Children's Songbook*, nr. 34 și „Eu

încerc să fiu ca Isus”, *Children's Songbook*, nr. 78, aranjament Sally DeFord, nepublicat; „Eu mă minunez”, *Imnuri*, nr. 117; „De Tine am nevoie”, *Imnuri*, nr. 58, aranjament Beebe, publicat Larice.

CUVÂNTĂRI DIN CADRUL CONFERINȚEI PE INTERNET

Pentru a asculta sau viziona pe Internet cuvântările de la Conferința Generală, în multe limbi, accesați conference.lds.org. Apoi, selectați limba. În general, înregistrările audio sunt disponibile în cel mult două luni de la desfășurarea conferinței la centrele de distribuire.

MESAJE PENTRU ÎNVĂȚĂTORII DE ACASĂ ȘI ÎNVĂȚĂTOARELE VIZITATOARE

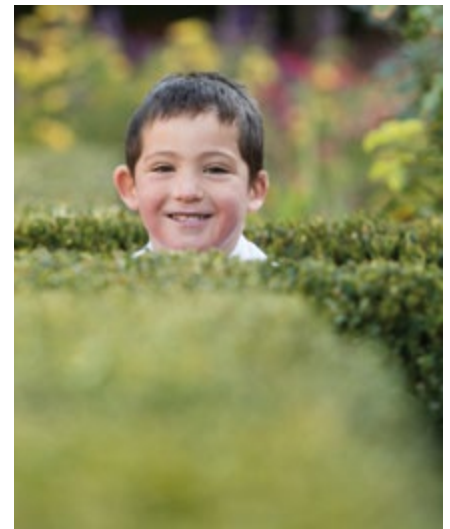
Ca mesaje pentru învățătorii de acasă și învățătoarele vizitatoare, vă rugăm să selectați un mesaj care răspunde cel mai bine nevoilor acelora pe care îi vizitați.

PE COPERTĂ

Față: Fotografie de Derek Israelsen.
Spate: Fotografie de Leslie Nilsson.

FOTOGRAFII DIN TIMPUL CONFERINȚEI

Fotografiile din timpul Conferinței Generale au fost realizate, în orașul Salt Lake, de Craig Dimond, Welden C. Andersen, John Luke, Matthew Reier, Cody Bell, Leslie Nilsson, Weston Colton, Sarah Jensen, Derek Israelsen, Scott Davis, Kristy Jordan, Randy Collier, Lloyd Eldredge și Cara Call; în Botswana, de John Huntsman; în Brazilia, de Francisco Flávio Dias Carneiro; în Estonia, de Amanda Robinson; în Grecia, de David L. Mower; în Italia, de Christopher Dean; în Mexic, de Carlos Israel Gutierrez Robles; în Mozambic, de Daniel Osborn; în Polonia, de Lois Jensen; în Scoția, de John J. Graham; în Spania, de Antoni García Corrius; și în Taiwan, de Danny Chan La.

Revistă internațională a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă

Prima Președinție: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Cvorumul celor Doisprezece Apostoli: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Redactor: Craig A. Cardon

Consultanți: Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster, Christoffel Golden Jr., Anthony D. Perkins

Director general: David T. Warner

Director Asistență familii și membrii:

Vincent A. Vaughn

Director Revistele Bisericii: Allan R. Loyborg

Director comercial: Garff Cannon

Redactor-șef: R. Val Johnson

Asistent al redactorului-șef: LaRene Porter Gaunt

Asistent publicații: Melissa Zenteno

Colectiv de redactare și editare: Susan Barrett, Ryan Carr, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman, Hikari Loftus, Lia McClanahan, Michael R. Morris, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Julia Woodbury

Director general artistic: J. Scott Knudsen

Director artistic: Tadd R. Peterson

Colectiv de grafică: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Thomas Child, Kerry Lynn C. Herrin, Colleen Hincley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy, Brad Teare

Coordonator proprietate intelectuală:

Collette Nebeker Aune

Director de producție: Jane Ann Peters

Colectiv de producție: Connie Bowthorpe Bridge, Howard G. Brown, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Ty Pilcher, Gayle Tate Rafferty

Tipărire preliminară: Jeff L. Martin

Director tipar: Craig K. Sedgwick

Director difuzare: Evan Larsen

Distribuire:

Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmuhlstrasse 16, 61352 Bad Homburg.v.d.H., Germany

Informații privind abonamentul:

Pentru abonare sau schimbarea adresei, vă rugăm să contactați Serviciul clienți

Tel. gratuit: 00800 2950 2950

Tel.: +49(0)6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online: store.lds.org

Prețul abonamentului pe un an: 104,50 lei pentru România

și 1,85 lei moldovenesti pentru Moldova

Trimiteti manuscrise și întrebări pe Internet accesând

liahona.lds.org; pe e-mail la adresa liahona@ldschurch

.org; sau prin poștă la adresa Liahona, Rm. 2420, 50 E.

North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Liahona (termen din Cartea lui Mormon însemnând „busolă” sau „îndrumător”) este publicată în albaneză, armeană, bislama, bulgară, cambodgiană, cebuană, chineză, cehă, croată, daneză, olandeză, engleză, estonă, fijiană, finlandeză, franceză, germană, greacă, marșaleză, maghiară, islandeză, indoneziană, italiană, japoneză, kiribați, coreeană, letonă, lituaniană, malgașă, mongolă, norvegiană, polonă, portugheză, română, rusă, samoană, spaniolă, slovenă, suedeză, tagalogă, tahitiană, thai, tongană, ucraineană, urdu și vietnameză. (Frecvența publicării variază de la o limbă la alta.)

© 2012 Intellectual Reserve, Inc. Toate drepturile rezervate.

Printed in the United States of America.

Textele și ilustrațiile din *Liahona* pot fi copiate pentru a fi folosite ocazional, în scopuri necomerciale, în activități desfășurate acasă sau la Biserică. Ilustrațiile nu pot fi copiate dacă legenda care le însoțește menționează astfel de restricții. Întrebările trebuie expediate la adresa: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sau e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2012 Vol. 15 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480) Romanian (ISSN 1096-5157) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

INDEXUL VORBITORILOR

Andersen, Neil L., p. 39
Ballard, M. Russell, p. 29
Bednar, David A., p. 106
Bowen Shayne M., p. 15
Burton, Linda K., p. 78, 111
Christensen, Craig C., p. 12
Christofferson, D. Todd, p. 47
Clarke, Don R., p. 104
Cook, Quentin L., p. 6
Dibb, Ann M., p. 10
Echo Hawk, Larry, p. 32
Eyring, Henry B., p. 60, 72, 121
Gay, Robert C., p. 34
González, Walter F., p. 81
Hales, Robert D., p. 90
Holland, Jeffrey R., p. 83
Johnson, Daniel L., p. 101
Monson, Thomas S., p. 4, 68, 86, 110
Nash, Marcus B., p. 99
Nelson, Russell M., p. 18
Oaks, Dallin H., p. 43
Osguthorpe, Russell T., p. 96
Packer, Boyd K., p. 75
Perkins, Anthony D., p. 54
Perry, L. Tom, p. 26
Reeves, Linda S., p. 118
Scott, Richard G., p. 93
Stephens, Carole M., p. 115
Stevenson, Gary E., p. 51
Uchtdorf, Dieter F., p. 21, 57
Whiting, Scott D., p. 37

INDEX TEMATIC

Activare, p. 68
Adversitate, p. 39, 110, 115
Bucurie, p. 21, 57
Caritate, p. 121
Cartea lui Mormon, p. 32
Casa lui Israel, p. 32
Castitate, p. 6, 39
Căsătorie, p. 26, 43, 47
Convertire, p. 6, 54, 81, 96, 106
Copii, p. 15, 43
Credință, p. 39, 72, 99, 111
Creștinism, p. 90
Curaj, p. 51, 68
Devotament, p. 51
Dragoste, p. 10, 78, 83, 118
Duhul Sfânt, p. 12, 81, 99
Familie, p. 26, 43, 54
Inspirație, p. 86
Ispășire, p. 6, 75, 104, 111
Istoria familiei, p. 93
Isus Hristos, p. 15, 18, 75, 99, 111, 118
Împărtășanie, p. 104
Îndatorire, p. 115
Învățare, p. 10, 96
Înviere, p. 15
Legăminte, p. 54
Libertatea de a alege, p. 51

Loialitate, p. 83
Mărturie, p. 68, 106
Moarte, p. 15
Bucurie, p. 21, 57
Muncă misionară, p. 4, 18
Obținerea unui loc de muncă, p. 47
Pocăință, p. 34, 75
Pornografie, p. 6
Predare, p. 18, 96
Preoție, p. 47, 51, 54, 57
Priorități, p. 21
Recunoștință, p. 110
Restaurare, p. 18
Revelație, p. 60
Rugăciune, p. 86
Sacrificiu, p. 34
Slujire, p. 12, 29, 57, 72, 78, 101, 110, 115, 121
Societatea de Alinare, p. 111, 115, 121
Speranță, p. 15
Standarde, p. 37
Supunere, p. 101
Talente, p. 60
Temple, p. 4, 12, 37, 93
Tineri, p. 60
Ucenicie, p. 21, 29, 78, 83, 90, 101
Umilință, p. 34, 72
Vindecare, p. 81

Președintele Thomas S. Monson

Bine ați venit la conferință

*Să ascultăm cu atenție mesaje... pentru a putea simți
Spiritul Domnului și a dobândi cunoașterea pe care
El dorește s-o avem.*

Din câte văd, toate locurile sunt ocupate – cu excepția câtorva de acolo, din spate. Deci este loc și de mai bine. Sunt păstrate, probabil, pentru cei care întârzie puțin, din cauza traficului, ca să găsească un loc când sosesc.

Este o zi frumoasă astăzi – ziua conferinței. Am ascultat un cor minunat interpretând o melodie magnifică. De fiecare dată când ascult corul sau orga sau pianul, mă gândesc la mama care spunea: „Sunt mulțumită de laudele care ți se aduc, de diplomele pe care le-ai obținut și de toată munca pe care ai făcut-o. Singurul meu regret este că nu ai devenit pianist”. Mulțumesc, mamă. Aș fi vrut să devin.

Dragi frați și surori, ce plăcut este să vă urăm bun venit la cea de-a 182-a Conferință Generală Bianuală a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă!

De la ultima noastră întâlnire, cu șase luni în urmă, trei temple noi au fost dedicate și un templu a fost rededicat. În luna mai, am avut privilegiul de a dedica frumosul templu din Kansas City, Missouri, și de a participa la sărbătoarea culturală desfășurată cu acel prilej. Voi vorbi mai detaliat despre acea sărbătoare în cuvântarea mea de mâine dimineață.

În luna iunie, președintele Dieter F. Uchtdorf a dedicat mult așteptatul templu din Manaus, Brazilia, iar la începutul lunii septembrie, președintele Henry B. Eyring a rededicat nou renovatul templu din Buenos Aires, Argentina, un templu pe care am avut privilegiul să-l dedic cu aproape 27 de ani în urmă. În urmă cu numai două săptămâni, președintele Boyd K. Packer a dedicat încântătorul templu din Brigham City, orașul în care dânsul s-a născut și a crescut.

Așa cum am mai spus, nicio clădire construită de Biserică nu este mai importantă decât un templu și noi avem plăcerea să dispunem de 139 de temple în funcțiune în întreaga lume, alte 27 fiind anunțate sau în construcție. Suntem recunoscători pentru aceste edificii sacre și binecuvântările pe care le aduc în viețile noastre.

În această dimineață, am privilegiul să anunț că, în lunile și anii care vor urma, alte două temple vor fi construite în următoarele locuri: Tucson, Arizona, și Arequipa, Peru. Detaliile cu privire la aceste temple vor fi oferite în viitor, după ce se vor obține aprobările pentru locul de amplasare și alte aprobări.

Dragi frați și surori, doresc să vă vorbesc acum despre o altă problemă – și anume, slujirea misionară.

De o perioadă de timp, Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli au permis tinerilor băieți din anumite țări să slujească de la vârsta de 18 ani când aceștia au fost demni, apti, au absolvit liceul și și-au exprimat dorința sinceră de a sluji. Acesta a fost un principiu aplicat în anumite țări și a permis mai multor mii de tineri băieți să slujească, cu cinste, în misiuni, să-și îndeplinească obligațiile prevăzute de serviciul militar și să profite de ocaziile de a urma o formă de învățământ.

Experiența noastră cu acești misionari de 18 ani a fost pozitivă. Președinții lor de misiuni raportează că ei sunt supuși, credincioși, maturi și slujesc cu tot atâta competență ca și misionarii mai vârstnici care slujesc în aceleași misiuni. Credința, supunerea și maturitatea lor ne-au determinat să dorim să oferim această opțiune a slujirii misionare la o vârstă mai mică *tuturor* tinerilor băieți, indiferent de țara de proveniență.

Am plăcerea să anunț că, începând din acest moment, pentru toți tinerii

băieți demni, apți și care au absolvit liceul sau o formă de învățământ echivalentă, indiferent de locul în care trăiesc, va exista opțiunea de a fi recomandați pentru slujirea misionară începând de la vârsta de 18 ani, în loc de 19 ani. Nu sugerez că toți tinerii băieți vor sluji – sau ar trebui să slujească – la această vârstă mai mică. Doresc să spun că opțiunea este acum disponibilă și se vor avea în vedere circumstanțele individuale, precum și hotărârea conducătorilor locali ai Bisericii.

Așa cum ne-am gândit, rugându-ne, la vârsta la care un tânăr băiat poate începe slujirea misionară, am analizat și vârsta la care ar putea sluji o tânără

fată. Astăzi, am plăcerea să anunț că tinerele demne, apte, care doresc să slujească pot fi recomandate pentru slujirea misionară începând cu vârsta de 19 ani, în loc de 21 de ani.

Noi afirmăm că munca misionară este o îndatorire a preoției – și îi încurajăm pe toți tinerii băieți care sunt demni și apți fizic și psihic să răspundă chemării de a sluji. Multe tinere fete servesc, de asemenea, dar ele nu au aceeași responsabilitate cu privire la slujire ca tinerii băieți. Le asigurăm pe tinerele surori din Biserica noastră că ele au o contribuție importantă ca misionare și noi apreciem slujirea lor.

Avem în continuare nevoie de mai multe cupluri de misionari seniori. Dacă împrejurările vă permit, dacă urmează să vă pensionați și dacă sănătatea vă permite, vă încurajez să vă oferiți pentru a sluji în calitate de misionari cu timp deplin. Atât soțul, cât și soția vor avea o mare bucurie slujindu-le împreună copiilor Tatălui nostru.

Acum, dragi frați și surori, să ascultăm cu atenție mesajele care ne vor fi prezentate în următoarele două zile, pentru a putea simți Spiritul Domnului și a dobândi cunoașterea pe care El dorește s-o avem. Mă rog să putem avea această experiență, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

Vârșnicul Quentin L. Cook
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Puteteți să simțiți astfel acum?

În Biserică, unii oameni cred că nu pot răspunde la întrebarea lui Alma cu un da răsunător. Ei nu „[simt] astfel acum”.

Președinte Monson, vă iubim, vă susținem! Anunțul plin de însemnătate din punct de vedere istoric cu privire la slujirea misionară ne inspiră. Încă îmi amintesc entuziasmul din anul 1960, când vârsta necesară de a sluji în misiune pentru tinerii băieți a fost redusă de la 20 de ani la 19. Ajunsesem în Misiunea Britanică în calitate de misionar proaspăt chemat la vârsta de 20 de ani. Primul tânăr în vârstă de 19 ani care a sosit în misiunea noastră a fost vârșnicul Jeffrey R. Holland, care a fost de un ajutor deosebit. Încă nu împlinise 20 de ani. Apoi, în decursul unui an, au sosit mult mai mulți tineri de 19 ani. Au fost misionari supuși și credincioși, iar lucrarea a progresat. Sunt încredințat că acum vom avea parte de o recoltă și mai bogată, pe măsură ce misionarii drepti și hotărâți îndeplinesc porunca Salvatorului de a predica Evanghelia Sa.

În opinia mea, voi, cei din generația care se ridică, sunteți mai bine pregătiți decât oricare altă generație anterioară. Cunoașterea pe care o aveți despre scripturi este deosebit de impresionantă. Cu toate acestea, provocările cu care se confruntă generația voastră în timp ce se pregătește pentru slujire

sunt asemănătoare cu cele de care au avut parte toți membrii Bisericii. Cu toții sunt conștienți că, în mai toată lumea, cultura nu îndeamnă la neprihănire sau angajamente spirituale. De-a lungul istoriei, conducătorii au avertizat oamenii și au predat despre pocăință. În Cartea lui Mormon, Alma cel tânăr a fost atât de îngrijorat de nedreptate și de lipsa angajamentului, încât a renunțat la poziția sa de judecător-șef, conducător al poporului lui

Nefi, și și-a concentrat toate eforturile asupra chemării sale de profet¹.

În unul dintre cele mai profunde versete din scripturi, Alma proclamă: „Dacă voi ați simțit o schimbare în inima voastră și dacă ați simțit dorința să cântați cântecul iubirii mântuitoare, vreau să vă întreb, puteți să simțiți astfel acum?”².

Conducătorii locali din întreaga lume raportează că, priviți în ansamblu, membrii Bisericii, în special tinerii noștri, nu au fost niciodată mai puternici. Dar, aproape mereu, ei exprimă două neliniști: prima este provocarea ce vine de pe urma nedreptății crescânde din lume și, a doua, indiferența și lipsa angajamentului unor membri. Conducătorii caută sfaturi despre cum să-i ajute pe membri să-L urmeze pe Salvator și să atingă un nivel de convertire profundă și de durată.

Această întrebare: „Puteți să simțiți astfel acum?”, este încă importantă chiar și după multe secole. Având în vedere tot ceea ce am primit în această dispensație, inclusiv restaurarea plenitudinii Evanghелиei lui Isus Hristos, revărsarea darurilor spirituale

și binecuvântările de necontestat ale cerului, provocarea oferită de Alma nu a fost niciodată atât de importantă.

La scurt timp după ce Ezra Taft Benson a fost chemat să slujească în calitate de apostol în 1943, președintele George Albert Smith³ l-a sfătuit: „Misiunea ta [este de a]... avertiza oamenii... în cel mai blând mod cu putință, astfel încât pocăința să fie singurul panaceu pentru relele din lume”⁴. Când a fost făcută această afirmație, ne aflăm în mijlocul conflagrației celui de-al Doilea Război Mondial.

Astăzi, păcatul imoralității a crescut și mai mult în intensitate. Recent, un scriitor remarcabil a spus: „Toată lumea știe că, într-adevăr, civilizația este periculoasă și nimeni nu se așteaptă ca acest lucru să se schimbe”⁵. Ilustrarea constantă a violenței și a imoralității în muzică, divertisment, artă și în mass-media din civilizația noastră de azi este fără precedent. Acest lucru a fost descris într-un mod frapant de un teolog baptist foarte respectat, când a spus: „Sistemul imunitar spiritual al unei civilizații întregi a fost slăbit”⁶.

Nu este de mirare că, în Biserică, unii oameni cred că nu pot răspunde la întrebarea lui Alma cu un da răsunător. Ei nu „[simt] astfel acum”. Ei simt că se află într-o perioadă lipsită de spiritualitate. Alții sunt mânioși, jigniți sau decepționați. Dacă aceste descrieri vi se aplică dumneavoastră⁷, este important să evaluați motivele pentru care nu puteți „să simțiți astfel acum”.

Mulți dintre cei care se află într-o perioadă lipsită de spiritualitate și cărora le lipsește angajamentul nu au fost neapărat implicați în păcate sau încălcări grave, dar au făcut alegeri neînțelepte. Unii sunt neglijenți în respectarea legămintelor sacre. Alții își petrec majoritatea timpului irosindu-și foarte mult din energia lor în scopuri mai puțin importante. Unii îngăduie

concepțiilor culturale sau politice intense să le șubrezească loialitatea față de Evanghelia lui Isus Hristos. Alții s-au lăsat absorbiți de materiale de pe Internet, care amplifică, exagerează și, în unele cazuri, scornesc defecte ale primilor conducători ai Bisericii. Apoi, trag concluzii eronate, care le pot afecta mărturia. Oricine a făcut aceste alegeri se poate pocăi și se poate reface din punct de vedere spiritual.

Cufundarea în scripturi este esențială pentru a obține hrană spirituală⁸. Cuvântul lui Dumnezeu ne inspiră să facem angajamente și acționează ca un leac vindecător pentru sentimente rănite, mânie sau decepție⁹. Când dorința noastră de angajament se diminuează din orice motiv, o parte a soluției este pocăința¹⁰. Angajamentul și pocăința sunt foarte strâns legate între ele.

C. S. Lewis, abilul și pragmaticul scriitor creștin, a scris despre acest aspect într-un mod foarte convingător. El a afirmat despre creștinism că acesta le spune oamenilor să se pocăiască și le promite iertare; dar, până când oamenii nu știu și nu simt că au nevoie de iertare, creștinismul nu înseamnă nimic pentru ei. El a declarat: „Când știi că ești bolnav, ascultă de doctor”¹¹.

Profetul Joseph a indicat faptul că, înainte de botez, ne aflăm pe teren neutru, între bine și rău. Dar, „când [ne-am alăturat] acestei Biserici, [ne-am] angajat să-L [slujim] pe Dumnezeu. Când [am] făcut acest lucru, [am] părăsit terenul neutru și niciodată nu [ne] mai [putem] întoarce pe el”. Sfatul său a fost să nu îl părăsim niciodată pe Învățător¹².

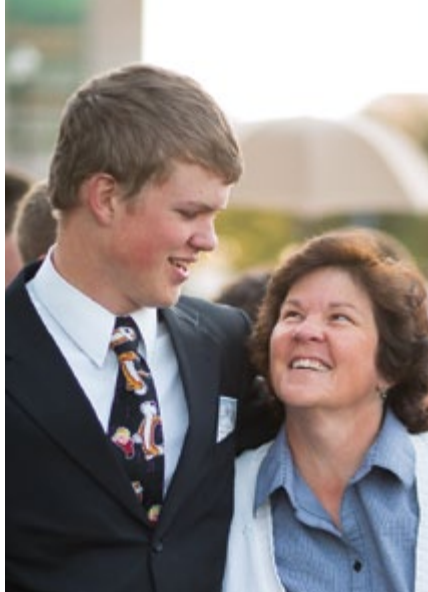
Alma accentuează faptul că, prin ispășirea lui Isus Hristos, „brațele milosteniei sunt întinse către” cei care se pocăiesc¹³. Apoi, adresează întrebări pătrunzătoare și fundamentale, cum ar fi: Suntem pregătiți să-L întâlnim pe Dumnezeu? Ne păstrăm fără de

vină? Trebuie să ne gândim cu toții la aceste întrebări. Dramatica experiență personală a lui Alma de a nu-și asculta tatăl credincios și, apoi, de a dobândi o înțelegere despre câtă nevoie avea de iertare și despre ce a însemnat să cânte cântecul iubirii mântuitoare este impresionantă și convingătoare.

Deși este important să avem în vedere lucrurile care diminuează dorința de angajament, există două provocări relevante, care prevalează. Prima o reprezintă răutatea, violența și abuzul domestic. A doua o reprezintă imoralitatea și gândurile impure. De obicei, acestea precedă și se află la baza alegerii de a fi mai puțin supus.

Felul în care îi tratăm pe cei mai apropiați nouă este extrem de important. Violența, abuzul, lipsa de politețe și de respect în cadrul căminului sunt de neacceptat – de neacceptat pentru adulți și de neacceptat pentru generația care se ridică. Tatăl meu nu a fost activ în Biserică, însă a fost un exemplu remarcabil, în special în ceea ce privește felul în care o trata pe mama mea. Obişnuia să spună: „Dumnezeu îi va face pe bărbați răspunzători pentru fiecare lacrimă pe care soțiile o varsă din cauza lor”. Același concept este subliniat în „Familia: o declarație oficială către lume”. În ea este scris: „[Ce]... care abuzează de partener sau de copii... vor da socoteală într-o bună zi în fața lui Dumnezeu”¹⁴. Indiferent de cultura în care suntem crescuți și indiferent dacă părinții noștri ne-au abuzat sau nu, noi nu trebuie să abuzăm pe nimeni fizic, emoțional sau verbal¹⁵.

Niciodată nu a fost atât de importantă nevoia de politețe în societate. Temelia bunătății și a politeții se stabilește în căminele noastre. Nu este surprinzător că, în general, comportamentul oamenilor a decăzut în același timp cu colapsul familiei. Familia este temelia pe care se întemeiază dragostea și pe care se menține spiritualitatea. Familia promovează o atmosferă în care se pot dezvolta obiceiurile religioase. Într-adevăr, „când dragostea-n case-avem, totu-i minunat”¹⁶.

Imoralitatea sexuală și gândurile impure încalcă standardele stabilite de Salvator¹⁷. La începutul acestei dispensații, am fost avertizați că imoralitatea sexuală va fi, poate, cea mai mare provocare¹⁸. O astfel de conduită, fără pocăință, va duce la o lipsă de spiritualitate și la pierderea dorinței de angajament. Filmele, televiziunea și Internetul transmit, adesea, mesaje și imagini degradante. Președintele Dieter F. Uchtdorf și cu mine am vizitat recent un sat din jungla Amazonului și am observat antene parabolice chiar și pe unele dintre micile și modeste colibe. Ne-am bucurat de faptul că, în această regiune îndepărtată, erau disponibile informații prețioase. De asemenea, ne-am dat seama că, practic, nu există niciun loc pe pământ care să nu fie influențat de imagini ispititoare, imorale și care stimulează dorințele sexuale. Există un motiv pentru care pornografia a devenit o problemă atât de gravă în zilele noastre.

Recent, am purtat o discuție pertinentă cu un deținător al Preoției aaronice în vârstă de 15 ani. M-a ajutat să înțeleg cât este de ușor în această eră a Internetului ca tinerii să fie expuși, aproape fără voie, la imagini impure și chiar pornografice. El a indicat faptul că, în cazul majorității principiilor propovăduite de Biserică, societatea, în general, este oarecum conștientă de faptul că încălcarea acestor principii

poate avea efecte devastatoare asupra sănătății sau prosperității. El a menționat consumul de tutun, droguri și alcool de către tineri. Dar a observat că, în general, referitor la pornografie sau imoralitate, nu există niciun protest vizibil corespunzător sau măcar un avertisment semnificativ din partea societății.

Dragii mei frați și dragile mele surori, analiza făcută de acest tânăr este corectă. Care este răspunsul? Ani de zile, profeții și apostolii au predat despre importanța obiceiurilor religioase în cămin¹⁹.

Stimați părinți, este esențial ca dumneavoastră să participați în mod activ la adunările și programele Bisericii împreună cu familia dumneavoastră. Totuși, acest lucru nu mai este suficient pentru a vă îndeplini responsabilitatea sacră pe care o aveți de a vă învăța copiii să trăiască vieți virtuozitate, drepte și să meargă cu cinste înaintea Domnului. Odată cu anunțul făcut de președintele Monson în această dimineață, este esențial ca acest lucru să se înfăptuiască cu credință în căminele noastre, care trebuie să fie, de asemenea, locuri de refugiu, în care bunătatea, iertarea, adevărul și dreptatea să triumfe. Părinții trebuie să aibă curajul să filtreze sau să monitorizeze accesul la Internet, televizor, filme și muzică. Părinții trebuie să aibă curajul să spună nu, să aprobe adevărul și să depună mărturie puternice. Copiii dumneavoastră trebuie să știe că aveți credință în Salvator, că Îl iubiți pe Tatăl dumneavoastră Ceresc și că îi susțineți pe conducătorii Bisericii. Maturitatea

spirituală trebuie să se dezvolte în căminele noastre. Speranța mea este că nimeni nu va pleca de la această conferință fără să înțeleagă că problemele morale din zilele noastre trebuie discutate și rezolvate în familie. Episcopii și conducătorii preoției și ai organizațiilor auxiliare trebuie să sprijine familiile și să se asigure că sunt predate principiile spirituale. Învățătorii de acasă trebuie să ajute mai ales în cazul în care sunt copii care au un singur părinte.

Tânărul băiat despre care am vorbit a întrebat cu sinceritate dacă apostolii știu cât de devreme trebuie să înceapă predarea și protejarea împotriva pornografiei și a gândurilor impure. El a spus cu tărie că, în unele zone, nu este prea devreme să se înceapă nici chiar înainte ca tinerii să absolvească Societatea Primară.

Tinerii care au fost expuși la imagini imorale de la o vârstă foarte fragedă sunt îngroziți că ar putea fi deja nedemni pentru slujirea misionară și pentru legăminte sacre. Drept rezultat, credința lor poate fi grav afectată. Vreau să vă asigur, dragi tineri, că, așa cum a predat Alma, prin pocăință puteți deveni demni de toate binecuvântările cerului²⁰. Ispășirea Salvatorului poate face ca acest lucru să fie posibil. Vă rog să vorbiți cu părinții voștri sau cu un prieten de încredere și discutați problema cu episcopul vostru.

Când vine vorba de moralitate, unii adulți cred că participarea la un singur proiect umanitar important sau loialitatea față de un principiu înlătură nevoia de a respecta învățăturile Salvatorului. Ei își spun că acel comportament sexual nepotrivit este „un lucru mărunț... [dacă sunt]... o persoană caritabilă și bună”²¹. O astfel de mentalitate reprezintă o mare autoamăgire. Unii tineri îmi spun că, în societatea de azi, nu este „la modă” să te străduiești din greu în multe aspecte, inclusiv în acela de a trăi

întocmai în acord cu principiile drepte²². Vă rog să nu cădeți în această capcană.

Când ne-am botezat, am promis să luăm asupra noastră „numele lui [Isus] Hristos, având hotărârea să-L [slujim] până la capăt”²³. Un asemenea legământ necesită un efort plin de curaj, angajament și integritate dacă vrem să continuăm să cântăm cântecul iubirii mântuitoare și să rămânem, cu adevărat, convertiți.

Un exemplu istoric despre angajamentul de a fi puternic și nestrămutat, pe care oamenii de toate vârstele îl pot aprecia, a fost dat de un olimpic britanic care a concurat la Jocurile olimpice din Paris, Franța, în 1924.

Eric Liddell a fost fiul unui misionar scoțian care a slujit în China și un devotat om religios. A înfuriat conducerea echipei britanice la Olimpiadă refuzând, chiar și în urma unei presiuni enorme, să alerge într-o cursă de calificare de 100 de metri ce avea loc într-o duminică. În cele din urmă, a câștigat cursa de 400 de metri. Exemplul lui Liddell de a refuza să alerge duminica a fost unul care a inspirat într-un mod deosebit.

Tablourile și memoriile făcute în cinstea sa au făcut referire la cuvintele pline de inspirație din Isaia: „Dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obosesc, umblă și nu ostenesc”²⁴.

Comportamentul admirabil al lui Liddell l-a influențat foarte mult pe fiul nostru cel mai tânăr în decizia lui de a nu participa duminica la activități sportive și, mai important, de a se îndepărta de comportamentul nedrept și lășă. El a folosit citatul lui Isaia drept citat preferat pentru a-l include în cartea de absolvire. Liddell a fost un exemplu excelent de hotărâre și angajament față de un principiu.

Pe măsură ce trăim cu toții în acord cu principiile predate de Salvator și ne

pregătim să-L întâlnim pe Dumnezeu²⁵, vom câștiga o cursă mult mai importantă²⁶. Vom avea Duhul Sfânt să ne fie călăuză pentru a obține îndrumare spirituală. Pentru aceia ale căror vieți nu sunt în ordine: amintiți-vă, nu este niciodată prea târziu să faceți din ispășirea Salvatorului temelie credinței și vieții dumneavoastră²⁷.

În cuvintele lui Isaia: „De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna”²⁸.

Rugăciunea mea sinceră este ca fiecare dintre noi să facă tot ce este necesar să simtă Spiritul *acum* pentru ca noi să *putem* cânta cu toată inima cântecul iubirii mântuitoare. Depun mărturie despre puterea ispășirii Salvatorului, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Alma 4:15–19.
2. Alma 5:26.
3. George Albert Smith a fost, la acea vreme, președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli. El a devenit președinte al Bisericii la 21 mai 1945. (Vezi *Deseret News 2012 Church Almanac* [2012], p. 98.)
4. George Albert Smith, în Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), p. 184.
5. Peggy Noonan, „The Dark Night Rises”, *Wall Street Journal*, 28–29 iulie 2012, p. A17.
6. Dr. R. Albert Mohler Jr., președinte, Seminarul teologic baptist de sud, prezentare pentru conducători religioși, New York, 5 sept. 2012.
7. Vezi 2 Nefi 2:27.
8. Vezi Ioan 5:39; Amos 8:11; vezi, de asemenea, James E. Faust, „A Personal Relationship with the Savior” *Ensign*, nov. 1976, p. 58–59.
9. Vezi Alma 31:5.
10. Vezi Alma 36:23–26.
11. C. S. Lewis, *Mere Christianity* (1952), p. 31–32. Lewis a fost membru al Societății de literatură engleză din cadrul Universității Oxford și, ulterior, profesor în cadrul Facultății de limbă engleză medievală și renașteristă la Universitatea Cambridge.
12. Vezi *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 341, 342; vezi, de asemenea, Apocalipsa 3:15–16.
13. Alma 5:33.
14. „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129.

15. Vezi Richard G. Scott, „Removing Barriers to Happiness”, *Ensign*, mai 1998, p. 85–87. Unele tradiții culturale sunt contrare învățăturilor Salvatorului și ne pot face să ne rătăcim. Când am vizitat insulele din sudul Pacificului, am întâlnit un bărbat care fusese simpatizant al Bisericii mulți ani. El mi-a spus că a fost foarte impresionat când un conducător al Bisericii a predat în cadrul unei conferințe a preoției: „Măinile pe care le-ați folosit înainte pentru a vă lovi copiii trebuie să fie folosite pentru a vă binecuvânta copiii”. El a acceptat discuțiile misionare, a fost botezat și a devenit un conducător minunat.

16. „Dragoste în casă”, *Immuri*, nr. 187.

17. Vezi Alma 39.

18. Vezi Ezra Taft Benson, „Cleansing the Inner Vessel”, *Ensign*, mai 1986, p. 4.

19. Președintele Gordon B. Hinckley a prezentat „Familia: o declarație oficială către lume” în cadrul adunării generale a Societății de Alinare din septembrie 1995. Președintele Thomas S. Monson a supervizat procesul de modificare a primului capitol din *Manualul 2: Administrarea Bisericii* (2010), „Familiiile și Biserica în planul lui Dumnezeu”.

20. Vezi Alma 13:27–30; 41:11–15.

21. Ross Douthat, *Bad Religion: How We Became a Nation of Heretics* (2012), p. 238; vezi, de asemenea, Alma 39:5.

22. O cultură plină de violență și imoralitate și care este critică față de cei care trăiesc în acord cu principiile pe care le-a predat Salvatorul nu trebuie lăsată să vă clatine credința. După cum a scris cu măiestrie poetul Wordsworth: „Hrăniți-vă [mintea] cu gânduri înălțătoare, astfel încât nici gurile rele, nici judecățile aspre, nici hohotele de râs ale oamenilor egoiști... să nu triumfe vreodată... sau să [vă] clatine credință minunată” („Lines Composed a Few Miles above Tintern Abbey”, în *The Oxford Book of English Verse*, ed. Christopher Ricks [1999], p. 346).

23. Moroni 6:3; subliniere adăugată; vezi, de asemenea, Mosia 18:13.

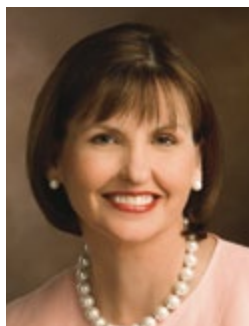
24. Isaia 40:31; vezi Robert L. Backman, „Day of Delight”, *New Era*, iunie 1993, p. 48–49.

25. Vezi Alma 34:32.

26. Vezi 1 Corinteni 9:24–27.

27. Vezi Helaman 5:12. Oliver Wendell Holmes, ne-a sfătuit: „Îmi dau seama că cel mai important lucru în această lume nu este atât locul în care ne aflăm, ci, mai ales, direcția în care ne îndreptăm. Pentru a ajunge în portul cerului, trebuie să navigăm uneori în direcția vântului și, alteori, contra sa – dar trebuie să navigăm, nu să plutim în derivă sau să stăm ancorati” (*The Autocrat or the Breakfast-Table* [1858], p. 105).

28. Isaia 1:18.

Ann M. Dibb

a doua consilieră în Președinția Generală a Tinerelor Fete

Știu acest adevăr. Trăiesc potrivit lui. Îl iubesc.

Noi suntem ucenici ai lui Hristos. Asemenea convertire și încredere sunt rezultatul unui efort sârguincios și deliberat. El este individual. Este un proces de-o viață.

Eu sunt *inspirată* de exemplele stabilite de membrii neprihăniți ai Bisericii, inclusiv de tinerii nobili. Voi priviți curajoși către Salvator. Sunteți credincioși, supuși și puri. Binecuvântările pe care le primiți datorită bunătății voastre influențează nu doar viața voastră, ci, de asemenea, viața mea și viața multor alora în mod profund, dar deseori pe căi necunoscute.

Cu câțiva ani în urmă, eram la rând pentru a face cumpărături la magazinul de alimente din zonă. În fața mea, stătea o tânără care avea în jur de 15 ani. Părea sigură de ea și fericită. Am observat tricoul ei și nu m-am putut abține să nu vorbesc cu ea. Am început: „Ești din alt stat, nu-i așa?”

A fost surprinsă de întrebarea mea și a răspuns: „Da, sunt. Sunt din Colorado. Cum v-ați dat seama?”

I-am explicat: „Datorită tricoului tău”. Am făcut supoziția corectă după ce am citit cuvintele de pe tricoul ei: „Sunt mormonă. Tu ești?”

Am continuat: „Trebuie să-ți spun că sunt impresionată de încrederea ta de a fi diferită și de a purta un tricou cu o asemenea declarație îndrăznească. Văd ceva diferit în tine și aș dori ca fiecare tânără fată și fiecare membră a Bisericii să aibă asemenea convingere și încredere ca tine”. Ne-am făcut cumpărăturile, ne-am spus la revedere și am plecat.

Totuși, zile și săptămâni după această întâmplare, am reflectat serios la această întâlnire. Mă miram cum a ajuns această tânără din Colorado să aibă o asemenea încredere în identitatea ei ca membră a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Nu mă puteam abține să mă gândesc ce frază aș fi ales, la modul figurat, să fie imprimată pe tricoul *meu* pentru a reflecta credința și mărturia mea. Gândindu-mă la acest lucru, am luat în considerare multe posibile expresii. În final, am ajuns la o declarație ideală pe care aș purta-o cu mândrie: „Sunt mormonă. Știu acest adevăr. Trăiesc potrivit lui. Îl iubesc”.

Astăzi, aș dori să-mi concentrez comentariul asupra acestei declarații îndrăznețe, plină de speranță.

Prima parte a afirmației este o declarație care exprimă încredere în sine și care nu prezintă scuze: „Sunt mormonă”. La fel cum tinerei fete pe care am întâlnit-o la magazinul de alimente nu-i era frică să facă cunoscut lumii că era membră a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, sper că nouă nu ne va fi, niciodată, teamă să recunoaștem: „Sunt mormonă”. Trebuie să fim încrezătoare, la fel ca apostolul Pavel când a declarat: „Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede”¹. Ca membri, noi suntem cei care-L urmează pe Salvatorul nostru, Isus Hristos. Asemenea convertire și încredere sunt rezultatul unui efort sârguincios și deliberat. El este individual. Este un proces de-o viață.

Următoarea parte a declarației afirmă: „Știu acest adevăr”. În lumea de astăzi, există o mulțime de activități, subiecte și interese care sunt în competiție pentru fiecare minut al atenției noastre. Cu atât de multe distrageri ale atenției, avem noi tăria, disciplina și devotamentul să rămânem concentrați asupra a ceea ce contează cel mai mult? Suntem noi tot atât de buni cunoscători ai adevărilor Evangheliei cum suntem în studiile, carierele, obiceiurile, sporturile sau sms-urile și mesajele pe Tweeter? Căutăm în mod activ să găsim răspunsuri la întrebările noastre ospătându-ne din scripturi și din învățăturile profeților? Căutăm noi confirmarea Spiritului?

Importanța dobândirii cunoașterii este un principiu etern. Profetul Joseph Smith „iubea cunoașterea pentru puterea ei dreaptă”². El a spus: „Cunoașterea este necesară vieții și salvării... Ascultați, voi, toți frații, această

cheie măreață: cunoașterea este puterea lui Dumnezeu pentru salvare”³.

Tot adevărul și toată cunoașterea sunt importante, dar în mijlocul a tot ceea ce ne distrage constant atenția zilnic în viața noastră, noi trebuie să acordăm atenție, în mod special, sporirii cunoștințelor noastre despre Evanghelie, astfel încât să înțelegem cum să punem în practică principiile Evangheliei în viața noastră.⁴ Când cunoașterea noastră despre Evanghelie crește, vom începe să simțim încredere în mărturiile noastre și vom putea declara: „Știu acest adevăr”.

Următoarea declarație este: „Trăiesc potrivit lui”. Scripturile ne învață că trebuie să fim „împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători”⁵. Noi trăim conform Evangheliei și devenim „împlinitori ai Cuvântului” exercitând credință, fiind supuși, slujind cu dragoste altora și urmând exemplul Salvatorului nostru. Noi acționăm cu integritate și facem ceea ce știm că este drept „în toate timpurile și în toate lucrurile și în toate locurile”⁶, indiferent dacă cineva ne privește sau nu.

În starea noastră muritoare, nimeni nu este perfect. Chiar și în eforturile noastre cele mai sânguincioase de a trăi potrivit Evangheliei, noi toți vom face greșeli și noi toți vom păcătui. Ce siguranță mângâietoare avem știind că prin sacrificiul mântuitor al Salvatorului nostru, noi putem fi iertați și purificați din nou. Acest proces al pocăinței adevărate și al iertării întărește mărturia noastră și hotărârea noastră de a ne supune poruncilor Domnului și de a ne trăi viața potrivit standardelor Evangheliei.

Când mă gândesc la expresia: „Trăiesc potrivit lui”, îmi amintesc de o tânără fată pe care am întâlnit-o, pe care o cheamă Karigan. Ea a scris: „Sunt membră a Bisericii de mai puțin de jumătate de an... Pentru mine,

ca simpatizantă, un semn că această Biserică este adevărată a fost faptul că am simțit că am găsit, în sfârșit, o Biserică unde se predă despre decență și standarde. Am văzut cu ochii mei ce se întâmplă cu oamenii care desconsideră poruncile și aleg calea greșită. M-am hotărât cu mult timp în urmă să trăiesc conform standardelor morale înalte... Mă simt foarte binecuvântată, deoarece am găsit adevărul și am fost botezată. Sunt foarte fericită”⁷.

Ultima expresie din declarația mea este: „Îl iubesc”. Obținerea unei cunoașteri despre Evanghelia lui Isus Hristos și trăirea cu sânguință, zilnic, conform principiilor Evangheliei îi face pe mulți membri ai Bisericii să exclame cu entuziasm: „Iubesc Evanghelia!”.

Acest sentiment vine când simțim cum ne mărturisește Duhul Sfânt că suntem copiii Tatălui nostru Ceresc, că El este atent la noi și că suntem pe cărarea cea dreaptă. Dragostea noastră pentru Evanghelie crește pe măsură ce simțim dragostea Tatălui nostru din Cer și pacea promisă de Salvator când Îi arătăm că suntem dornici să ne supunem Lui și să-L urmăm.

În diferite momente ale vieții noastre, fie că suntem nou convertiți în Biserică sau membri de-o viață, s-ar putea să descoperim că acest

entuziasm vibrant a scăzut. Uneori, aceasta se întâmplă în perioadele în care avem provocări și trebuie să dăm dovadă de răbdare. Uneori, se întâmplă în vârful prosperității și abundenței noastre. Oricând am acest sentiment, știu că trebuie să-mi reconcentrez eforturile pe sporirea cunoștințelor despre Evanghelie și trăirea mai deplin conform principiilor Evangheliei.

Unul dintre cele mai eficiente principii ale Evangheliei dar, uneori, cel mai dificil de pus în practică, este umilința și supunerea față de voința lui Dumnezeu. În rugăciunea lui Hristos din grădina Ghetsimani, El s-a adresat Tatălui: „Facă-se nu voia Mea, ci a Ta”⁸. Deseori, în aceste momente liniștite de rugăciune, simțim că suntem înconjurați de dragostea Tatălui Ceresc și că acele sentimente dragăstoase și de bucurie sunt restaurate.

La o adunare a conducătoarelor Tinerelor Fete în Eugene, Oregon, am avut privilegiul de a mă întâlni și vorbi cu sora Cammy Wilberger. Povestea pe care sora Wilberger mi-a împărtășit-o a fost o mărturie despre puterea și binecuvântarea unei tinere fete care cunoștea, iubea Evanghelia și trăia conform ei.

Fiica surorii Wilberger, Brooke, în vârstă de 19 ani, a fost omorâtă tragic

cu câțiva ani în urmă într-o vacanță de vară după primul ei an la universitate. Sora Wilberger își amintea: „A fost o perioadă grea și întunecată pentru familia noastră. Totuși, Brooke ne-a făcut un dar mare. Nu ne-am dat seama de aceasta în timp ce creștea dar, în fiecare an și în fiecare moment din viața ei scurtă, Brooke ne-a făcut cel mai mare dar pe care o fiică poate să-l facă părinților ei. Brooke a fost o fiică neprihănită a lui Dumnezeu... Datorită acestui dar și puterii sporite a ispășirii, am avut tărie, mângâiere și pacea promisă de Salvator. Nu mă îndoiesc de locul unde este Brooke acum și că ea așteaptă cu nerăbdare reuniunea noastră dragăstoasă”⁹.

Am o mărturie despre marele plan al fericirii eterne întocmit de Tatăl nostru Ceresc. Eu știu că El ne cunoaște și ne iubește. Eu știu că El a pregătit un profet, pe președintele Thomas S. Monson, să ne încurajeze și să ne ajute să ne îndrume înapoi la El. Mă rog ca fiecare dintre noi să facă efortul de a putea declara cu încredere: „Eu sunt mormonă. Știu acest adevăr. Trăiesc potrivit lui. Îl iubesc”. Spun aceste lucruri, cu umilință, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

Notă: Pentru studiu suplimentar, recomand să se citească Alma 32 și cuvântarea vârstnicului Dallin H. Oaks, „Provocarea de a deveni”, (Liahona, ian. 2001, p. 40–43).

NOTE

1. Romani 1:16.
2. George Q. Cannon, în *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), p.261.
3. *Teachings: Joseph Smith*, 265; vezi, de asemenea, Martha Jane Knowlton Coray, notebook, Church History Library, Salt Lake City.
4. Vezi experiențe privind valoarea cunoașterii 1, *Progresul Personal al Tinereilor Fete* (broșură, 2009), p. 38.
5. Iacov 1:22.
6. Mosia 18:9.
7. Corespondență personală.
8. Luca 22:42.
9. Corespondență personală.

Vârstnicul Craig C. Christensen
din Președinția celor Șaptezeci

Un dar nespus de mare de la Dumnezeu

Duhul Sfânt lucrează în unitate perfectă cu Tatăl Ceresc și cu Isus Hristos, îndeplinind multe roluri importante și responsabilități distincte.

În anul 1994, președintele Howard W. Hunter i-a invitat pe toți membrii Bisericii să „facă din templu... cel mai mare simbol al calității [lor] de membru”¹. Ulterior, în același an, lucrările de construcție la templul din Bountiful, Utah, erau finalizate. Ca mulți alții, eram nerăbdători să mergem cu tânăra noastră familie la casa deschisă ce avea loc înainte de dedicare. Ne-am dat toată silința pentru a-i pregăti pe copiii noștri să intre în templu, rugându-ne cu ardoare ca ei să aibă o experiență spirituală datorită căreia templul să devină o parte importantă a vieții lor.

În timp ce mergeam pioși prin templu, eu admiram arhitectura magnifică, finisajele elegante, lumina care strălucea prin geamurile înalte și numeroasele picturi care te inspiră. Acea clădire sacră era desăvârșită din toate punctele de vedere.

Când am intrat în camera celestială, mi-am dat brusc seama că Ben, mezinul nostru în vârstă de șase ani, se ținea strâns de piciorul meu. Părea îngrijorat – chiar puțin necăjit.

„Ce s-a întâmplat, fiule?”, l-am întrebat în șoaptă.

„Tati”, mi-a răspuns el, „ce se întâmplă aici? Nu m-am mai simțit așa niciodată”.

Dându-mi seama că aceasta era, probabil, prima dată când băiețelul nostru simțise influența Duhului Sfânt într-un mod atât de puternic, am îngenucheat pe jos alături de el. În timp ce alți vizitatori treceau pe lângă noi, Ben și cu mine am petrecut câteva minute, unul lângă altul, învățând împreună despre Duhul Sfânt. Eram uimit de ușurința cu care puteam discuta despre sentimentele lui sacre. În timp ce vorbeam, a fost clar că ceea ce l-a inspirat cel mai mult pe Ben nu a fost ceea ce *a văzut*, ci ceea ce *a simțit* – nu frumusețea fizică din jurul nostru, ci glasul blând și încet al Spiritului lui Dumnezeu din inima lui. I-am împărtășit ceea ce am învățat din propriile mele experiențe, chiar și cum întrebarea lui de copil a deșteptat în mine un sentiment profund de recunoștință pentru acest dar nespus de mare de la Dumnezeu – darul Duhului Sfânt.²

Cine este Duhul Sfânt?

Duhul Sfânt este al treilea membru al Dumnezeirii și, asemenea lui

Dumnezeu Tatăl și lui Isus Hristos, El ne cunoaște gândurile și intențiile inimii.³ Duhul Sfânt ne iubește și dorește ca noi să fim fericiți. Având în vedere că El cunoaște provocările de care vom avea parte, El ne poate îndruma și învăța toate lucrurile pe care trebuie să le facem pentru a ne întoarce și a trăi din nou în prezența Tatălui nostru Ceresc.⁴

Spre deosebire de Tatăl Ceresc și de Isus Hristos, care au trupuri glorificate din carne și oase, Duhul Sfânt este un personaj de spirit care comunică cu spiritele noastre prin intermediul sentimentelor și al impresiilor.⁵ Fiind o ființă de spirit, El are responsabilitatea distinctă de a fi instrumentul prin care este primită revelația personală. În scripturi, Duhul Sfânt este, adesea, numit Spiritul Sfânt, Spiritul Domnului, Spiritul Sfânt al făgăduinței sau, pur și simplu, Spiritul.⁶

Care este misiunea Duhului Sfânt?

Duhul Sfânt lucrează în unitate perfectă cu Tatăl Ceresc și cu Isus Hristos, îndeplinind multe roluri importante și responsabilități distincte. Scopul principal al Duhului Sfânt este acela de a depune mărturie despre Dumnezeu Tatăl și despre Fiul Său, Isus Hristos,⁷ și de a ne învăța adevărul tuturor lucrurilor.⁸ O mărturie sigură de la Duhul Sfânt aduce cu sine mai multă siguranță decât o mărturie care vine de la oricare altă sursă. Președintele Joseph Fielding Smith ne-a învățat că „Spiritul lui Dumnezeu vorbindu-i spiritului omului are puterea de a face cunoscut adevărul cu un efect și cu o înțelegere mai mari decât în cazul în care adevărul ar fi făcut cunoscut prin contact personal, chiar și de către ființe cerești”⁹.

Duhul Sfânt este cunoscut și sub numele de Mângâietorul¹⁰. În momentele de încercare sau de deznădejde ori pur și simplu atunci când avem nevoie să știm că Dumnezeu ne este alături,

Duhul Sfânt ne poate încuraja spiritual, ne poate oferi speranță și ne poate învăța „lucrurile pașnice ale împărăției”¹¹ ajutându-ne să simțim „pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere”¹².

În urmă cu mai mulți ani, în timp ce familia noastră extinsă se adunase pentru o cină de sărbători, tatăl meu a început să se joace cu mulți dintre nepoții săi. Dintr-o dată, s-a prăbușit subit și a decedat în scurt timp. Acest eveniment neașteptat ar fi putut fi devastator, în special pentru nepoții săi, dând naștere la întrebări care sunt greu de răspuns. Cu toate acestea, după ce ne-am adunat copiii în jurul nostru și după ce ne-am rugat și am citit cuvintele profeților din Cartea lui Mormon despre scopul vieții, Duhul Sfânt ne-a alinat pe fiecare în parte. În moduri ce sunt greu de descris în cuvinte,

răspunsurile pe care le-am căutat au venit într-un mod foarte clar în inima noastră. În acea zi, am simțit o pace care a întrecut cu adevărat orice pricepere noastră, iar mărturia Duhului Sfânt era sigură, de netăgăduit și adevărată.

Duhul Sfânt este un învățător și un revelator.¹³ Când studiem, cugetăm și ne rugăm cu privire la adevărurile Evangheliei, Duhul Sfânt ne luminează mintea și ne stimulează înțelegerea.¹⁴ El face ca adevărul să nu mai poată fi șters din sufletul nostru și poate duce la o schimbare mare în inima noastră. Când împărtășim aceste adevăruri membrilor familiilor noastre, celorlalți membri ai Bisericii și prietenilor și vecinilor noștri din comunitate, Duhul Sfânt devine și învățătorul lor, căci El duce mesajul Evangheliei către „inimile copiilor oamenilor”¹⁵.

sentimente sacre venite de la Duhul Sfânt ajungem să știm ce dorește Dumnezeu să facem, căci acesta, așa cum se afirmă în scripturi, „este spiritul revelației”¹⁹.

Ce înseamnă să primești darul Duhului Sfânt?

Când îl învățam pe Ben, fiul nostru în vârstă de șase ani, am considerat că era important să-i explic diferența dintre ceea ce simțea, care era influența Duhului Sfânt, și darul Duhului Sfânt, pe care avea să-l primească după botez. Înainte de botez, toți cei care caută cu onestitate și sinceritate adevărul pot simți, din când în când, influența Duhului Sfânt. Cu toate acestea, ocazia de a avea parte mereu de însoțirea Duhului Sfânt și de *plenitudinea* tuturor binecuvântărilor asociate este valabilă numai pentru membrii botezați, demni, care primesc darul Duhului Sfânt prin așezarea mâinilor de către cei care dețin autoritatea preoției lui Dumnezeu.

Prin intermediul darului Duhului Sfânt, noi primim mai multă putere și mai multe daruri spirituale, revelații și protecție sporite, îndrumare continuă și binecuvântările promise de a fi sfințiți și exaltați în împărăția celestială. Toate aceste binecuvântări sunt oferite ca rezultat al dorinței noastre personale de a le primi și vin pe măsură ce ne trăim viața în acord cu voia lui Dumnezeu și căutăm îndrumarea Sa.

Când mă gândesc la experiența pe care am avut-o cu Ben în templul din Bountiful, Utah, am multe sentimente și impresii plăcute. O amintire clară este aceea că, în timp ce eram fermecat de grandoarea a ceea ce puteam vedea, un copilăș care era lângă mine a sesizat sentimentele puternice din inima lui. Printr-o aluzie discretă, am fost invitat nu doar să mă opresc și să îngenunchez, ci și să dau atenție

Duhul Sfânt ne inspiră să ne întindem brațele către ceilalți și să le slujim. Pentru mine, cele mai memorabile exemple privitoare la ascultarea îndemnurilor Duhului Sfânt de a le sluji altora vin din viața și slujirea președintelui Thomas S. Monson, care a spus: „Îndeplinindu-ne datoria, am învățat că atunci când auzim un îndemn șoptit și acționăm conform lui fără întârziere, Tatăl nostru din Cer ne va călăuzi pașii și ne va binecuvânta viața noastră și viețile altora. Știu că nu există experiență mai dulce sau sentimente mai prețioase decât să dai ascultare unui imbold, ca apoi să descoperi că Domnul a răspuns la rugăciunea altuia prin tine”¹⁶.

Vă împărtășesc doar o experiență prețioasă. În timp ce președintele Monson slujea în calitate de episcop, dânsul a aflat că o membră a episcopiei sale, Mary Watson, era în spital. În timp ce se afla în vizită la dumneaei, dânsul a văzut că dumneaei stătea într-un salon mare alături de alte câteva paciente. Când s-a apropiat de sora Watson, dânsul a remarcat că o pacientă de pe un pat din apropiere își acoperise repede chipul.

După ce președintele Monson a terminat de vorbit cu sora Watson și i-a dat o binecuvântare prin puterea preoției, a dat mâna cu dânsa, și-a luat la revedere și se pregătea să plece. În acel moment, s-a întâmplat un lucru simplu, însă uimitor. Citez acum din amintirile președintelui Monson legate de această experiență:

„Nu puteam pleca de lângă ea. Era ca și cum o mână nevăzută mă ținea de umăr și am simțit în sufletul meu că auzeam următoarele cuvinte: «Du-te la

celălalt pat, acolo unde acea domniță și-a acoperit fața când ai intrat». Așa am și făcut...

M-am apropiat de patul celeilalte paciente, am bătut-o ușor pe umăr și, cu atenție, i-am tras ușor cearșaful de pe față. Ia te uită! Și ea era membră a episcopiei mele. Nu știusem că era internată în spital. Numele ei era Kathleen McKee. Când privirile ni s-au întâlnit, ea a exclamat printre lacrimi: «Oh, stimate episcop, când ați intrat pe ușa aceea, am simțit că ați venit să mă vizitați și să mă binecuvântați ca răspuns la rugăciunile mele. Mă bucuram în sinea mea la gândul că aveți să știți că sunt aici, însă când v-ați oprit la celălalt pat, m-am întristat și mi-am dat seama că nu veniserăți la mine».

I-am spus [surorii] McKee: «Nu contează că nu am știut că sunteți aici. Ceea ce contează este că Tatăl nostru Cereș a știut și că v-ați rugat, în liniște, pentru a primi o binecuvântare prin puterea preoției. El a fost Cel care m-a îndemnat să vă invadez intimitatea”¹⁷.

Cum ne vorbește Duhul Sfânt?

Cu toții avem experiențe legate de Duhul Sfânt, chiar dacă poate nu ne dăm mereu seama. Când gânduri inspirate ne vin în minte, știm că sunt adevărate datorită sentimentelor spirituale care ne pătrund în inimă. Președintele Boyd K. Packer ne-a învățat: „Duhul Sfânt vorbește cu un glas pe care mai mult îl *simțiți* decât îl *auziți*... Deși vorbim despre «ascultarea» șoptelor Spiritului, de cele mai multe ori oamenii descriu un îndemn spiritual spunând: «Am avut un *sentiment*...»¹⁸. Prin intermediul acestor

invitației Salvatorului de a deveni asemenea unui copil mic – umil, blând și pregătit să aud glasul cel blând și încet al Spiritului Său.

Depun mărturie despre realitatea vie și despre misiunea divină a Duhului Sfânt și că, prin puterea Duhului Sfânt, noi putem cunoaște adevărul tuturor lucrurilor. Eu mărturisesc că darul Duhului Sfânt este darul nespus de mare și prețios al Tatălui Ceresc pentru toți cei care vor veni la Fiul Său, care vor fi botezați în numele Său și care-L vor primi pe Duhul Sfânt fiind confirmați în Biserica Sa. Despre aceste adevăruri sacre, eu îmi depun mărturia în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Howard W. Hunter, în Jay M. Todd, „President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church”, *Ensign*, iulie 1994, p. 5; vezi, de asemenea, Howard W. Hunter, „The Great Symbol of Our Membership”, *Tambuli*, nov. 1994, p. 3.
2. Vezi Doctrină și legăminte 121:26.
3. Vezi Alma 12:7; 18:16–18; Doctrină și legăminte 6:15–16.
4. Vezi 2 Nefi 32:5.
5. Vezi Doctrină și legăminte 130:22.
6. Vezi Luca 4:1, 18; 11:13; Ioan 1:33; Efeseni 1:13; Doctrină și legăminte 88:3.
7. Vezi 2 Nefi 31:18; 3 Nefi 28:11; Doctrină și legăminte 20:27.
8. Vezi Moroni 10:5.
9. Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, compilație realizată de către Bruce R. McConkie, 3 volume (1954–1956), 1:47–48.
10. Vezi Ioan 14:26; Doctrină și legăminte 35:19.
11. Doctrină și legăminte 36:2.
12. Filipeni 4:7.
13. Vezi Luca 12:12; 1 Corinteni 2:13; Doctrină și legăminte 50:13–22; *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 138.
14. Vezi Doctrină și legăminte 11:13.
15. 2 Nefi 33:1.
16. Thomas S. Monson, „Liniște, nu te mișca”, *Liahona*, nov. 2002, p. 55.
17. Vezi Thomas S. Monson, „Christ at Bethesda’s Pool”, *Ensign*, nov. 1996, p. 18–19.
18. Boyd K. Packer, „Personal Revelation: The Gift, the Test, and the Promise”, *Liahona*, iunie 1997, p. 10.
19. Doctrină și legăminte 8:3; vezi, de asemenea, versetul 2.

Vârstnicul Shayne M. Bowen
din Cei Șaptezeci

„Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi”

Datorită Lui, a Salvatorului nostru Isus Hristos, acele sentimente de tristețe, singurătate și disperare vor fi înghițite, într-o zi, de plenitudinea bucuriei.

În timp ce slujeam ca tânăr misionar în Chile, eu și colegul meu am cunoscut, în ramură, o familie formată din șapte persoane. Mama venea la adunări în fiecare săptămână, împreună cu copiii ei. Am presupus că erau membri vechi ai Bisericii. După câteva săptămâni, am aflat că nu fuseseră botezați.

Am contactat imediat familia și am întrebat dacă o puteam vizita pentru a o învăța. Tatăl nu a fost interesat să învețe despre Evanghelie, dar nu s-a opus ca familia lui să fie învățată.

Sora Ramirez asimila repede ceea ce-i predam în timpul lecțiilor. Era nerăbdătoare să învețe toată doctrina propovăduită de noi. Într-o seară, în timp ce discutam despre botezul copiilor mici, am propovăduit despre faptul că pruncii sunt nevinovați și nu au nevoie de botez. Am invitat-o să citească din cartea lui Moroni:

„Iată, îți spun eu ție că voi trebuie să propovăduiți lucrul acesta – pocăință și botez pentru aceia care sunt responsabili și capabili să păcătuiască; da, învățați-i pe părinți cum că ei trebuie să se pocăiască și să fie botezați și să se umilească la fel ca și pruncii

lor și atunci ei cu toții vor fi salvați împreună cu pruncii lor.

Și pruncii lor nu au nevoie de nicio pocăință și nici de botez. Iată, botezul este pentru pocăință, pentru înfăptuirea poruncilor, pentru iertarea păcatelor.

Dar pruncii sunt vii în Hristos, chiar de la crearea lumii; dacă nu ar fi așa, atunci Dumnezeu este un Dumnezeu părtinitor și, de asemenea, un Dumnezeu schimbător și un părtinitor al oamenilor; căci cât de mulți prunci nu au murit fără să fi fost botezați!”¹.

După ce a citit această scriptură, sora Ramirez a început să plângă. Eu și colegul meu eram nedumeriți. Am întrebat: „Soră Ramirez, am spus sau am făcut ceva care v-a jignit?”

Ea a spus: „Oh, nu, vârstnicule, nu ai greșit cu nimic. Cu șase ani în urmă, am avut un băiețel. A murit înainte să fi apucat să-l botezăm. Preotul nostru ne-a spus că, deoarece nu fusese botezat, avea să stea în purgatoriu întreaga eternitate. Timp de șase ani, inima mi-a fost apăsată de durere și de remușcări. După ce am citit această scriptură, știu, prin puterea Duhului

Sfânt, că este adevărată. Am simțit că mi-a fost luată o mare povară și acestea sunt lacrimi de bucurie”.

Mi-am adus aminte de învățăturile profetului Joseph Smith, care a povăduit această doctrină alinătoare: „Domnul îi ia pe mulți, chiar în pruncie, ca ei să scape de invidia oamenilor, de tristețea și relele acestei lumi în care trăim; ei au fost prea puri, prea dragi, pentru a trăi pe pământ; de aceea, dacă privim așa cum trebuie, în loc să jelim, avem motiv să ne bucurăm pentru că ei au fost eliberați de rău, iar noi îi vom avea din nou, în curând”².

După șase ani de suferință și durere aproape insuportabile, adevărata doctrină, revelată de Tatăl iubitor din Cer printr-un profet din zilele din urmă, a adus un sentiment plăcut, de pace acestei femei chinuite. Sora Ramirez și copiii ei, care aveau opt ani și peste opt ani, au fost botezați.

Îmi amintesc că am scris familiei mele, exprimându-mi recunoștința pe care am simțit-o în inimă pentru cunoașterea acestui adevăr și a multor altora, clare și prețioase, ale Evangheliei restaurate a lui Isus Hristos. Nu mi-am imaginat niciodată că acest minunat principiu adevărat avea să mă ajute și pe mine în viitor și că avea să fie pentru mine leacul din Galaad.

Doresc să mă adresez celor care au pierdut un copil și au întrebat: „De ce mie?”. Sau care și-au pus sub semnul întrebării însăși credința în Tatăl iubitor din Cer. Mă rog ca, prin puterea Duhului Sfânt, să vă pot aduce puțină speranță, pace și înțelegere. Doresc să fiu un instrument care să contribuie la restaurarea credinței dumneavoastră în Tatăl nostru iubitor din Cer, care cunoaște toate lucrurile și ne permite să trecem prin încercări, astfel încât să putem ajunge să-L cunoaștem și să-L iubim și să înțelegem că fără El nu avem nimic.

În ziua de 4 februarie 1990, ni s-a născut al treilea fiu și al șaselea copil. I-am dat numele Tyson. Era un băiețel frumos și membrii familiei l-au primit cu inimile și brațele deschise. Frații și surorile lui erau atât de mândri de el! Toți gândeam că era cel mai perfect băiețel care se născuse vreodată.

Când avea opt luni, Tyson a încercat să înghită o bucată de cretă pe care o găsisse pe covor. Creta i-a rămas în gât și el nu a mai putut respira. Fratele lui mai mare l-a adus pe Tyson la etajul de sus, strigând din răspuțeri: „Bebelușul nu respiră. Bebelușul nu respiră”. Am aplicat procedura de resuscitare și am sunat la 911.

Paramedicii au sosit și l-au dus în grabă pe Tyson la spital. În sala de așteptare, am continuat să ne rugăm cu ardoare, implorându-L pe Dumnezeu să facă o minune. După un timp care ni s-a părut o eternitate, doctorița a intrat în sală și a spus: „Îmi pare rău. Nu mai putem face nimic. Puteți merge să-l vedeți”. Apoi, a plecat.

Când am intrat în camera în care zăcea Tyson, am văzut micuța noastră rază de bucurie lipsită de viață. Părea să aibă o strălucire cerească în jurul micului său trup. Era atât de strălucitor și pur.

În acel moment, simțeam că viața noastră nu mai avea niciun sens. Cum

ne puteam întoarce la ceilalți copii și să le explicăm că Tyson nu avea să mai vină acasă?

Voi vorbi numai în numele meu în timp ce vă voi relata în continuare această experiență. Eu și angelica mea soție am trecut împreună prin această încercare, dar nu mă simt în stare să exprim sentimentele unei mame și nu voi încerca niciodată să fac aceasta.

Este imposibil să descriu amestecul de sentimente pe care le trăiam în acel moment al vieții mele. Mai tot timpul, m-am simțit ca într-un coșmar și speram să mă trezesc curând și să constat că acest coșmar îngrozitor lua sfârșit. Nu am dormit multe nopți. Deseori, în timpul nopții, rătăceam dintr-o cameră în alta, asigurându-mă că ceilalți copii ai noștri erau în siguranță.

Sentimentul de vinovăție îmi chinuia sufletul. Mă simțeam atât de vinovat. Mă consideram răspunzător. Eram tatăl lui; ar fi trebuit să fac mai mult pentru a-l proteja. Dacă aș fi făcut ceva, nu s-ar fi întâmplat. Uneori, chiar și astăzi, după 22 de ani, acele sentimente încep să se strecoare în inima mea și trebuie să scap repede de ele pentru că ele pot fi distrugătoare.

La aproximativ o lună după moartea lui Tyson, am avut un interviu cu vârstnicul Dean L. Larsen. El m-a ascultat cu răbdare și voi fi mereu recunoscător pentru sfatul și dragostea sa. El a spus: „Nu cred că Domnul ar vrea să te pedepsești pentru moartea băiețelului tău”. Am simțit dragostea Tatălui meu Ceresc prin intermediul unuia dintre vasele Sale alese.

Totuși, gândurile chinuitoare au continuat să mă urmărească și, în scurt timp, am început să simt furie. „Nu este drept! Cum a putut Dumnezeu să-mi facă așa ceva? De ce mie? Ce am făcut să merit acest lucru?” Simțeam furie chiar și față de persoanele care

Încercau să ne aline. Îmi aduc aminte că unii prieteni spuneau: „Știi ce simți?”. Eu gândeam: „Nu ai idee cum mă simt. Lasă-mă în pace”. Curând am aflat că autocompătımirea poate fi foarte dăunătoare. Îmi era rușine de mine pentru că avusesem gânduri neplăcute despre prieteni dragi care încercau să ne ajute.

În timp ce mă simțeam vinovat, furios și autocompătımirea încerca să mă copleșească, m-am rugat ca inima mea să se poată schimba. Prin experiențe personale foarte sacre, Domnul mi-a dat o nouă inimă și, deși tot singuratic și îndurerat, întreaga mea perspectivă s-a schimbat. Mi-a fost dat să cunosc că nu fusesem jefuit, ci că mă aștepta o mare binecuvântare dacă aveam să mă dovedesc credincios.

Vița mea a început să se schimbe și am fost capabil să privesc înainte cu speranță, în loc să privesc în urmă cu disperare. Eu depun mărturie că această viață nu este sfârșitul. Lumea spiritelor există. Învățăturile profeților cu privire la viața de după moarte sunt adevărate. Această viață nu este decât o etapă temporară în călătoria noastră de întoarcere la Tatăl nostru Ceresc.

Tyson a rămas parte integrantă a familiei noastre. De-a lungul anilor, a fost minunat să vedem mila și bunătatea unui Tată iubitor din Cer, care a permis familiei noastre să simtă în moduri foarte palpabile influența lui Tyson. Eu depun mărturie că vălul este subțire. Sentimentele de loialitate, dragoste și unitate familială nu dispar când cei dragi ai noștri trec de cealaltă parte; dimpotrivă, acele sentimente se intensifică.

Uneori, oamenii vor întreba: „De cât timp ai avut nevoie ca să treci peste o astfel de durere?”. Adevărul este că nu vei trece niciodată peste ea până când nu vei fi, din nou,

împreună cu cei dragi plecați. Nu voi avea niciodată o plenitudine a bucuriei până când nu vom fi reuniți în dimineața primei învieri.

„Pentru că omul este spirit. Elementele sunt veșnice și spiritul și elementele, inseparabil legate, primesc o plenitudine de bucurii;

și când sunt separate, omul nu poate primi o plenitudine de bucurie”³.

Dar până atunci, așa cum ne-a învățat Salvatorul, putem continua cu voie bună.⁴

Am învățat că durerea amară, aproape insuportabilă poate deveni dulce când te îndrepti către Tatăl din Cer și Îl implori să-ți dea alinarea Sa care vine prin planul salvării întocmit de El, prin Fiul Său, Isus Hristos, și prin Mângâietorul Său, care este Duhul Sfânt.

Ce binecuvântare glorioasă este acest lucru în viețile noastre! Nu ar fi tragic să nu simțim o mare tristețe când pierdem un copil? Cât Îi sunt de recunoscător Tatălui meu din Cer că ne-a permis să iubim profund și să iubim etern! Cât sunt de recunoscător pentru familiile eterne! Cât sunt de recunoscător că El a revelat, din nou prin profeții Săi din zilele din urmă, planul glorios al mântuirii!

Aduceți-vă aminte de sentimentele din inima dumneavoastră în timp ce vă îndepărtați de cimitirul în care ați participat la funeraliile celor dragi și ați privit în urmă la coșciugul solitar

– întrebându-vă dacă inima nu vi se va frânge.

Eu depun mărturie că, datorită Lui, a Salvatorului nostru Isus Hristos, acele sentimente de tristețe, singurătate și disperare vor fi înghițite, într-o zi, de plenitudinea bucuriei. Eu depun mărturie că ne putem bizui pe El și că este adevărat ceea ce El a spus:

„Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi.

Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi”⁵.

Eu depun mărturie că, așa cum se spune în *Predicați Evanghelia Mea*, „când ne punem încrederea în ispășirea lui Isus Hristos, El ne poate ajuta să îndurăm încercările, boala și durerea. Putem fi plini de bucurie, pace și alinare. Tot ce este nedrept în viață poate fi îndreptat prin ispășirea lui Isus Hristos”⁶.

Eu depun mărturie că, în acea luminioasă dimineață glorioasă a primei învieri, cei dragi ai dumneavoastră și ai mei vor ieși din mormânt, așa cum a promis Domnul Însuși, și noi vom avea plenitudinea bucuriei. Pentru că El trăiește, și ei și noi vom trăi. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Moroni 8:10–12.
2. *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 185.
3. Doctrină și legăminte 93:33–34.
4. Vezi Ioan 16:33.
5. Ioan 14:18–19.
6. *Predicați Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară* (2004), p. 52.

Vârșnicul Russell M. Nelson
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Întrebați-i pe misionari! Ei vă pot ajuta!

Toți misionarii, tineri sau în vârstă, slujesc având ca unică speranță faptul de a le face viața mai bună altor oameni.

Preaiubiții mei frați, preaiubitele mele surori și preaiubiții mei prieteni, ne exprimăm dragostea și dorințele noastre de bine pentru fiecare dintre dumneavoastră. Suntem extrem de entuziasmați de anunțul făcut de către președintele Thomas S. Monson în această dimineață despre modificarea vârstei minime a misionarilor, 18 ani în cazul băieților, respectiv 19 ani în cazul fetelor. Datorită acestui lucru, și mai mulți dintre tinerii noștri se pot bucura de binecuvântările slujirii în misiune.

Președintele Monson a declarat în urmă cu doi ani și a reafirmat cu multă putere în această dimineață că „fiecare tânăr băiat demn și capabil trebuie să se pregătească să slujească în misiune. Slujirea misionară este o responsabilitate a preoției – o obligație pe care Domnul se așteaptă s-o îndeplinim noi, cei cărora ni s-a dat atât de mult”¹. De asemenea, dânsul a explicat că, în cazul tinerelor surori, misiunea este o opțiune binevenită, dar nu este o responsabilitate. Apoi, dânsul a reînnoit invitația ca un număr mai mare de cupluri în vârstă să slujească în misiune.

Pregătirea pentru misiune este importantă. Misiunea este un act voluntar

de slujire în folosul lui Dumnezeu și al oamenilor. Misionarii se susțin financiar în timpul îndeplinirii acestui privilegiu din propriile lor economii. Părinții, familiile și prietenii, precum și cei care fac donații în Fondul general pentru misionari pot și dumnealor să-i sprijine financiar. Toți misionarii, tineri sau în vârstă, slujesc având ca unică speranță faptul de a le face viața mai bună altor oameni.

Hotărârea de a sluji în misiune va modela destinul spiritual al celui misionar, al soțului ei sau soției lui și al urmașilor lor de-a lungul generațiilor care vor urma. Dorința de a sluji este consecința firească a convertirii unui om, a demnității și pregătirii acestuia.

În acest auditoriu minunat din întreaga lume, sunt mulți care nu sunt membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă și care știu foarte puține lucruri despre noi și despre misionarii noștri. Participați la această conferință pentru că doriți să știți mai multe despre mormoni și despre ce propovăduiesc misionarii noștri. Când veți afla mai multe despre noi, veți descoperi că avem multe valori în comun. Vă încurajăm să păstrați tot ce este bun și adevărat, iar apoi, să

vedeți dacă noi putem să contribuim cu mai mult. În această lume plină de provocări, avem nevoie, uneori, de ajutor. Religia, adevărul etern și misionarii noștri constituie aspecte vitale ale acelui ajutor.

Tinerii noștri misionari își amână dobândirea unei educații, își lasă deoparte cariera, renunță pentru o perioadă să iasă la întâlniri și la orice altceva ar face în mod obișnuit orice tânăr adult aflat la această vârstă. Pentru o perioadă cuprinsă între 18 și 24 de luni, ei lasă deoparte toate aceste lucruri datorită dorinței lor profunde de a-I sluji Domnului.² Unii dintre misionarii noștri slujesc când sunt mult mai în vârstă. Eu știu că familiile lor sunt binecuvântate. În familia noastră, opt dintre membrii acesteia slujesc în prezent ca misionari cu timp deplin – trei fiice, soții lor, o nepoată și un nepot.

Unii dintre dumneavoastră poate că aveți întrebări despre denumirea de *mormon*. Aceasta este o poreclă ce ne-a fost dată. Nu este denumirea noastră adevărată, deși suntem cunoscuți, de regulă, sub denumirea de mormoni. Termenul provine dintr-o scriptură sacră cunoscută sub denumirea de Cartea lui Mormon.

Adevăratul nume al Bisericii este Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Ea este Biserica originală, restaurată a lui Isus Hristos. În timpul vieții Sale pe pământ, El a organizat Biserica Sa. A chemat apostoli, pe cei șaptezeci și alți conducători cărora El le-a dat autoritatea preoției de a acționa în numele Său.³ După ce Hristos și apostolii Săi nu au mai fost prezenți, oamenii au schimbat rânduielile și doctrina. Biserica originală și preoția au fost pierdute. După Evul mediu și sub îndrumarea Tatălui Ceresc, Isus Hristos a adus înapoi Biserica Sa. Acum, ea este din nou

vie, este restaurată și funcționează sub îndrumarea Lui divină.⁴

Noi Îl urmăm pe Domnul Isus Hristos și propovăduim despre El. Noi știm că, după victoria Sa glorioasă asupra morții, Domnul Înviat S-a arătat de mai multe ori ucenicilor Săi. El a mâncat cu ei. El a mers cu ei. Înainte de înălțarea Sa finală, El i-a împuternicit să se „ducă” și [să facă] ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh”⁵. Apostolii s-au supus acelei porunci. Ei, de asemenea, i-au chemat pe alții care să-i ajute să îndeplinească porunca Domnului.

Astăzi, sub îndrumarea apostolilor și profeților din zilele noastre, misionarilor Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă le-a fost dată aceeași poruncă. Acești misionari slujesc în peste 150 de țări. În calitate de reprezentanți ai Domnului Isus Hristos, ei fac tot ce le stă în putință să îndeplinească acea poruncă divină – reînnoită în zilele noastre de către Domnul Însuși – de a duce plenitudinea Evangheliei în toată lumea și de a binecuvânta viața oamenilor de pretutindeni.⁶

Misionarii care au vârste cuprinse între 19 și 23 de ani sunt neexperimentați în ceea ce privește lucrurile lumesti. Însă sunt binecuvântați cu daruri – cum ar fi puterea Spiritului Sfânt, dragostea lui Dumnezeu și mărturiile despre adevăr – care-i fac ambasadori puternici ai Domnului. Ei împărtășesc vestea bună a Evangheliei care va aduce bucurie adevărată și fericire nepieritoare tuturor celor care dau ascultare mesajului lor. Și, de multe ori, ei fac acest lucru într-o țară și într-o limbă care le sunt străine.

Misionarii fac tot ce pot pentru a-L urma pe Isus Hristos atât prin ceea ce spun, cât și prin ceea ce fac. Ei propovăduiesc despre Isus Hristos și

Milano, Italia

despre ispășirea Sa.⁷ Ei propovăduiesc despre restaurarea reală a Bisericii din vechime a lui Hristos prin intermediul lui Joseph Smith, primul profet al Domnului din zilele din urmă.

Poate că i-ați întâlnit sau chiar ignorat înainte pe misionarii noștri. Eu sper ca dumneavoastră să nu vă temeți de ei, ci să învățați de la ei. Ei pot fi pentru dumneavoastră o resursă trimisă din cer.

Acest lucru i s-a întâmplat lui Jerry, un domn protestant trecut de vârsta de 60 de ani, care locuiește în Mesa, Arizona. Tatăl lui Jerry era predicator baptist, iar mama lui predicoatoare metodistă. Într-o zi, prietena cea mai apropiată a lui Jerry, i-a spus despre durerea psihică pe care o simțea din cauza decesului la naștere al copilului ei și a divorțului amar care a urmat la scurt timp după aceea. Răzbind cu greu în calitatea ei de mamă singură, Pricilla are patru copii, trei fiice și un fiu. Când și-a deschis inima în fața lui Jerry, ea i-a mărturisit că se gândea să-și ia viața. Folosindu-și toată puterea și dragostea de care dispunea, Jerry a încercat s-o ajute să înțeleagă că viața ei era prețioasă. El a invitat-o să meargă la biserica lui, însă Pricilla i-a explicat că renunțase la Dumnezeu.

Jerry nu știa ce să facă. Mai târziu, în timp ce-și uda pomii din grădină, acest om credincios s-a rugat la Dumnezeu pentru a primi îndrumare. În timp ce

se ruga, el a auzit un glas în mintea lui: „Oprește-i pe băieții de pe biciclete!”. Jerry, fiind puțin dezorientat, se întreba ce însemna aceasta. În timp ce cugeta la acel îndemn spiritual, el și-a pironit privirea către stradă și a văzut doi tineri care purtau cămăși albe și cravate mergând pe biciclete către casa lui. Uimit de această „coincidență”, el i-a privit trecând pe lângă el. Apoi, înțelegând că trebuia să facă ceva, a strigat după ei: „Hei, voi, vă rog să vă opriți! Trebuie să vorbesc cu voi!”.

Fiind puțin confuzi, dar totuși entuziasmați, tinerii s-au oprit. În timp ce se apropiau, Jerry a remarcat că purtau ecusoane care-i identificau ca fiind misionari ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Jerry s-a uitat la ei și a spus: „Poate că vă va părea puțin ciudat, însă mă rugam și mi s-a spus: «Oprește-i pe băieții de pe biciclete!». M-am uitat pe stradă și iată-vă! Mă puteți ajuta?”.

Misionarii au zâmbit și unul dintre ai a spus: „Da, suntem siguri că putem”.

Jerry le-a explicat îngrijorarea sa cu privire la Pricilla. Nu după mult timp, misionarii se întâlneau cu Pricilla, copiii ei și cu Jerry. Ei au discutat despre scopul vieții și despre planul etern al lui Dumnezeu pentru ei. Jerry, Pricilla și copiii ei au crescut în credință prin intermediul rugăciunii sincere, al

studiului Cărții lui Mormon și al înfrățirii pline de dragoste cu membrii Bisericii. Credința deja puternică în Isus Hristos a lui Jerry s-a întărit și mai mult. Îndoielile și gândurile de suicid ale Pricillei s-au transformat în speranță și fericire. Ei au fost botezați și au devenit membri ai Bisericii restaurate a lui Hristos.⁸

Da, misionarii pot ajuta în multe feluri. De exemplu, poate că unii dintre dumneavoastră doresc să știe mai multe despre strămoșii dumnealor. Poate că știți numele părinților și pe cele ale celor patru bunici ai dumneavoastră, dar în ceea ce-i privește pe cei opt străbunici? Le știți numele? Ați dori să știți mai multe despre ei? Întrebați-i pe misionari! Ei vă pot ajuta!⁹ Ei au acces rapid la vastele înregistrări privind istoria familiei ale Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.

Unii dintre dumneavoastră sunteți membri, însă, în prezent, nu sunteți activi. Îl iubiți pe Domnul și vă gândiți des să reveniți în turma Sa. Dar nu știți cum să începeți. Vă recomand să-i întrebați pe misionari!¹⁰ Ei vă pot ajuta! Ei vă pot ajuta, de asemenea, propovăduindu-le celor dragi ai dumneavoastră.

Noi și misionarii vă iubim și dorim să readucem bucuria și lumina Evangheliei în viața dumneavoastră.

Poate că unii dintre dumneavoastră doresc să știe cum să învingă o dependență sau cum să trăiască mai mult și să se bucure de o sănătate mai bună. Întrebați-i pe misionari! Ei vă pot ajuta! Studiile independente de Biserică au arătat că, luați ca grup, membrii Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă sunt un grup de oameni sănătoși. Rata mortalității în rândurile lor se numără printre cele mai joase, iar longevitatea lor este mai mare decât oricare altele raportate până acum despre toate grupurile bine definite studiate de-a lungul unei lungi perioade de timp în Statele Unite.¹¹

Unii dintre dumneavoastră pot simți că viața dumnealor este frenetică și plină de evenimente, însă în adâncul inimii lor, simt un gol chinuitor, neavând în viață o direcție sau un scop. Întrebați-i pe misionari! Ei vă pot ajuta! Ei vă pot ajuta să învățați mai multe despre adevăratul scop al vieții – de ce ne aflăm aici pe pământ și unde ne vom duce după moarte. Puteți afla

modul în care Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos vă va binecuvânta viața mai presus decât vă puteți imagina în acest moment.

Dacă aveți îngrijorări cu privire la familia dumneavoastră, întrebați-i pe misionari! Ei vă pot ajuta! Întărirea căsniciilor și a familiilor este unul dintre cele mai importante obiective ale sfinților din zilele din urmă. Familiile pot fi împreună pentru totdeauna. Rugați-i pe misionari să vă învețe cum este posibil acest lucru pentru familia dumneavoastră.

Misionarii vă pot ajuta și să aveți dorința de a dobândi o cunoaștere mai mare. Spiritul omului tânjește după cunoaștere. Noi căutăm adevărul, indiferent dacă el vine dintr-un laborator științific sau prin revelație de la Dumnezeu! Cu siguranță, slava lui Dumnezeu este inteligență.¹²

Progresul privind învățarea include atât dobândirea cunoașterii spirituale, cât și a celei temporale. Noi accentuăm importanța înțelegerii scripturilor sacre. Un studiu independent de Biserică a arătat recent că sfinții din zilele din urmă au cele mai bogate cunoștințe despre creștinism și despre Biblie.¹³ Dacă doriți să înțelegeți Biblia mai bine, să înțelegeți Cartea lui Mormon mai bine și să dobândiți o înțelegere mai profundă despre relația de frați și surori dintre oameni și despre calitatea de Tată a lui Dumnezeu, întrebați-i pe misionari! Ei vă pot ajuta!

Mulți dintre dumneavoastră au o dorință puternică de a-i ajuta pe cei nevoiași. Deoarece noi Îl urmăm pe Isus Hristos, sfinții din zilele din urmă sunt, de asemenea, conduși de aceeași dorință puternică.¹⁴ Ni se poate alătura oricine în eforturile noastre de a-i ajuta pe cei nevoiași și de a oferi mângâiere victimelor dezastrelor din întreaga lume. Dacă doriți să participați, vorbiți cu misionarii! Ei vă pot ajuta!

Și, dacă doriți să știți mai multe despre viața de după moarte, despre rai, despre planul lui Dumnezeu pentru dumneavoastră; dacă doriți să știți mai multe despre Domnul Isus Hristos, despre ispășirea Sa și despre restaurarea Bisericii Sale așa cum a fost ea întemeiată la început, întrebați-i pe misionarii! Ei vă pot ajuta!

Știu că Dumnezeu trăiește. Isus este Hristosul. Biserica Sa a fost restaurată. Mă rog cu ardoare ca Dumnezeu să vă poată binecuvânta pe fiecare în parte și pe fiecare dintre misionarii noștri. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Thomas S. Monson, „Acum când ne întâlnim din nou”, *Liahona*, nov. 2010, p. 5–6.
2. Vezi Doctrină și legăminte 4:3.
3. Vezi Matei 10:1; Luca 6:13; 10:1; Efeseni 4:11–12.
4. Vezi Doctrină și legăminte 1:30.
5. Matei 28:19.
6. Vezi Doctrină și legăminte 68:8; 84:62; 112:28.
7. Vezi 1 Corinteni 2:2; 2 Nefi 25:26.
8. Corespondență personală cu W. Tracy Watson, fost președinte al Misiunii Mesa, Arizona.
9. Acolo unde am oferit invitația: „Întrebați-i pe misionari”, puteți, de asemenea, să cereți ajutorul unui prieten care este membru al Bisericii.
10. Rudele active, prietenii și conducătorii Bisericii ar fi, de asemenea, bucuroși să vă ajute.
11. Vezi James E. Enstrom și Lester Breslow, „Lifestyle and Reduced Mortality among Active California Mormons, 1980–2004”, *Preventive Medicine*, vol. 46 (2008), p. 135.
12. Vezi Doctrină și legăminte 93:36.
13. Vezi *U.S. Religious Knowledge Survey* (Pew Forum on Religion and Public Life, 28 sept. 2010), p. 7.
14. Vezi Ram Cnaan, Van Evans și Daniel W. Curtis, *Called to Serve: The Prosocial Behavior of Active Latter-day Saints* (University of Pennsylvania School of Social Policy and Practice, 2012); „Mormon Volunteerism Highlighted in New Study” (16 mart. 2012), <http://www.mormonnewsroom.org/article/mormon-volunteerism-report; Mormons in America: Certain in Their Beliefs, Uncertain of Their Place in Society> (Pew Forum on Religion and Public Life, 12 ian. 2012), p. 43; Robert D. Putnam și David E. Campbell, *American Grace: How Religion Divides and Unites Us* (2010), p. 444–454.

Președintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Președinție

Despre regrete și decizii

Cu cât ne dedicăm mai mult străduinței de a atinge sfințenia și fericirea, cu atât mai puțin ne vom afla pe o cărare ce duce spre regrete.

Despre regrete

Președinte Monson, vă iubim. Vă mulțumim pentru anunțul inspirat și istoric despre construirea de temple noi și despre slujirea misionară. Datorită lor, sunt sigur că noi și multe generații viitoare vom avea binecuvântări mari.

Dragii mei frați și surori, dragi prieteni! Suntem cu toții muritori. Sper ca acest lucru să nu-l ia prin surprindere pe niciunul dintre noi.

Niciunul dintre noi nu va fi pe pământ mult timp. Avem un anumit număr de ani prețioși, care, din perspectivă eternă, abia dacă echivalează cu o clipire din ochi.

Și apoi plecăm. Spiritele noastre „sunt luate acasă la acel Dumnezeu care [ne-a dat nouă] viață”¹. Trupurile noastre sunt îngropate și lăsăm în urmă lucrurile acestei lumi când înaintăm spre următorul loc al existenței noastre.

Când suntem tineri, pare că vom trăi pentru totdeauna. Noi credem că sunt nelimitate răsărituri de soare care așteaptă dincolo de orizont, iar viitorul ni se prezintă ca un drum fără opreliști ce se întinde la infinit înaintea noastră.

Totuși, cu cât înaintăm în vârstă, cu atât mai mult tindem să privim înapoi și ne minunăm cât de scurt este, de fapt, acel drum. Ne întrebăm cum de au trecut anii așa de repede. Și începem să ne gândim la alegerile pe care le-am făcut și la lucrurile pe care le-am realizat. În acest proces, ne amintim de multe momente dragi care ne-au încălzit sufletul și ne-au bucurat inima. Însă, ne amintim și de regrete – lucrurile pentru care am dori să ne întoarcem să le schimbăm.

O soră medicală care îngrijește de unii bolnavi aflați în ultimul stadiu, spune că a adresat adesea o întrebare simplă pacienților săi când erau pe cale să părăsească această viață.

„Aveți vreun regret?”, întreba ea².

Faptul de a fi atât de aproape de acea ultimă zi din viața muritoare oferă deseori claritate gândurilor și asigură discernământ și perspectivă. Astfel că, atunci când aceste persoane erau întrebate despre regretele lor, ele își deschideau inima. Reflectau la ceea ce ar schimba dacă ar putea da timpul înapoi.

Gândindu-mă la ce spuneau, m-a surprins modul în care principiile

fundamentale ale Evangheliei lui Isus Hristos ne pot influența în bine viața, doar dacă le punem în practică.

Nu este niciun mister în privința principiilor Evangheliei. Le-am studiat în scripturi, le-am discutat la Școala de duminică și le-am auzit rostite de la pupitru de multe ori. Aceste principii și valori divine sunt drepte și clare; sunt frumoase, profunde și puternice; și, cu siguranță, ne pot ajuta să evităm să avem regrete pe viitor.

Îmi doresc să fi petrecut mai mult timp cu persoanele pe care le iubesc

Poate că regretul general exprimat de persoanele muribunde a fost că și-ar fi dorit să fi petrecut mai mult timp cu persoanele pe care le iubesc.

Bărbății, în special, se plâng mereu; ei „regretă profund că au petrecut mare parte din viață concentrându-se [zilnic] asupra... carierei”³. Mulți au pierdut șansa de a avea amintiri plăcute, care rezultă din petrecerea timpului cu familia și prietenii. Ei au ratat șansa de a forma o legătură profundă cu cei care au însemnat cel mai mult pentru ei.

Nu este adevărat că adesea devenim extrem de ocupați? Și este trist că noi considerăm că a fi ocupați este un lucru important, ca și cum a fi ocupat este o împlinire sau un semn al unei vieți superioare.

Așa este?

Mă gândesc la Domnul și Exemplul nostru perfect, Isus Hristos, și la viața Sa scurtă printre oamenii din Galileea și Ierusalim. Am încercat să mi-L imaginez grăbindu-se între adunări sau

făcând multe lucruri deodată pentru a rezolva o listă cu lucruri urgente de făcut.

Nu pot vedea așa ceva.

În schimb, Îl văd pe Fiul lui Dumnezeu, milos și plin de grijă, trăind fiecare zi cu un scop. Când a interacționat cu cei din jurul Lui, ei au simțit că sunt importanți și iubiți. El a știut valoarea infinită a oamenilor pe care i-a întâlnit. El i-a binecuvântat, le-a slujit. I-a îmbărbătat, i-a vindecat. El le-a oferit în dar din timpul Său prețios.

În zilele noastre, este ușor doar să pretinzi că petreci timpul cu alții. Cu un clic pe calculator putem să ne „conectăm” cu mii de „prietenii”, fără a fi nevoiți să ne întâlnim cu vreunul dintre ei. Tehnologia poate fi un lucru bun, și este foarte utilă când nu putem fi alături de cei dragi nouă. Soția mea și cu mine locuim departe de membrii dragi ai familiei; știm cum este. Totuși, nu cred că ne îndreptăm în direcția bună, individual și ca societate, când comunicăm cu familia sau prietenii prin postarea unor imagini amuzante pe Internet, trimiterea de lucruri neimportante sau trimițând celor dragi link-uri spre alte site-uri. Bănuiesc că sunt situații în care astfel de activități sunt acceptabile, dar cât de mult timp suntem dispuși să petrecem astfel? Dacă nu facem tot ce putem și nu oferim tot timpul celor care sunt cu adevărat importanți pentru noi, într-o zi vom regreta.

Să luăm hotărârea să-i prețuim pe cei pe care îi iubim fiind alături de ei, petrecând timpul cu ei, făcând lucruri împreună și creând amintiri dragi.

Aș vrea să mă fi ridicat la nivelul potențialului meu

Un alt regret pe care l-au exprimat persoanele este acela că nu au reușit să devină persoana care au simțit că ar fi putut și ar fi trebuit să fie. Când se uită înapoi la viața lor, realizează că nu s-au ridicat deloc la nivelul potențialului lor, că multe lucruri au rămas nefăcute.

Nu mă refer aici la a urca pe scara succesului diferitelor noastre profesii. Acea scară, indiferent cât pare de importantă pe acest pământ, nu valorează mai nimic în marea călătorie eternă care ne așteaptă.

În schimb, vorbesc despre faptul de a deveni persoana care Dumnezeu, Tatăl nostru Ceresc, a dorit să fim.

Așa cum spune poetul, noi sosim în această lume „[purtați de] norii slavei”⁴ din sfera premuritoare.

Tatăl nostru Ceresc vede adevăratul nostru potențial. El știe lucruri despre noi pe care noi nu le știm. El ne îndrumă în timpul vieții să îndeplinim scopul creării noastre, să ducem o viață dreaptă și să ne întoarcem în prezența Sa.

Atunci, de ce acordăm atât de mult timp și energie pentru lucruri care sunt temporare, neimportante și superficiale? Refuzăm să vedem absurditatea goanei după lucruri fără importanță și efemere?

N-ar fi mai înțelept să „[ne strângem noi înșine] comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina, și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură”⁵?

Cum putem face acest lucru? Urmand exemplul Salvatorului, trăindu-ne viața de zi cu zi în acord cu învățăturile Sale și iubind sincer pe Dumnezeu și pe semenii noștri.

Cu siguranță nu putem face acest lucru abordând calitatea de ucenic având îndoieli, fiind preocupați de cât de mult va dura și fiind nemulțumiți de ceea ce trebuie să facem.

Când vine vorba să trăim în acord cu Evanghelia, nu trebuie să fim ca băiatul care și-a băgat picioarele în apă și, apoi, a zis că a fost la scăldat. Ca fii și fiice ale Tatălui nostru Ceresc, noi suntem capabili de mult mai mult de atât. Din acest motiv, nu sunt suficiente doar intențiile bune. Trebuie să *acționăm*. Chiar mai important, noi trebuie să *devenim* ceea ce Tatăl Ceresc dorește să fim.

Este bine să ne declarăm mărturia despre Evanghelie, însă este mult mai bine să fim un exemplu viu al Evangheliei restaurate. Este bine să dorim să fim mai credincioși față de legămintele noastre; de fapt, este mult mai bine să fim fideli legămintelor sacre – inclusiv de a avea vieți virtuozitate, de a ne plăti zeciuile și darurile de post, de a respecta Cuvântul de înțelepciune și de a sluji celor care sunt la nevoie. Este bine să anunțăm că ne vom dedica mai mult timp rugăciunii în familie, studiului scripturilor și activităților de recreere în familie; dar dacă, într-adevăr, vom face toate aceste lucruri, vom obține, cu siguranță, binecuvântări divine în viața noastră.

Ucenicia este străduința de a atinge sfințenia și fericirea. Este calea către o viață personală mai bună și mai fericită.

Să hotărâm să-L urmăm pe Salvator și să ne străduim cu sârguință să devenim persoana care am fost meniți să devenim! Să dăm ascultare și să ne supunem îndemnurilor Duhului Sfânt! Când facem astfel, Tatăl Ceresc ne va dezvălui lucruri pe care nu le-am știut despre noi înșine. El va lumina calea dinaintea noastră și ne va deschide ochii să vedem neștiutele și poate inimaginabilele noastre talente.

Cu cât ne dedicăm mai mult străduinței de a atinge sfințenia și fericirea, cu atât mai puțin ne vom afla pe

o cărare ce duce spre regrete. Cu cât ne bazăm mai mult pe harul Salvatorului, cu atât mai mult vom simți că suntem pe calea ce ne-a hărăzit-o Tatăl nostru din Cer.

Îmi doresc să fi fost mai fericit

Un alt regret al celor care știau că se află pe moarte poate fi oarecum surprinzător. Își doreau să fi fost mai fericiți.

Mult prea adesea ne lăsăm prinși în iluzia că, pentru a avea fericire, trebuie să obținem un lucru imposibil pentru noi – o situație familială mai bună, o situație financiară mai bună sau încheierea unei încercări pline de provocare.

Cu cât înaintăm în vârstă, cu atât mai mult ne gândim la trecut și înțelegem că circumstanțele din exterior nu contează atât de mult și nici nu ne determină fericirea.

Noi suntem cei care contăm. *Noi* ne determinăm fericirea.

Dumneavoastră și cu mine suntem, în ultimă instanță, responsabili pentru fericirea noastră.

Soției mele, Harriet, și mie ne place să mergem cu bicicleta. Este minunat să ieșim afară și să ne bucurăm de frumusețile naturii. Avem anumite rute stabilite pe care mergem cu bicicleta, însă nu dăm prea multă atenție cât de

mult ne depărtăm ori cât de repede mergem în comparație cu alți bicicliști.

Totuși, din când în când cred că ar trebui să fim un pic mai competitivi. Eu chiar cred că am putea obține un timp mai bun sau am putea merge cu viteză mai mare dacă ne-am strădui puțin mai mult. Și apoi, uneori, fac chiar greșeala de a menționa această idee minunatei mele soții.

Reacția sa normală la sugestiile de acest fel este mereu foarte blândă, clară și directă. Ea zâmbește și spune: „Dieter, nu este o cursă; este o călătorie. Bucură-te de clipă!”

Câtă dreptate are!

Uneori în viață, devenim prea concentrați asupra liniei de sosire, încât nu reușim să găsim bucurie de-a lungul călătoriei. Eu nu fac ciclism cu soția deoarece sunt dornic să ajung la sosire. Fac ciclism deoarece experiența de a fi cu ea este dragă și plăcută.

Nu este ridicol să nu ne bucurăm de experiențe dragi și plăcute din cauză că ne gândim mereu la momentul în care ele se vor termina?

Ascultăm muzică frumoasă așteptând să se audă nota finală înainte de a ne permite să o savurăm cu adevărat? Nu. Ascultăm și ne conectăm la variațiunile melodiei, ritmului și armoniei pe tot parcursul compoziției.

Spunem rugăciunile având în minte doar să spunem „amin” sau finalul? Desigur că nu! Ne rugăm să fim aproape de Tatăl nostru Ceresc, să primim Spiritul Său și să simțim dragostea Sa.

Nu trebuie să așteptăm să fim fericiți abia când ajungem la un anumit punct în viitor și, apoi, să descoperim că fericirea era disponibilă – în tot acest timp! Viața nu este menită să fie apreciată doar din retrospectivă. „Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul...”, a scris psalmistul. „Să ne bucurăm și să ne veselim în ea.”⁶

Stimați frați și surori, indiferent de situația noastră, indiferent de provocările sau încercările noastre, există în fiecare zi ceva de care să ne bucurăm deplin și care să fie prețuit. Există ceva în fiecare zi care poate aduce recunoștință și bucurie, dacă doar vom vedea și vom aprecia.

Probabil că ar trebui să privim mai puțin cu ochii și mai mult cu inimile. Îmi place citatul: „Nu poți vedea bine decât cu inima. Esențialul este invizibil pentru ochi”⁷.

Ni se poruncește „să [dăm] mulțumiri în toate cele”⁸. Așadar, nu este mai bine să vedem cu ochii și inimile chiar și lucrurile mici pentru care *putem* fi recunoscători, în loc să ne concentrăm asupra stării noastre actuale?

Domnul a promis: „Și acela care primește toate lucrurile cu recunoștință va fi slăvit; și lucrurile acestui pământ vor fi date lui în plus, chiar de o sută de ori, da, mai mult”⁹.

Stimați frați și surori, având belșug de binecuvântări din partea Tatălui nostru Ceresc, planul generos al salvării întocmit de El, adevărurile divine ale Evangheliei restaurate și multe frumuseți din această călătorie în viața muritoare, „nu avem noi motiv să ne bucurăm”¹⁰?

Să decidem să fim fericiți, indiferent de circumstanțe!

Despre decizii

Într-o zi, vom face inevitabilul pas și vom trece din această sferă muritoare în următoarea stare. Într-o zi, ne vom uita la viața noastră și ne vom întreba dacă am fi putut fi mai buni, dacă am fi putut lua decizii mai bune sau ne-am fi putut folosi timpul în mod mai înțelept.

Pentru a evita unele dintre cele mai profunde regrete ale vieții, ar fi înțelept să luăm unele decizii astăzi. Astfel:

- să decidem să petrecem mai mult timp cu cei pe care îi iubim;
- să decidem să ne străduim mai sincer să devenim persoana care Dumnezeu vrea să fim;
- să hotărâm să găsim fericirea, indiferent de circumstanțe.

Este mărturia mea că multe dintre cele mai profunde regrete ale zilei de mâine pot fi prevenite dacă Îl urmăm azi pe Salvator. Dacă am păcătuat sau am făcut greșeli – dacă am făcut alegeri pe care acum le regretăm – avem darul prețios al ispășirii lui Hristos prin care putem fi iertați. Nu ne putem întoarce în timp să schimbăm trecutul, dar ne putem pocăi. Salvatorul ne poate șterge lacrimile pline de regrete¹¹ și va lua de la noi povara păcatelor noastre¹².

Ispășirea Sa ne permite să lăsăm trecutul în urmă și să mergem înainte având mâinile curate, o inimă pură¹³ și hotărârea de a face mai bine și, mai ales, de a deveni mai buni.

Da, această viață trece iute; zilele noastre par să se sfârșească rapid, iar uneori moartea pare înfricoșătoare. Totuși, spiritul nostru va continua să trăiască și, într-o zi, va fi reunit cu trupul nostru înviat pentru a primi slava nemuririi. Depun mărturie în mod solemn că datorită milostivului Hristos, noi, toți, vom trăi din nou pentru totdeauna. Datorită Salvatorului și Mântuitorului nostru noi vom înțelege într-o bună zi că „mușcătura morții este înghițită în Hristos”¹⁴ și ne vom bucura de însemnătatea acestor cuvinte.

Calea către îndeplinirea destinului nostru divin ca fii și fiice ale lui Dumnezeu este una eternă. Dragi frați și surori, trebuie să începem *azi* să mergem pe acea cale; nu putem irosi nicio zi. Mă rog să nu așteptăm până când suntem pe patul de moarte pentru a învăța să trăim cu adevărat. În numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Alma 40:11.
2. Vezi Susie Steiner, „Top Five Regrets of the Dying”, *Guardian*, 1 febr. 2012, www.guardian.co.uk/lifeandstyle/2012/feb/01/top-five-regrets-of-the-dying.
3. Bronnie Ware, în Steiner, „Top Five Regrets of the Dying”.
4. „Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood”, *The Complete Poetical Works of William Wordsworth* (1924), p. 359.
5. Matei 6:20.
6. Psalmii 118:24.
7. Antoine de Saint-Exupéry, *Micul Prinț*, trad. Richard Howard (2000), p. 63.
8. Mosia 26:39; vezi, de asemenea, Doctrină și legăminte 59:7.
9. Doctrină și legăminte 78:19.
10. Alma 26:35.
11. Vezi Apocalipsa 7:17.
12. Vezi Matei 11:28–30.
13. Vezi Psalmii 24:4.
14. Mosia 16:8; vezi, de asemenea, 1 Corinteni 15:54.

Prezentată de președintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Președinție

Susținerea oficianților Bisericii

Se propune ca noi să susținem pe Thomas Spencer Monson ca profet, văzător și revelator și președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, pe Henry Bennion Eyring, ca primul consilier în Prima Președinție și pe Dieter Friedrich Uchtdorf, ca al doilea consilier în Prima Președinție.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Cei care se opun s-o arate prin ridicarea mâinii.

Se propune ca noi să-l susținem pe Boyd Kenneth Packer ca președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli și pe următorii ca membri ai acestui cvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson și Neil L. Andersen.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să susținem pe consilierii din Prima Președinție și pe Cei Doisprezece Apostoli ca profeti, văzători și revelatori.

Cei care sunt de acord s-o

arate prin ridicarea mâinii.

Dacă se opune cineva, s-o arate prin același semn.

Vârstnicul Jay E. Jensen a fost eliberat din chemarea de membru al Președinției Cvorumurilor celor Șaptezeci.

Cei care doresc să ni se alăture într-un vot de mulțumire, vă rugăm s-o arătați prin ridicarea mâinii.

Se propune ca noi să-l susținem pe vârstnicul Craig C. Christensen ca membru al Președinției Cvorumurilor celor Șaptezeci.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Cei care se opun s-o arate prin ridicarea mâinii.

Se propune ca noi să eliberăm, exprimându-ne printr-un vot de mulțumire aprecierea pentru slujirea sa de excepție, pe vârstnicul Marlin K. Jensen din chemarea de

istoric și arhivar al Bisericii.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Se propune ca noi să-l susținem pe vârstnicul Steven E. Snow ca istoric și arhivar al Bisericii.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Se opune cineva?

Se propune ca noi să-i eliberăm pe vârstnicii Keith K. Hilbig, Jay E. Jensen, Marlin K. Jensen și Octaviano Tenorio din chemările de membri în Primul Cvorum al celor Șaptezeci și să-i desemnăm autorități generale emerite.

Se propune să-i eliberăm pe vârstnicii Keith R. Edwards și Larry W. Gibbons din chemările de membri în al Doilea Cvorum al celor Șaptezeci.

Toți cei care doresc să ni se alăture în exprimarea recunoștinței față de acești frați pentru slujirea lor de excepție s-o arate prin ridicarea mâinii.

Se propune ca noi să susținem celelalte autorități generale, autorități ale zonei-Cei Șaptezeci și președințiile generale ale organizațiilor auxiliare așa cum sunt constituite în prezent.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Cei care se opun s-o arate prin ridicarea mâinii.

Vă mulțumesc, stimați frați și stimate surori, pentru votul dumneavoastră de susținere, pentru credința, devotamentul și rugăciunile dumneavoastră. ■

Vârșnicul L. Tom Perry

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Să devenim părinți de seamă

Sunt multe feluri în care părinții de seamă pot avea acces la ajutorul și sprijinul de care au nevoie pentru a preda copiilor lor Evanghelia lui Isus Hristos.

În această vară am sărbătorit un eveniment special – am aniversat cea de-a 90-a zi de naștere a mea. Atunci când sărbătoriți anumite evenimente importante din viața dumneavoastră, este util și instructiv să reflectați asupra evenimentelor și experiențelor din trecut. Poate că voi, cei tineri, care ascultați sau citiți această cuvântare, nu sunteți așa de impresionați de faptul că cineva a ajuns la vârsta de 90 de ani, dar, în perioada în care m-am născut, atingerea unei astfel de vârste era considerată o realizare deosebită. În fiecare zi sunt recunoscător Tatălui Ceresc pentru că m-a binecuvântat cu o viață lungă.

În timpul vieții mele, s-au schimbat atât de multe. Am fost martor la dezvoltarea erei industriale și a celei informatice. Autovehiculele produse în serie, telefonul și avionul au fost mari inovații din perioada primilor mei ani de viață. Astăzi, modalitățile prin care găsim, distribuim și folosim informațiile se schimbă aproape zilnic. La vârsta mea, mă minunez cât de rapid se schimbă lumea în care trăim. Foarte multe descoperiri din prezent stârnesc

imaginația cu potențialul lor de a ne îmbunătăți modul de viață.

Având în vedere toate schimbările rapide ce se produc în lume, noi ne rugăm și lucrăm cu hărnicie pentru a ne asigura că valorile Evangheliei lui Isus Hristos rezistă în timp. Unele dintre ele se află deja în pericolul de a fi pierdute. Pe primele locuri în această listă de valori și, astfel, ținte principale ale dușmanului, se află caracterul sacru al căsătoriei și rolul central al familiilor. Ele oferă un cămin în care există stabilitate și siguranță, în care fiecare copil al Tatălui Ceresc iubitor poate fi influențat în bine și poate dobândi alte valori eterne.

Propria mea familie, anticipând sărbătorirea acestui eveniment important, a 90-a zi de naștere a mea, a început să mă ajute să îmi amintesc și să apreciez experiențele pe care le-am avut în lunga mea viață. De exemplu, nepoata mea a adunat și mi-a împărțit câteva scrisori pe care le-am scris părinților mei cu aproximativ 70 în urmă de ani în timp ce mă aflam în avanpostul Infanteriei Marine, din care făceam parte, de pe Insula Saipan din Oceanul Pacific, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Una dintre aceste scrisori mi-a captat atenția în mod deosebit. Era o scrisoare pe care am scris-o mamei mele în 1945 pentru a o deschide și a o citi de Ziua Mamei. Aș dori să vă împărtășesc câteva fragmente, în speranța că veți vedea de ce voi fi pentru totdeauna recunoscător părinților mei iubitori pentru lecțiile pe care le-am învățat din predarea oferită de ei în cadrul căminului. Părinții mei sunt cel mai bun exemplu de părinți de seamă pe care mi-l amintesc, care au făcut din căsătoria lor și din educarea potrivită a copiilor cea mai mare prioritate a lor.

Scrisoarea pe care i-am scris-o mamei în 1945, cu ocazia Zilei Mamei, începea astfel:

„Dragă mamă,

În ultimii patru ani am avut neșansa să petrec Ziua Mamei departe de tine. În fiecare an am dorit să fiu alături de tine și să-ți spun cât de mult te iubesc și cât de mult mă gândesc la tine, dar, pentru că acest lucru este din nou imposibil, va trebui să fac tot ce-mi stă în putință și să-ți transmit gândurile mele prin poștă.

În acest an, mai mult decât în oricare alții, îmi dau seama ce efect a avut pentru mine faptul că am o mamă minunată. În primul rând, îmi lipsesc lucrurile mărunte pe care obișnuiai să le faci pentru mine. Ori de câte ori mă dădeam jos din pat dimineața, nu era nevoie să-mi fac griji dacă voi găsi o cămașă și șosete curate. Tot ce trebuia să fac era să deschid dulapul și le găseam. La ora mesei știam că voi găsi mereu ceva ce-mi plăcea, gătit cât se putea de bine. Seara știam mereu că voi găsi așternuturi curate pe pat și suficient de multe păături pentru a-mi ține de cald. A fost, într-adevăr, o deosebită plăcere să locuiesc acasă”.

Când am citit aceste prime două paragrafe din scrisoare, am fost uimit

de cât de emoționante păreau. Probabil că faptul de a fi locuit într-un cort și a fi dormit sub o plasă pentru țânțari, pe un pat de campanie, mi-a îndreptat gândurile spre căminul meu special.

Scrisoarea către mama mea a continuat:

„Dar sentimentele mele față de tine sunt mai profunde datorită exemplului pe care mi l-ai oferit. Tu ai făcut ca viața să fie atât de plăcută pentru noi, ca familie, încât am vrut să-ți urmăm exemplul, să continuăm să avem aceeași bucurie de care am avut parte în copilăria noastră. Tu ți-ai făcut mereu timp să mergi cu familia în canion și ne puteam bizui pe tine să faci orice, de la a te urca pe munte, până la a te juca cu mingea împreună cu noi. Tata și cu tine nu ați mers niciodată singuri în vacanță. Familia a fost tot timpul împreună cu voi. Acum, că mă aflu departe de casă, îmi place mereu să vorbesc despre viața de-acasă pentru că era foarte plăcută. Nu aș putea să ignor învățăturile tale pentru că faptele mele i-ar face pe alții să creadă că nu m-ai crescut bine. Este o mare provocare pentru mine să fiu demn să fiu numit fiul Norei Sonne Perry. Sunt foarte mândru să fiu numit fiul tău și sper că voi fi mereu demn de aceasta.

Sper ca anul viitor să fiu alături de tine pentru a petrece un timp frumos, așa cum mi-am planificat să petrec Ziua Mamei în ultimii patru ani.

Mă rog ca Domnul să te binecuvânteze pentru toate lucrurile minunate pe care le-ai făcut pentru această lume aflată în conflict.

Cu toată dragostea mea, Tom”¹.

În timp ce am recitit scrisoarea, m-am gândit, de asemenea, la obiceiurile din familie și la cultura din episcopia, țarașul și comunitatea în care am crescut.

Cultura este definită ca fiind modul de viață al unor oameni. Există o cultură a Evangheliei unice, un set de valori, așteptări și obiceiuri comune tuturor membrilor Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Această cultură a Evangheliei sau acest mod de viață are la origine planul salvării, poruncile lui Dumnezeu și învățăturile profeților în viață. Ea este demonstrată de felul în care ne creștem familiile și ne trăim viețile.

Prima poruncă dată lui Adam ca responsabilitate în viața muritoare se găsește în Genesa 2:24: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa și se vor face un singur trup”.

Unirea unui bărbat cu o femeie, căsătoria legal și legitim, nu reprezintă doar o pregătire pentru ca generațiile viitoare să moștenească pământul, ci aduce și cea mai mare bucurie și satisfacție pe care le poate oferi această experiență muritoare. Acest lucru este adevărat mai ales atunci când puterile preoției declară faptul că acea căsătorie este pentru timp și pentru toată eternitatea. Copiii născuți de pe urma unor asemenea căsătorii au parte de o siguranță care nu poate fi găsită niciunde altundeva.

Lețiile predate în cămin de părinți de seamă devin din ce în ce mai importante în lumea de azi, în care

influența dușmanului este atât de răspândită. După cum știm, el încearcă să submineze și să distrugă însăși temelia societății noastre – familia. Prin căi șirete și deghizate cu grijă, el lansează atacuri la adresa oamenilor din întreaga lume cu privire la angajamentul față de viața de familie și subminează cultura și legămintele sfinților din zilele din urmă credincioși. Părinții trebuie să decidă ca predarea în cămin să fie una dintre cele mai sacre și importante responsabilități. Deși celelalte instituții, cum ar fi Biserica și școala, îi pot ajuta pe părinți să „învețe” pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze” (Proverbe 22:6), această responsabilitate aparține în cele din urmă părinților. Conform marelui plan al fericirii, părinții de seamă sunt cei care sunt responsabili de siguranța și dezvoltarea copiilor Tatălui Ceresc.

În marea noastră responsabilitate de părinți, sunt multe feluri în care părinții de seamă pot avea acces la ajutorul și sprijinul de care au nevoie pentru a preda copiilor lor Evanghelia lui Isus Hristos. Permiteți-mi să sugerez cinci lucruri pe care le pot face părinții pentru a crea obiceiuri de familie mai statornice.

În primul rând, părinții se pot ruga cu sinceritate, cerându-I Tatălui nostru Ceresc să-i ajute să iubească, să

înțeleagă și să îndrume copiii pe care li i-a trimis.

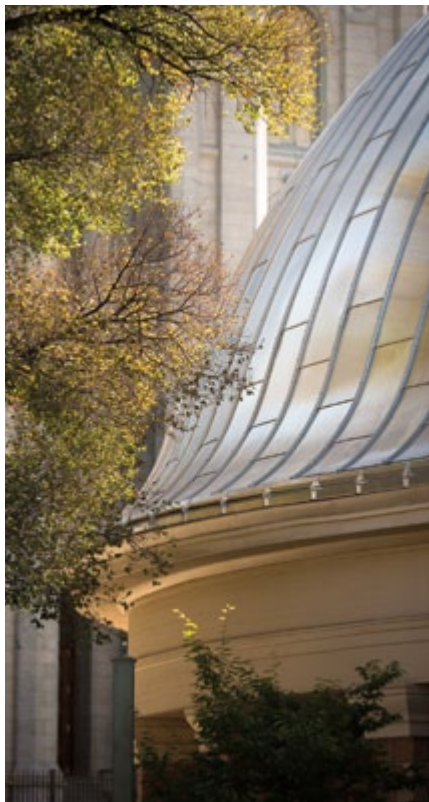
În al doilea rând, se pot ruga împreună ca familie, pot studia scripturile împreună, pot ține seara în familie și pot mânca împreună ori de câte ori este posibil, făcând ca cina să fie un timp pentru comunicare și pentru predarea valorilor.

În al treilea rând, ei pot beneficia pe deplin de rețeaua de sprijin a Bisericii, comunicând cu conducătorii copiilor de la Societatea Primară, cu conducătorii tinerilor și cu președinții claselor și cvorumurilor. Comunicând cu cei care sunt chemați și puși deoparte să lucreze cu copiii lor, părinții le pot oferi informații esențiale privind nevoile speciale și specifice fiecărui copil.

În al patrulea rând, părinții pot împărtăși adesea copiilor mărturiile lor, îi pot ruga să ia asupra lor angajamentul de a ține poruncile lui Dumnezeu și le pot promite binecuvântările pe care Tatăl nostru Ceresc le promite copiilor Săi credincioși.

În al cincilea rând, ne putem organiza familiile stabilind reguli de familie și așteptări simple și clare, tradiții și ceremonii de familie sănătoase și „economii de familie”, prilej cu care copiii primesc responsabilități în casă și pot câștiga bani de buzunar pentru a învăța să administreze, să economisească și să plătească zeciuială din banii pe care-i câștigă.

Aceste sugestii pentru a crea *obiceiuri de familie* mai statornice funcționează în armonie alături de cultura Bisericii. Obiceiurile noastre de familie întărite vor constitui o protecție pentru copiii noștri împotriva „[săgeților] de foc ale dușmanilor” (1 Nefi 15:24), care se găsesc în cultura celor de vârstă lor, în cultura divertismentului și cea a celebrității, în cultura recunoașterii și cea a beneficiilor și în cultura Internetului și a mass-mediei, la care

sunt expuși în mod constant. Obiceiurile de familie statornice îi pot ajuta pe copiii noștri să trăiască în lume și să nu devină ai lumii (vezi Ioan 15:19).

Președintele Joseph Fielding Smith ne-a învățat: „Este datoria părinților să le predea copiilor aceste principii salvatoare ale Evangheliei lui Isus Hristos pentru a ști de ce trebuie să fie botezați și de ce trebuie să dobândească o dorință sinceră de a continua să țină poruncile lui Dumnezeu după ce sunt botezați, pentru a putea veni înapoi în prezența Sa. Vreți dumneavoastră, bunii mei frați și bunele mele surori, să fiți pecetluiți cu familiile dumneavoastră, cu copiii dumneavoastră, cu părinții și strămoșii dumneavoastră?... Dacă vreți, trebuie să începeți să le predați copiilor de când se află în leagăn. Trebuie să predați atât prin vorbă, cât și prin faptă”².

Declarația oficială despre familie afirmă:

„Soțul și soția au o responsabilitate sacră, aceea de a se iubi și de a se îngriji unul de celălalt și de copiii lor. «Fiii sunt o moștenire de la Domnul» (Psalmii 127:3). Părinții au datoria sacră de a-și crește copiii cu dragoste

și dreptate, de a satisface nevoile lor fizice și spirituale, de a-i învăța să se iubească și să se slujească unul pe altul, să respecte poruncile lui Dumnezeu și să respecte legile țării în care sunt cetățeni, oriunde ar trăi...

Planul divin pentru tați este de a conduce familiile lor cu dragoste și dreptate și ei sunt răspunzători de satisfacerea nevoilor pentru viață și protejarea familiilor lor. Mamele sunt în primul rând responsabile pentru îngrijirea copiilor. În aceste responsabilități sacre, tații și mamele sunt obligați să se ajute unul pe celălalt ca parteneri egali”³.

Eu cred că, prin planul divin, rolul mamelor este cu precădere acela de a purta de grijă și de a preda generației viitoare. Dar este minunat să vedem soți și soții care stabilesc un parteneriat perfect, prin care își unesc influența și comunică eficient atât despre copiii lor, cât și cu copiii lor.

Atacurile feroce ale ticăloșiei asupra copiilor noștri sunt mai subtile și mai îndrăznețe decât au fost vreodată. Crearea unor obiceiuri de familie statornice formează încă un strat de protecție în jurul copiilor noștri, apărându-i de influențele lumești.

Dumnezeu să vă binecuvânteze, mame și tați de seamă din Sion! El v-a încredințat copiii Săi eterni. În calitate de părinți, noi ne asociem cu Dumnezeu și chiar ne alăturăm Lui pentru a realiza lucrarea și slava Sa în rândul copiilor Săi. Responsabilitatea noastră sacră este să facem tot ce ne stă în putință. Mărturisesc despre aceasta în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Scrisoare din partea lui L. Tom Perry adresată mamei sale cu ocazia Zilei Mamei, trimisă din Saipan, datată 3 mai 1945.
2. Joseph Fielding Smith, în Conference Report, oct. 1948, p. 153.
3. „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129.

Vârșnicul M. Russell Ballard
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Angajați-vă cu sârguință într-o cauză bună

Lucruri mari sunt duse la îndeplinire și poverile sunt ușurate ca urmare a eforturilor depuse de multe mâini „angajate cu sârguință într-o cauză bună”.

Vârșnicule Perry! Cred că dumneavoastră sunteți cel mai tânăr om dintre membri în vârstă de 90 de ani din toată Biserica. Ați observat modul în care a sărit de pe scaun.

Dragii mei frați și dragile mele surori, de fiecare dată când savurez o roșie coaptă și proaspătă din vrej sau când mănânc o piersică zemoasă ruptă direct din pom, mă gândesc la un moment de acum 60 de ani, când tatăl meu avea o mică livadă de piersici în Holladay, Utah. El avea acolo stupi pentru a poleniza florile de piersic care, în cele din urmă, aveau să devină piersici mari și delicioase.

Tata își îndrăgea albinele blânde și era uimit de modul în care mii dintre ele, lucrând împreună, transformau nectarul adunat din florile piersicilor săi în miere dulce și aurie – unul dintre cele mai benefice alimente oferite de natură. De fapt, nutriționiștii ne spun că reprezintă unul dintre alimentele care are în compoziția sa toate substanțele – enzime, vitamine,

minerale și apă – necesare pentru a susține viața.

Tatăl meu a încercat mereu să mă implice în munca sa cu stupii, dar eu preferam să îl las pe el să aibă grijă de albinele sale. Cu toate acestea, de atunci, am învățat multe despre modul excelent în care este organizat un stup – o colonie de aproximativ 60.000 de albine.

Albinele sunt puternic motivate să polenizeze, să adune nectar și să transforme nectarul în miere. Această dorință uriașă a lor le este întipărită în gene de către Creatorul nostru. Estimările arată că, pentru a produce 0,45 kg de miere, sunt necesare între 20.000 și 60.000 de albine care trebuie, în mod colectiv, să polenizeze milioane de flori și să zboare echivalentul a două călătorii în jurul lumii. De-a lungul scurtei sale vieți ce durează de la doar câteva săptămâni până la aproximativ patru luni, contribuția de miere a unei singure albine pentru stupul ei reprezintă aproximativ 42 de mililitri.

Deși aparent ne semnificativ când este raportat la cantitatea finală, fiecare dintre cei 42 de mililitri de miere aduși de fiecare albină sunt esențiali pentru viața stupului. Albinele depind una de cealaltă. Munca ce ar putea fi copleșitoare pentru doar câteva albine devine mai ușoară ca urmare a faptului că toate albinele își îndeplinesc partea în mod sârguincios.

Stupul a fost întotdeauna un simbol important în istoria Bisericii noastre. Din Cartea lui Mormon, învățăm că, în urmă cu mii de ani, iare diții au luat cu ei albine (vezi Eter 2:3) când au călătorit spre continentul american. Brigham Young a ales stupul ca simbol pentru a încuraja și inspira eforturile comune care trebuiau să fie depuse de către pionieri pentru a transforma deșertul arid din împrejurimile marelui Lac Sărat în văile fertile pe care le avem astăzi. Noi suntem beneficiarii viziunii și hărniciei lor colective.

Simbolul stupului se găsește atât în interiorul, cât și în exteriorul multora dintre templele noastre. Pupitrul la care stau este făcut din lemnul unui nuc care a crescut în curtea din spatele casei președintelui Gordon B.

Hinckley și este decorat cu stupi de albine gravați.

Toată această simbolistică atestă un singur lucru: lucruri mari sunt duse la îndeplinire și poverile sunt ușurate ca urmare a eforturilor depuse de multe mâini „angajate cu sârguință într-o cauză bună” (D&L 58:27). Imaginați-vă ce ar putea să îndeplinescă în lume milioanele de sfinți din zilele din urmă dacă am acționa asemenea albinelor dintr-un stup în ceea ce privește respectarea învățăturilor Domnului Isus Hristos.

Salvatorul ne-a învățat că cea dintâi și cea mai mare poruncă este:

„Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău...”

Iar a doua, asemenea ei, este: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși».

În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Proorocii” (Matei 22:37, 39–40).

Cuvintele Salvatorului sunt simple, totuși înțelesul lor este profund și sunt foarte importante. Noi trebuie să-L iubim pe Dumnezeu și să-i iubim și să ne îngrijim de semenii noștri ca de noi înșine. Imaginați-vă cât bine am putea să facem în lume dacă noi toți ne-am strânge la un loc, uniți în calitate de ucenici ai lui Hristos, răspunzând nerăbdători și prin fapte la nevoile celorlalți și slujindu-le celor din jurul nostru – familiilor noastre, prietenilor noștri, vecinilor noștri și ceilorlalți oameni.

Așa cum este scris în epistola lui Iacov, slujirea este însăși definiția religiei curate (vezi Iacov 1:27).

Citim despre slujirea membrilor Bisericii oferită peste tot în lume și, în special, despre serviciile umanitare oferite în vremuri de criză – incendii și inundații și uragane și tornade. Aceste acțiuni în cazuri de urgență, atât de necesare și atât de apreciate, trebuie cu certitudine să continue

ca un mijloc prin care să ne purtăm poverile unii altora. Însă, ce credeți despre viața noastră de zi cu zi? Care ar fi efectul cumulat a milioane de gesturi mici, de compasiune făcute zilnic de noi ca urmare a dragostei creștinești sincere față de alții? În timp, acest lucru ar avea un efect de schimbare asupra tuturor copiilor Tatălui nostru Ceresc ca urmare a faptului că El Își arată dragostea față de ei prin intermediul nostru. Lumea noastră agitată are nevoie, astăzi, de această dragoste a lui Hristos mai mult decât oricând și va avea nevoie de ea tot mai mult în anii ce urmează.

Luare individual, aceste acte simple de slujire zilnică ar putea să nu reprezinte foarte mult însă, dacă le luăm în considerare în mod colectiv, ele devin la fel ca cei 42 de mililitri de miere cu care contribuie o singură albină în stup. Există putere în dragostea noastră față de Dumnezeu și față de copiii Săi și, când acea dragoste este manifestată tangibil prin milioane de fapte de bunătate creștinească, va îndulci și va hrăni lumea cu nectarul vital al credinței, speranței și carității.

Ce trebuie să facem pentru a deveni precum albinele devotate și pentru ca acel devotament să devină caracteristică a firii noastre? Mulți dintre noi dau dovadă de supunere în ceea ce privește participarea la adunările Bisericii. Facem tot ce ne stă în putință pentru a ne îndeplini chemările, în special în zilele de duminică. Acest lucru este cu siguranță de apreciat. Dar sunt mințile și inimile noastre angajate cu tot la fel de multă sârguință în a face lucruri bune pe tot parcursul săptămânii? Ne îndeplinim chemările pur și simplu în mod mecanic, sau suntem convertiți cu adevărat la Evanghelia lui Isus Hristos? În ce mod luăm noi sămânța credinței care a încolțit în mintea noastră și o plantăm adânc în solul fertil al

sufletului nostru? În ce mod ducem la îndeplinire marea schimbare a inimii despre care Alma spune că este esențială pentru fericirea și pacea noastre veșnice? (Vezi Alma 5:12–21.)

Amintiți-vă, mierea conține toate substanțele necesare susținerii vieții muritoare. Iar doctrina și Evanghelia lui Hristos reprezintă singurul mod în care putem obține viața veșnică. Doar în momentul în care mărturia noastră trece dincolo de ceea ce există în mințile noastre și intră adânc în inimile noastre, motivația noastră de a iubi și de a sluji va deveni la fel cu cea a Salvatorului. Atunci și doar atunci vom deveni ucenici profund convertiți ai lui Hristos, împuneriți de Spirit să avem o influență spirituală asupra inimilor semenilor noștri.

Când inimile noastre nu vor mai fi deloc îndreptate către lucrurile acestei lumi, nu vom mai aspira la onorurile oamenilor și nu vom mai căuta doar să ne satisfacem orgoliul (vezi D&L 121:35–37). În schimb, ne vom însuși calitățile creștinești despre care ne-a învățat Isus:

- suntem buni și blânzi și avem îndelungă răbdare (vezi D&L 121:41).
- suntem blânzi, fără ipocrizie sau fără înșelăciune (vezi D&L 121:42).
- avem caritate față de toți oamenii (vezi D&L 121:45).
- virtutea trebuie să ne înfrumusețeze, fără încetare, gândurile (vezi D&C 121:45);
- nu mai avem înclinare să facem rău (vezi Mosia 5:2).
- Duhul Sfânt este tovarășul nostru permanent și doctrinele preoției cad deasupra sufletelor noastre ca roua din cer (vezi D&L 121:45–46).

Acum, frați și surori, vreau să știți că eu nu încurajez fanatismul religios. Dimpotrivă! Pur și simplu sugerez să

facem următorul pas logic în convertirea noastră completă la Evanghelia lui Isus Hristos, asimilând doctrinele ei profund în inimile și sufletele noastre, astfel încât să trăim mereu – și cu integritate – în acord cu ceea ce spunem că credem.

Această integritate ne simplifică viața și ne amplifică sensibilitatea față de Spirit și față de nevoile altora. Aduce bucurie în viețile noastre și pace sufletelor noastre – acel fel de bucurie și pace de care avem parte atunci când ne pocăim de păcatele noastre și când Îl urmăm pe Salvator ținând poruncile Sale.

Cum producem această schimbare? Cum înrădăcinăm această dragoste a Salvatorului în inimile noastre? Există un singur lucru simplu care trebuie făcut zilnic și care poate influența în bine viața fiecărui membru al Bisericii, inclusiv pe a voastră, băieți și fete, pe a voastră, tineri băieți și tinere fete, pe a voastră, adulți necăsătoriți și pe a dumneavoastră, tați și mame.

Acest lucru simplu este: în rugăciunea dumneavoastră de dimineața, în fiecare nouă zi, rugați-L pe Tatăl Ceresc să vă îndrume pentru a recunoaște o ocazie de a-i sluji unuia dintre copiii Săi prețioși. Apoi, de-a lungul zilei, mențineți-vă inima plină de credință și dragoste, căutând pe cineva căruia să-i oferiți ajutor. Concentrați-vă, la fel cum albinele se concentrează asupra florilor din care să culeagă nectar și polen. Dacă faceți aceasta, sensibilitățile dumneavoastră spirituale vor crește și veți descoperi ocazii de a sluji despre care nu ați crezut niciodată că ar fi posibile.

Președintele Thomas S. Monson ne-a învățat că, în multe cazuri, Tatăl Ceresc răspunde rugăciunilor altei persoane prin noi – prin mine și prin dumneavoastră – prin vorbele și faptele noastre bune, prin faptele noastre simple de slujire și dragoste

Iar președintele Spencer W. Kimball a spus: „Dumnezeu ne observă și veghează asupra noastră. Dar, de

obicei, ne îndeplinește nevoile prin intermediul unei alte persoane. Așadar, este esențial să slujim unul altuia” (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], p. 82).

Știu că, dacă veți face acest lucru – acasă, la școală, la locul de muncă și la Biserică – Spiritul vă va îndruma și veți putea discerne cine are nevoie de o anumită slujire pe care doar dumneavoastră o puteți oferi. Veți fi îndrumați de Spirit și motivați într-un mod mareț să polenizați lumea cu dragostea pură a lui Hristos și cu Evanghelia Sa.

Și, nu uitați, asemenea celor 42 de mililitri de miere cu care contribuie fiecare albinuță în stup, dacă înmulțim eforturile noastre cu alte zeci de mii, chiar milioane de eforturi pline de rugăciune pentru a împărtăși dragostea lui Dumnezeu pentru copiii Săi prin slujire creștină, va rezulta un efect exponențial al binelui care va aduce lumina lui Hristos acestei lumi care se întunecă din ce în ce mai mult. Uniți, vom putea aduce dragoste și compasiune familiilor noastre, precum și celor singuri, celor săraci, celor răniți spiritual sau emoțional și acelor copii ai Tatălui nostru Ceresc care se află în căutarea adevărului și păcii.

Mă rog cu umilință, frați și surori, ca noi să cerem în rugăciunile noastre zilnice inspirația de a găsi o persoană căreia să-i oferim o slujire semnificativă, inclusiv aceea de a împărtăși adevărurile Evangheliei și mărturiile noastre. Și, la finalul fiecărei zile, fie ca noi să putem spune „da” la întrebarea: „Am făcut eu bine în lume azi, ajutând pe cel necăjit?” (*Imnuri*, nr. 140).

Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu. Fie ca noi să o ducem la îndeplinire la fel cum micuțele albine o îndeplinesc pe a lor; aceasta este rugăciunea mea umilă în numele lui Isus Hristos, amin. ■

Orașul Mexico, Mexic

Vârșnicul Larry Echo Hawk
din Cei Șaptezeci

„Veniți la Mine, o, voi casă a lui Israel”

Pe măsură ce venim la Salvatorul nostru, Isus Hristos, și ne purificăm inimile, vom fi instrumente în împlinirea promisiunilor mărețe din Cartea lui Mormon.

M-am înrolat ca voluntar în Corpul de Infanterie Marină al SUA în timpul războiului din Vietnam. Curând după ce am ajuns în Quantico, Virginia, pentru instrucția de bază, m-am trezit stând în poziția de drepți în fața patului meu din dormitor împreună cu alți 54 de recruți ai Infanteriei Marine. Mi-am cunoscut sergentul instructor, un veteran neînduplecat, atunci când a lovit ușa dormitorului cu piciorul și a intrat strigând cuvinte vulgare.

După această introducere înspăimântătoare, a început dintr-un capăt al dormitorului să-i confrunte pe recruți, unul câte unul, cu întrebări. Sergentul instructor a găsit, în mod sistematic, ceva de ridiculizat la fiecare recruta folosind un limbaj răsunător și vulgar. I-a luat pe rând, fiecare pușcaș marin strigându-i înapoi răspunsul, după cum fusese ordonat: „Da” sau „Nu, domnule sergent instructor”. Nu vedeam exact ce făcea deoarece ni se ordonase ca, în timp ce stăteam în poziția de drepți, să privim drept înainte. Când mi-a venit rândul, mi-am dat seama că-mi luase sacul și-l golise pe salteaua din spatele meu. S-a uitat

printre lucrurile mele și, apoi, a venit înapoi în fața mea. Mi-am adunat puterile pregătit pentru atacul său. Ținea în mână Cartea lui Mormon. Mă așteptam să strige la mine; în schimb, s-a apropiat de mine și mi-a șoptit: „Ești mormon?”

Am strigat, precum ni se ordonase: „Da, domnule sergent instructor”.

Din nou, m-am așteptat la ce era mai rău. În schimb, el a făcut o pauză și și-a ridicat mâna în care ținea Cartea lui Mormon și, apoi, a spus foarte încet: „Crezi în această carte?”

Am strigat, din nou: „Da, domnule sergent instructor”.

În acel moment, eram sigur că avea să strige cuvinte disprețuitoare despre mormoni și Cartea lui Mormon, însă el a rămas nemișcat și nu a spus nimic. După o clipă, a mers înapoi spre patul meu și a pus, cu grijă, Cartea lui Mormon pe el. După care, a trecut prin fața mea fără să se oprească și a continuat să-i ridiculizeze și să-i discrediteze pe toți ceilalți recruți, folosind cuvinte vulgare.

M-am întregat de multe ori de ce sergentul acela dur din Infanteria Marine m-a cruțat în ziua aceea. Dar sunt

recunoscător că am putut spune fără ezitare: „Da, sunt membru al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă” și „Da, știu că este adevărată Cartea lui Mormon”. Această mărturie este un dar prețios pe care l-am primit prin intermediul Duhului Sfânt, cu ajutorul a doi misionari și unui consilier din cvorumul preoților.

Când aveam 14 ani, doi misionari, Lee Pearson și Boyd Camphuysen, au predat familiei mele Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos și am fost botezat. Doi ani mai târziu, asistentul cvorumului preoților, Richard Boren, mi-a lansat provocarea de a citi Cartea lui Mormon. Am acceptat acea provocare și am citit cel puțin 10 pagini în fiecare seară până când am terminat-o.

Pe pagina de titlu am citit că este „scrisă lămanților, care sunt urmașii casei lui Israel; și, de asemenea, iudeilor și neamurilor”. În introducerea în limba engleză a Cărții lui Mormon: un alt testament al lui Isus Hristos, se spune că lămanții „sunt principala strămoși ai indienilor americani”. Când am citit Cartea lui Mormon, mi s-a părut că era vorba despre strămoșii mei, indienii americani. Relatează povestea unui popor, din care o parte a fost prezentată mai târziu ca fiind „lămanți”, care a migrat din Ierusalim înspre un „pământ făgăduit” (1 Nefi 2:20) în jurul anului 600 î.H. Este o cronică a legăturilor lui Dumnezeu cu acești vechi locuitori care au trăit undeva pe continentele americane. Include o relatare a slujirii lui Isus Hristos printre ei după învierea Sa. Pasaje ale Cărții lui Mormon sugerează că de-a lungul timpului ei au fost risipiți pe continentele americane și pe insulele mărilor din împrejurimi (vezi Alma 63:9–10). Profeții lor au prevestit că mulțimi de neamuri aveau să vină în cele din urmă pe pământul făgăduit și mânia Domnului avea să fie asupra

lamaniților și ei aveau să fie risipiți, loviți și distruși aproape în totalitate (vezi 1 Nefi 13:10–14).

Străbunicul meu Echo Hawk, un indian Pawnee, s-a născut la mijlocul anilor 1800 în locul care acum se numește Nebraska. Când avea 19 ani, poporul Pawnee a fost forțat să renunțe la pământul lor natal de aproape 9,3 milioane de hectare pentru a face loc colonizatorilor. În 1874, poporul Pawnee a fost forțat să mășăluiască câteva sute de kilometri la sud spre o rezervație mică de pe teritoriul indian din Oklahoma. Numărul indienilor Pawnee a scăzut de la peste 12.000 la mai puțin de 700 la sosirea lor în Oklahoma. Poporul Pawnee, ca și alte triburi, a fost risipit, lovit și distrus aproape în întregime.

Cartea lui Mormon are un mesaj special pentru urmașii lamaniților, o rămășiță a casei lui Israel. Nefi a transmis acest mesaj în timp ce interpreta viziunea tatălui său referitoare la aceste

zile din urmă: „Și în ziua aceea, cei rămași din seminția noastră vor afla că sunt din casa lui Israel și că ei sunt poporul de legământ al Domnului; și atunci vor ști și vor ajunge la cunoașterea strămoșilor lor și, de asemenea, la cunoașterea Evangheliei Mântuitorului lor, care a fost propovăduită strămoșilor de către El; astfel că ei vor ajunge la cunoașterea Mântuitorului lor, precum și a punctelor adevărate ale doctrinei Lui, pentru ca ei să știe cum să vină la El și să fie salvați” (1 Nefi 15:14).

Cartea lui Mormon este scriptură sfântă. Conține plenitudinea Evangheliei nepieritoare. Profetul Joseph Smith a scris: „Cartea lui Mormon...este cea mai corectă carte de pe Pământ și cheia de boltă a religiei noastre și... omul va ajunge mai aproape de Dumnezeu supunându-se învățaturii ei, decât a oricărei alte cărți” (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* [2007], p.64). Astfel, ea conține un mesaj pentru toți oamenii din lume.

Când am citit Cartea lui Mormon pentru prima dată la vârsta de 17 ani, mi-am concentrat atenția pe promisiunea lui Moroni: „Iar atunci când voi veți primi aceste lucruri, eu vă îndemn pe voi să-L întrebați pe Dumnezeu, Tatăl Veșnic, în numele lui Hristos, dacă aceste lucruri nu sunt adevărate, și dacă voi veți întreba cu inima sinceră, cu intenție adevărată, având credință în Hristos, El vă va arăta adevărul prin puterea Duhului Sfânt” (Moroni 10:4).

Când am îngenuncheat să mă rog, am primit o mărturie spirituală puternică despre faptul că este adevărată Cartea lui Mormon. Acea mărturie m-a ajutat să-mi trasez drumul prin viață.

Îi îndemn pe toți oamenii să citească această Carte a lui Mormon: un alt testament al lui Isus Hristos.

Vă rog în mod special pe voi, cei din rămășița casei lui Israel, urmașii poporului din Cartea lui Mormon, oriunde ați fi, să citiți și să recitiți Cartea lui Mormon. Aflați despre promisiunile din Cartea lui Mormon. Urmați învățăturile și exemplul lui Isus Hristos. Faceți și țineți legăminte cu Domnul. Căutați și urmați îndrumarea Duhului Sfânt.

Închei folosind cuvintele lui Amalechi, un alt profet din Cartea lui Mormon: „Și acum, frații mei preaiubiți, doresc ca voi să veniți la Hristos, care este Cel Sfânt al Israelului, și să vă împărtășiți din Salvarea Lui și din puterea mântuirii Lui. Da, veniți la El și oferiți-I sufletele voastre întregi ca o jertfă pentru El, și continuați în posturi și rugăciuni și răbdați până la capăt; și așa cum Domnul trăiește, tot așa veți fi salvați” (Omni 1:26).

Pe măsură ce noi toți venim la Salvatorul nostru, Isus Hristos, și ne purificăm inimile, vom fi instrumente în împlinirea promisiunilor mărețe din Cartea lui Mormon. Depun mărturie despre aceasta în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

Vârșnicul Robert C. Gay
din Cei Șaptezeci

Ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?

Trebuie să renunțăm la toate păcatele noastre, mari sau mici, pentru a obține răsplata Tatălui, viața veșnică.

O dată, Salvatorul i-a întrebat pe ucenicii Săi: „Ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?”¹.

Cu mulți ani în urmă, tatăl meu m-a învățat să mă gândesc la această întrebare cu mare atenție. Când eram copil, părinții mei îmi dădeau lucruri de făcut prin casă și îmi dădeau bani de buzunar pentru munca mea. De-seori, am folosit acei bani, cincizeci și ceva de cenți pe săptămână, pentru a merge la cinematograful. Pe atunci, un bilet la film pentru un copil în vârstă de 11 ani costa 25 de cenți. Astfel, îmi rămâneau 25 de cenți pentru batoane de ciocolată, care costau 5 cenți bucata. Un film și cinci batoane de ciocolată! Nici că se putea mai bine.

Totul a fost bine până când am împlinit 12 ani. Când așteptam la coadă într-o după-amiază, mi-am dat seama că prețul biletului pentru un copil în vârstă de 12 ani era 35 de cenți, adică două batoane de ciocolată în minus. Nu eram chiar pregătit să fac un astfel de sacrificiu și m-am gândit: „Arăți

la fel cum arătai săptămâna trecută”. Apoi, ajuns la casă, am cerut un bilet de 25 de cenți. Casiera mi l-a dat fără ezitare și mi-am putut cumpăra cele cinci batoane de ciocolată, în loc de trei.

Foarte fericit de realizarea mea, m-am grăbit mai târziu acasă să-i spun tatălui despre marele meu câștig. În timp ce i-am povestit detaliile, el nu a spus nimic. Când am terminat, s-a uitat pur și simplu la mine și a spus: „Fiule, ți-ai vinde sufletul pentru câțiva bănuți?”. Cuvintele lui m-au făcut să îmi pară rău. Este o lecție pe care nu am uitat-o niciodată.

După mulți ani, i-am adresat aceeași întrebare unui deținător al Preoției lui Melhisedec mai puțin activ. Era un bărbat minunat care își iubea familia. Totuși, nu fusese la biserică de mulți ani. Avea un fiu talentat care juca într-o echipă de profesioniști talentați care făceau antrenamente și jucau meciuri duminică. Echipa aceea câștigase nenumărate campionate importante. Când ne-am

întâlnit, i-am amintit că, în calitate de deținător al preoției, i-a fost promis că, dacă își va îndeplini cu credință și sârguință jurământul și legământul, avea să primească „tot ceea ce are Tatăl [nostru]”². Apoi, l-am întrebat: „Valorează un campionat național mai mult decât tot ceea ce are Tatăl?”. El a spus cu blândețe: „Înțeleg ce vrei să spunei” și, apoi, a stabilit o întâlnire cu episcopul său.

În ziua de astăzi este atât de ușor să fim prinși în lucrurile pe care lumea le acceptă ca fiind bune – în ciuda intențiilor noastre bune. Lumea ne presează să „[ne uităm] dincolo de limite”³. Cineva m-a întrebat, de curând: „Contează un singur pahar?”. Puteți vedea că această întrebare vine de la adversar? Cain a întrebat: „Cine este Domnul pe care trebuie să-L cunosc?”⁴ și apoi și-a pierdut sufletul. Când ne găsim scuze pentru comiterea păcatelor mici, Satana învinge. Drepturi de întâi născut și moșteniri au fost date pentru o sticlă de lapte,⁵ un nume scris greșit,⁶ o ciorbă⁷.

Când ne gândim la schimburile mai mici sau mai mari pe care suntem tentați să le facem în viețile noastre, putem fie să ne autojustificăm, precum Cain, sau să căutăm să ne supunem voinței lui Dumnezeu. Întrebarea pe care trebuie să ne-o adresăm nu este dacă facem lucruri care trebuie corectate, fiindcă facem mereu. Ci, mai degrabă, întrebarea este dacă vom „da înapoi” sau vom „termina” ce ni s-a cerut, și anume să facem voia Tatălui?⁸

Domnului Îi place neprihănirea noastră, dar ne cere să ne pocăim și să ne supunem în mod continuu. Citim în Biblie că un tânăr bogat, care păzea poruncile, a îngenunchiat înaintea Salvatorului și L-a întrebat ce trebuia să facă să moștenească viața veșnică. A plecat întristat când Salvatorul i-a spus: „Îți lipsește un lucru... vinde tot ce ai”⁹.

Totuși, un alt bărbat bogat, dar păcătos, regele lamaniților, tatăl lui Lamoni, a adresat aceeași întrebare despre viața veșnică, spunând: „Ce trebuie să fac ca eu să pot fi născut din Dumnezeu, având acest spirit păcătos dezrădăcinat din pieptul meu și să primesc Spiritul Lui[?]... îmi voi părăsi împărăția pentru ca să pot primi această mare bucurie”¹⁰.

Vă amintiți răspunsul pe care Domnul L-a dat regelui prin slujitorul Său, Aaron? „Dacă te vei pocăi de toate păcatele tale și te vei pleca adânc în fața lui Dumnezeu, și vei striga numele Lui în credință, crezând că vei primi, atunci tu vei primi nădejdea pe care o dorești”¹¹.

Când regele a înțeles sacrificiul cerut, s-a umilit și s-a plecat la pământ și apoi s-a rugat: „O, Dumnezeule... voi abandona toate păcatele mele pentru ca să Te pot cunoaște pe Tine”¹².

Aceasta este ceea ce Salvatorul doarește de la noi: trebuie să abandonăm

toate păcatele noastre, mari sau mici, pentru recompensa Tatălui, viața veșnică. Trebuie să renunțăm la povești prin care să ne justificăm, scuze, raționalizări, mecanisme de auto-apărare, amânări, aparențe, mândrie personală, să-i judecăm pe alții și să facem lucrurile după noi. Trebuie să ne separăm de orice lucru lumesc și să luăm imaginea lui Dumnezeu în înfățișarea noastră.¹³

Dragi frați și surori, țineți minte că această cerință înseamnă mai mult decât a nu face fapte rele. Înaintea unui dușman angajat în luptă, noi trebuie să acționăm și nu doar să stăm într-o „încremenire nepăsătoare”¹⁴. A avea întipărită imaginea lui Dumnezeu în înfățișarea noastră înseamnă a sluji unul altuia. Există păcate prin comitere și păcate prin omisiune și noi trebuie să le evităm pe ambele.

În timp ce slujeam în calitate de președinte de misiune în Africa, am fost învățat acest mare adevăr. Mă

îndreptam către o adunare când am văzut un băiețel singur, plângând necontrolat pe marginea drumului. O voce interioară mi-a spus: „Oprește-te și ajută-l pe acest băiat”. Imediat ce am auzit această voce m-am și gândit: „Nu te poți opri. Vei întârzia. Ești autoritatea care prezidează și nu poți întârzia”.

Când am ajuns la casa de întrunire, am auzit aceeași voce, repetând: „Du-te și ajută-l pe acel băiat”. I-am dat apoi cheile mele de la mașină unui membru al Bisericii pe nume Afasi și l-am rugat să îl aducă pe băiat la mine. După aproximativ 20 de minute, am simțit cum cineva mă bate pe umăr. Băiețelul se afla afară.

Avea în jur de 10 ani. Am aflat că tatăl lui murise și că mama lui era în închisoare. Locuia într-un cartier sărac din Accra împreună cu un tutore, care-i dădea de mâncare și un loc în care să doarmă. Pentru acestea, el vindea pește uscat pe străzi. Însă după acea zi de vândut pe străzi strigând la trecători, când și-a băgat mâna în buzunar a descoperit că avea o gaură în el. Pierduse tot ce câștigase. Afasi și cu mine am știut imediat că, dacă băiatul s-ar fi întors fără bani, ar fi fost socotit un mincinos, probabil ar fi fost bătut și aruncat în stradă. În acel moment de mare frică și îngrijorare l-am văzut prima oară. I-am potolit frica, i-am dat suma de bani pe care o pierduse și l-am dus înapoi la tutorele lui.

În timp ce mă îndreptam spre casă în seara aceea, mi-am dat seama de două mari adevăruri. Primul, am știut mai bine ca niciodată că Dumnezeu se îngrijește de fiecare dintre noi și nu ne va părăsi niciodată și, al doilea, am știut că trebuie să ascultăm întotdeauna vocea Spiritului care este în noi și să mergem „după El”¹⁵ oriunde ne-ar duce, fără să ținem seama de frica sau dificultățile noastre.

că Salvatorul este conducătorul ei și o conduce prin profetul Său ales. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Matei 16:26.
2. Doctrină și legăminte 84:38.
3. Iacov 4:14.
4. Moise 5:16.
5. O sticlă de lapte și grăsimea lui au fost subiectul unei dispute între soția lui Thomas B. Marsh și doamna Harris, care se puseseră de acord să-și combine resursele și să facă brânză. Când doamna Harris a aflat că doamna Marsh a luat grăsimea de pe lapte și a păstrat-o pentru ea, doamna Harris s-a plâns și femeile s-au certat. Thomas Marsh a prezentat situația episcopului, care a fost de partea doamnei Harris. De la episcop s-a ajuns la marele consiliu, la Prima Președinție și toți au fost de acord că doamna Marsh nu avea dreptate. Acest incident a dus la o ruptură între Thomas Marsh și autoritățile generale ale Bisericii. Curând după aceea, Thomas Marsh a mărturisit unui magistrat din Missouri că mormonii se arătau ostili față de statul Missouri. (Vezi George A. Smith, „Discourse”, *Deseret News*, 16 apr. 1856, p. 44.)
6. Când profetul Joseph Smith i-a emis o chemare lui Simonds Ryder pentru a sluji în misiune, Ryder a observat că numele său era scris „Rider” în revelația scrisă. El s-a simțit jignit și acest lucru a dus la apostazia sa și, în final, a fost împreună cu cei care l-au uns cu smoală și pene pe profet. Ryder nu a știut că, de obicei, Joseph Smith dicta revelațiile sale scribilor săi și nu scria el însuși. (Vezi Milton V. Backman Jr., *The Heavens Resound: A History of the Latter-day Saints in Ohio, 1830–1838* [1983], p. 93–94; Donald Q. Cannon și Lyndon W. Cook, eds., *Far West Record: Minutes of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1830–1844* [1983], p. 286.)
7. În Genesa 25, aflăm că Esau și-a vândut dreptul de întâi născut pentru „pâine și ciorbă de linte” (versetul 34).
8. Vezi Doctrină și legăminte 19:18–19.
9. Vezi Marcu 10:21–22.
10. Alma 22:15.
11. Alma 22:16.
12. Alma 22:18.
13. Vezi Alma 5:14–19.
14. Alma 60:7.
15. Marcu 1:18.
16. Matei 18:11.
17. Iacov 1:8.
18. Doctrină și legăminte 58:27.
19. Vezi Luca 15:11–32.
20. Vezi Joseph Smith – Istorie 1:15–16.
21. Neal A. Maxwell, *Deposition of a Disciple* (1976), p. 88.
22. Vezi Doctrină și legăminte 19:38.

Într-o după-amiază, ucenicii L-au întrebat pe Salvator cine era cel mai mare în împărăția cerului. El le-a spus să fie convertiți, umili și supuși ca niște copilași. Apoi a spus: „Fiul omului a venit să mântuiască ce [este] pierdut”¹⁶. Prin această propoziție, El ne-a definit misiunea. Trebuie să mergem și să-i salvăm – pe cei pierduți, pe cei din urmă și pe cei considerați mai puțin importanți. Nu este suficient să evităm păcatul; trebuie „să-I [purtăm] crucea”¹⁷ și să fim „[angajați] cu sânguință”¹⁸, ajutându-i pe alții să devină convertiți. Cu dragoste și compasiune noi luăm fiul risipitor în brațe¹⁹, răspundem strigătelor orfanilor fără control, rugămintilor celor aflați în întuneric și disperare²⁰ și chemării familiilor aflate în dificultate. „Satana nu trebuie să îi transforme pe toți în Cain sau Iuda...”, a spus vârstnicul Neal A. Maxwell. „Tot ce trebuie este să-i faci pe oamenii capabili... să nu se implice”.²¹

După o conferință de țărush la care am participat recent, un băiat adolescent m-a abordat și m-a întrebat:

„Mă iubește Dumnezeu?”. Fie ca viețile noastre pline de slujire să afirme întotdeauna că Dumnezeu nu abandonează pe nimeni.

Drept răspuns la întrebarea: „Ce va da un om în schimb pentru sufletul său?” Satana ar vrea să ne vindem viețile pentru batoanele de ciocolată și campionatele acestei lumi. Totuși, Salvatorul ne cheamă, în mod gratuit, să renunțăm la păcatele noastre, să luăm imaginea Lui în înfățișarea noastră și să împărtășim aceasta cu cei din jurul nostru. În schimb, putem primi tot ce are Dumnezeu, lucru despre care ni se spune că reprezintă mai mult decât toate comorile acestui pământ adunate.²² Vă puteți imagina?

Recent, când mă aflam într-o călătorie în Nicaragua, am observat o plăcuță într-o casă foarte săracă a unei familii pe care am vizitat-o. Pe ea scria: „Mărturia mea este cea mai prețioasă avere a mea”. Așa este și pentru mine. Mărturia mea este comoara sufletului meu și, în integritatea inimii mele, vă las cu mărturia mea că această Biserică este Biserica adevărată a lui Dumnezeu,

Vârșnicul Scott D. Whiting
din Cei Șaptezeci

Standardele templului

Standardele înalte folosite de această Biserică pentru construirea templelor sunt un mod și chiar un simbol al felului în care trebuie să ne trăim propria viață.

Recent, în timp ce făceam turul frumosului Templu Brigham City, Utah, mi-am amintit de o experiență pe care am avut-o în perioada în care slujeam în calitate de coordonator al casei deschise, rededicării și celebrării culturale a istoricului Templu Laie, Hawaii.

Cu câteva luni înainte de terminarea lucrărilor extinse de renovare, am fost invitat să fac turul templului cu vâșnicul William R. Walker, directorul executiv al Departamentului Temple, și cu asociații săi din Departamentul Temple. Mai erau prezenți numeroși membri din cadrul firmei angajate să renoveze. Scopul turului era, în parte, analizarea progresului și a calității lucrărilor realizate. La momentul acestui tur, lucrările erau realizate în jur de 85 la sută.

În timp ce ne deplasam prin templu, îi priveam și îi ascultam pe vâșnicul Walker și pe asociații săi cum inspectau lucrarea și discutau cu reprezentantul antreprenorului general. Am observat un bărbat care atinge pereții cu mâna în timp ce treceam dintr-o încăpere în alta. După ce a făcut astfel de câteva ori, și-a frecat degetele și, apoi, s-a apropiat de antreprenor și a spus: „Simt zone zgrunțuroase pe acest perete. Aceste zone nu

corespund standardelor templului. Veți reface acest perete pentru a fi neted”. Antreprenorul, ascultător, își nota fiecare observație.

Când ne-am apropiat de o zonă a templului pe care puțini oameni aveau să o vadă vreodată, aceeași persoană ne-a oprit și ne-a îndreptat atenția către o fereastră frumoasă, nou instalată, din geam cu încrustații metalice. Această fereastră avea dimensiunea de aproape 0,6 m lățime și 1,8 m înălțime și conținea un vitraliu cu model geometric. El ne-a arătat un pătrat mic din sticlă colorată, de 5 cm, care făcea parte din model și a spus: „Acest pătrat este crăpat”. M-am uitat la acel pătrat, dar mie nu mi s-a părut a fi crăpat. Totuși, după o inspecție mai amănunțită, folosind un instrument de măsurat, am putut vedea că era o fisură și că acel mic pătrat avea într-adevăr o crăpătură de 3 mm. Au fost date instrucțiuni antreprenorului în vederea înlocuirii acestei ferestre, deoarece ea nu corespundea standardelor templului.

Admit că am fost surprins că o întreagă fereastră trebuia să fie înlocuită din cauza unui defect atât de mic, aproape de neobservat. Cu siguranță era puțin probabil că cineva avea să știe sau chiar să observe vreodată

această fereastră, deoarece era situată într-o zonă a templului unde nu mulți oameni aveau să o vadă vreodată.

În acea zi, conducând mașina de la templu spre casă, am meditat la lucrurile învățate din acea experiență – sau, altfel spus, la ceea ce credeam că am învățat. Doar după câteva săptămâni, când am fost invitat pentru a face turul templului, acum terminat, înțelegerea mea cu privire la turul precedent a devenit mai clară.

Când am intrat în Templu Laie, Hawaii, am fost profund impresionat de frumusețea și calitatea construcției terminate. Puteți înțelege că eram interesat să văd din nou pereții „zgrunțuroși” și fereastra „cu defect”. A refinit antreprenorul pereții? A fost geamul într-adevăr înlocuit? Când m-am apropiat de pereții zgrunțuroși, am fost surprins să văd acel tapet frumos care acum acoperea toți pereții. Primul meu gând a fost: „Așadar, în acest mod a rezolvat antreprenorul problema peretelui cu asperități — l-a acoperit”. Dar, nu; am aflat că dintotdeauna fusese prevăzut să se așeze tapet pe acești pereți. Mă întrebam de ce o mică asperitate, greu de observat, conta, dacă tapetul urma să acopere zidul? Apoi, m-am apropiat nerăbdător de zona unde era situată fereastra cu defect și am fost surprins să văd un ghiveci cu o plantă frumoasă, înaltă până la plafon, așezat chiar în fața ferestrei. Din nou, m-am gândit: „Așadar, în acest mod a rezolvat antreprenorul problema cu acel mic pătrat crăpat – l-a ascuns”. Când m-am apropiat, am dat la o parte frunzele plantei și am zâmbit văzând că fereastra fusese, într-adevăr, înlocuită. Micul pătrat care înainte era crăpat era acum frumos și neted în cadrul modelului. Am aflat că, așezarea plantei în fața acestei ferestre făcuse dintotdeauna parte din planul de design interior.

De ce a fost necesar ca pereții cu o mică denivelare și o fereastră cu o mică asimetrie să impună o muncă suplimentară și chiar înlocuire, când, cu greu, doar câțiva oameni aveau să le observe vreodată? De ce i s-a cerut contractorului să îndeplinească aceste standarde înalte?

Când am ieșit din templu, meditănd mai profund, am găsit răspunsul când m-am uitat în sus la exteriorul refăcut și am văzut cuvintele: „Sfințenie Domnului, Casa Domnului”.

Templele acestei Biserici sunt exact ceea ce se declară a fi. Aceste clădiri sfinte sunt construite pentru folosul nostru și în interiorul pereților lor se înfăptuiesc rânduiri sfinte și salvatoare. Dar nu trebuie să fie nicio îndoială cu privire la Cel Căruia Îi aparține, într-adevăr, casa. Prin impunerea de standarde exacte pentru construcție, până la cele mai mici detalii, noi nu ne arătăm doar dragostea și respectul față de Domnul Isus Hristos, ci arătăm tuturor celor care ne privesc că noi Îl onorăm și Îl preaslăvim pe Cel Căruia Îi aparține casa.

În revelația dată profetului Joseph Smith cu privire la construirea unui

templu în Nauvoo, Domnul a dat instrucțiunile următoare:

„Veniți, cu tot aurul vostru, și argintul vostru, și pietrele voastre prețioase, și toate antichitățile voastre; și toți aceia care au cunoștințe despre antichități... și [aduceți]... arborii prețioși de pe pământ...

și [construiți] o casă în numele Meu, pentru ca Cel Prea Înalt să locuiască în ea”¹.

Acesta urmează modelul stabilit de regele Solomon în Vechiul Testament când a construit un templu pentru Domnul folosind doar materialele cele mai bune și meșteșugari pricepuți.² Astăzi, continuăm să urmăm acel model, cu moderație corespunzătoare, când construim templele Bisericii.

Am învățat că, deși oamenii muritori poate nu vor vedea sau nu vor simți niciodată un defect, Domnul cunoaște nivelul eforturilor noastre și dacă ne-am străduit din răspuțeri. Același lucru este adevărat și în cazul eforturilor fiecăruia dintre noi de a duce o viață demnă de binecuvântările din templu. Domnul ne-a sfătuit:

„Și, în măsura în care poporul Meu construiește o casă pentru Mine, în numele Domnului, și nu permite niciunui lucru care nu este curat să intre în ea pentru a nu fi pângărită, slava Mea va rămâne acolo;

Da, și prezența Mea va fi acolo, pentru că am să intru în ea, și toți cei cu inima pură care vor intra în ea Îl vor vedea pe Dumnezeu.

Dar, dacă ea este pângărită, Eu nu voi intra în ea și slava Mea nu va fi acolo; pentru că Eu nu voi merge în templele pângărite³.

La fel ca și contractorul, când noi ne dăm seama de lucrurile din viața noastră care nu sunt în concordanță cu învățăturile Domnului, că nu am făcut eforturile cele mai potrivite de a trăi conform cu Evanghelia, trebuie să acționăm repede pentru a corecta orice este incorect, cunoscând că nu ne putem ascunde păcatele față de Domnul. Trebuie să ne amintim că atunci „când încercăm să ascundem păcatele noastre... iată, cerurile se retrag; [și] Spiritul Domnului este întristat”⁴.

De asemenea, am învățat că standardele înalte folosite de această

Biserica pentru construirea templelor sunt un mod și chiar un simbol al felului în care trebuie să ne trăim propria viață. Fiecare putem pune în practică învățăturile apostolului Pavel, date Bisericii timpurii, când a spus:

„Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu, și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?

Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este sfânt: și așa sunteți voi”⁵.

Noi suntem toți făcuți din materialele cele mai bune și suntem rezultatul miraculos al măiestriei divine. Totuși, când suntem suficient de mari pentru a fi răspunzători și începem să ne luptăm cu păcatul și ispita, propriul nostru templu poate avea nevoie de muncă de renovare și reparare. Poate că avem pereți zgrunțuroși în noi ce necesită finisare sau poate că ferestrele sufletelor noastre trebuie înlocuite pentru a putea sta în locuri sfinte. Din ferici- cire, standardele templului care ni se cer să le îndeplinim nu sunt cele ale perfecțiunii, deși noi ne străduim să atingem acea perfecțiune, ci sunt cele care ne cer să ținem poruncile și să facem tot ceea ce putem pentru a trăi ca ucenici ai lui Isus Hristos. Mă rog ca noi toți să depunem cele mai mari eforturi pentru a trăi demni de binecuvântările din templu făcând tot ceea ce putem, prin efectuarea îmbunătățirilor necesare și eliminând toate fisurile și imperfecțiunile, astfel ca Spiritul lui Dumnezeu să poată întotdeauna locui în noi. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTES

1. Doctrină și legăminte 124:26–27.
2. Vezi 1 Regi 6–7.
3. Doctrină și legăminte 97:26–27.
4. Doctrină și legăminte 121:26–27.
5. 1 Corinteni 3:16–17; vezi, de asemenea, versetul 19.

Vârstnicul Neil L. Andersen

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Încercarea credinței dumneavoastră

La fel cum focul puternic transformă fierul în oțel, așa și noi, pe măsură ce rămânem credincioși în timpul încercării credinței noastre, suntem rafinați și întăriți spiritual.

În urmă cu zece ani, când eu și soția mea, Kathy, locuiam în São Paulo, Brazilia, președintele David Marriott prezida Misiunea Interlagos, São Paulo, Brazilia. El și soția sa, Neill, împreună cu fiii lor, Will, Wesley și Trace, locuiau aproape de noi. Își părăsiseră casa, afacerea și pe mulți membri ai familiei pentru a da curs chemării profetului de a sluji într-o misiune.

Președintele Marriott m-a sunat într-o după-amiază. Fiica lor dragă și credincioasă, Georgia, în vârstă de 21 de ani, studentă în ultimul an la violoncel la Universitatea Indiana, fusese lovită de un camion în timp ce mergea cu bicicleta de la biserică spre casă. După primele consultații, Georgia se simțea bine. Câteva ore mai târziu, starea ei s-a înrăutățit dramatic.

Familia și prietenii au început să postească și să se roage pentru un miracol pentru Georgia. Mama ei a zburat cu avionul în noaptea aceea spre casă, din Brazilia. În ziua următoare când a ajuns în Indiana, o așteptau copiii ei mai mari care, cu lacrimi în ochi, i-au spus că fuseseră împreună cu Georgia când decedase.

I-am observat pe membrii familiei Marriott când au trecut prin această experiență și în lunile și anii ce-au urmat. Au plâns, s-au rugat, au vorbit despre Georgia, au simțit durere și tristețe imense, însă credința lor nu a șovăit. În sesiunea din această dimineață, am auzit povestiri despre o credință asemănătoare, din viețile frumoase ale familiilor Bowen și Wilberger.¹

Darul credinței este o înzestrare spirituală de neprețuit. „Și viața veșnică este aceasta”, s-a rugat Isus, „să cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu”².

Credința noastră este centrată pe Dumnezeu Tatăl nostru și Fiul Său, Isus Hristos, Salvatorul și Mântuitorul nostru. Este întărită de cunoașterea noastră că plenitudinea Evangheliei a fost restaurată pe pământ și Cartea lui Mormon este cuvântul lui Dumnezeu; că profeții și apostolii de astăzi dețin cheile preoției. Noi ne prețuim credința, lucrăm să ne întărim credința, ne rugăm pentru o credință sporită și facem tot ce ne stă în putere să ne protejăm și apărăm credința.

Apostolul Petru a identificat ceva ce el a numit „încercarea credinței voastre”³. El trecuse prin aceasta. Amintiți-vă de cuvintele lui Isus: „Simone... Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul.

Dar eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta”⁴.

Mai târziu, Petru i-a încurajat pe ceilalți: „Nu vă mirați”, a spus el, „de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi”⁵.

Aceste încercări grele sunt menite să vă facă mai puternici, dar au potențialul de a vă diminua sau chiar distruge încrederea în Fiul lui Dumnezeu și de a vă slăbi dorința de a respecta promisiunile făcute Lui. Aceste încercări sunt de multe ori deghizate, greu de identificat. Ele pornesc din slăbiciunile noastre, din vulnerabilitățile noastre, din sensibilitățile noastre sau din lucrurile care contează cel mai mult pentru noi. O problemă reală, dar posibil de trecut peste pentru o persoană, poate fi o încercare grea pentru o alta.

Cum rămâneți „statornici și neclintți”⁶ în timp ce credința vă este pusă la încercare? Vă cufundați în acele lucrurile care v-au ajutat să vă clădiți credința: exercitați credință în Hristos, vă rugați, meditați asupra scripturilor, vă pocăiți, țineți poruncile și slujiți altora.

Când credința vă este pusă la încercare – orice ați face, nu vă îndepărtați de Biserică! Îndepărtarea de împărăția lui Dumnezeu când credința vă este pusă la încercare este ca părăsirea adăpostul subteran sigur exact atunci când începe tornada.

Apostolul Pavel a spus: „Voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu”⁷. Biserica este locașul în care ne protejăm

credința. Ne întâlnim cu alții care cred, ne rugăm și găsim răspunsuri la rugăciunile noastre; preaslăvim prin muzică și împărtășim mărturii despre Salvator, slujim unul altuia și simțim Spiritul Domnului împreună. Luăm din împărtășanie, primim binecuvântările preoției și participăm la adunările din templu. Domnul a declarat: „Puterea divinității se manifestă în [rânduieii]”⁸. Când credința vă este pusă la încercare – rămâneți în siguranță, protejați în casa lui Dumnezeu. Există întotdeauna un loc pentru dumneavoastră aici. Nu există încercare pe care să nu o putem depăși împreună.⁹

Președintele Thomas S. Monson a spus: „Standardele morale ale societății s-au schimbat rapid. Comportamentele... cândva... considerate nepotrivite și imorale, acum... sunt chiar considerate ca acceptabile de către mulți”¹⁰.

Sunt mulți adulți necăsătoriți în Biserică trecuți cu mult de vârsta primei tinereți. Deși viața lor nu este așa cum anticipaseră, ei țin legea castității.¹¹ Acest lucru poate fi o încercare a credinței lor. Îmi exprim respectul și admirația profunde pentru acești ucenici ai lui Hristos.

„Dumnezeu a poruncit ca sacrele puteri de procreare să fie întrebuițate numai între bărbat și femeie, căsătoriți legal ca soț și soție”¹². În Noul Testament, Salvatorul a stabilit un standard moral mai ridicat pentru cei care Îl urmează, declarând: „Orișicine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui”¹³. El ne-a învățat să nu-i judecăm pe alții, însă nu i-a fost teamă să vorbească direct: „Du-te”, a spus, „și să nu mai păcătuiești”¹⁴.

Avem o prietenă de familie. Cunoașteți, probabil, pe cineva ca ea sau, poate, dumneavoastră sunteți ca ea. Mereu credincioasă, slujește

cu onoare în Biserică, este admirată pe plan profesional, adorată de familie și, deși a anticipat că se va căsători și va avea copii, este necăsătorită. „Am luat hotărârea”, a spus ea, „de a-mi pune... încrederea în Isus Hristos. Faptul de a merge la templu frecvent mă ajută să mă concentrez mai mult pe perspectiva eternă. Îmi reamintește că nu sunt niciodată singură. Am credința... că nicio... binecuvântare nu-mi va fi refuzată... în timp ce... rămân credincioasă legămintelor pe care le-am făcut, inclusiv legii castității”¹⁵.

Un alt prieten a slujit remarcabil într-o misiune, după care a dobândit o educație universitară riguroasă. A sperat să aibă o familie. Încercarea credinței sale a fost atracția față de persoane de același sex. Mi-a scris de curând: „Mi s-a promis în binecuvântarea patriarhală că voi avea propria mea familie într-o zi. Dacă va fi în această viață sau în viața următoare, nu știu. Dar ce știu este că nu vreau să fac nimic care ar primejdi primirea binecuvântărilor promise de Dumnezeu mie și posterității mele... Trăirea [legii castității] este o încercare, dar nu am venit noi pe pământ pentru a înfrunta încercări și a-I arăta lui Dumnezeu dragostea și respectul nostru ținând poruncile Sale? Sunt binecuvântat cu o stare bună de sănătate, Evanghelia, o familie iubitoare și prieteni loiali. Sunt recunoscător pentru multele binecuvântări primite”¹⁶.

Lumea protestează: „Cum puteți cere atât de mult?”. Domnul răspunde: „Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele...”

Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre”¹⁷.

Aceste două persoane care Îl urmează pe Hristos și alți zeci de mii ca

ele au simțit promisiunea Salvatorului: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înpăimânte”¹⁸.

Iată o altă încercare. Au existat întotdeauna câțiva care au dorit să discrediteze Biserica și să distrugă credința. Astăzi, ei folosesc Internetul.

Unele dintre informațiile despre Biserică, fie ele cât de convingătoare, nu sunt adevărate. Îmi amintesc că, în anul 1985, un coleg a intrat în biroul meu din Florida. Avea o revistă *Time* în care apăruse un articol „Challenging Mormonism's Roots” („Rădăcinile mormonismului puse la îndoială”). Articolul era despre o scrisoare descoperită recent, care se presupunea că fusese scrisă de Martin Harris și care era în contradicție cu relatarea lui Joseph Smith cu privire la modul în care găsise plăcile pe care era scrisă Cartea lui Mormon.¹⁹

Colegul meu m-a întrebat dacă această informație nouă avea să distrugă Biserica mormonă. Articolul cita cuvintele unui bărbat care spunea că va pleca din Biserică din cauza celor citite. Mai târziu, și alții se pare că au părăsit Biserica.²⁰ Sunt sigur că a fost o încercare a credinței lor.

Câteva luni mai târziu, experții au descoperit (și falsificatorul a mărturisit) că scrisoarea fusese o înșelăciune. Îmi amintesc că speram cu adevărat ca cei care părăsiseră Biserica din cauza acestei înșelăciuni să se întoarcă.

Credința unora este umbră de îndoială când găsesc o declarație făcută de un conducător al Bisericii de acum zeci de ani care nu pare a fi în armonie cu doctrina noastră. Există un principiu important care guvernează doctrina Bisericii. Doctrina este predată de către toți cei 15 membri ai Primei Președinții și ai Cvorumului celor Doisprezece. Nu

este ascunsă într-un paragraf obscur dintr-o cuvântare. Principiile adevărate sunt predate frecvent de către mulți oameni. Doctrina noastră nu este greu de găsit.

Conducătorii Bisericii sunt oameni cinstiți, dar imperfecti. Aduceți-vă aminte de cuvintele lui Moroni: „Nu mă osândiți pe mine din cauza imperfecțiunii mele, și nici pe tatăl meu... ci mai degrabă aduceți mulțumiri lui Dumnezeu pentru că El a făcut ca voi să vedeți imperfecțiunile noastre, pentru ca voi să învățați să fiți și mai înțelepți decât am fost noi”²¹.

Joseph Smith a spus: „Niciodată nu v-am spus că sunt perfect; dar nu este nicio greșală în [revelații]”²². Miracolul intervenției lui Dumnezeu în istoria și destinul Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă poate fi înțeles numai prin cercetare spirituală.

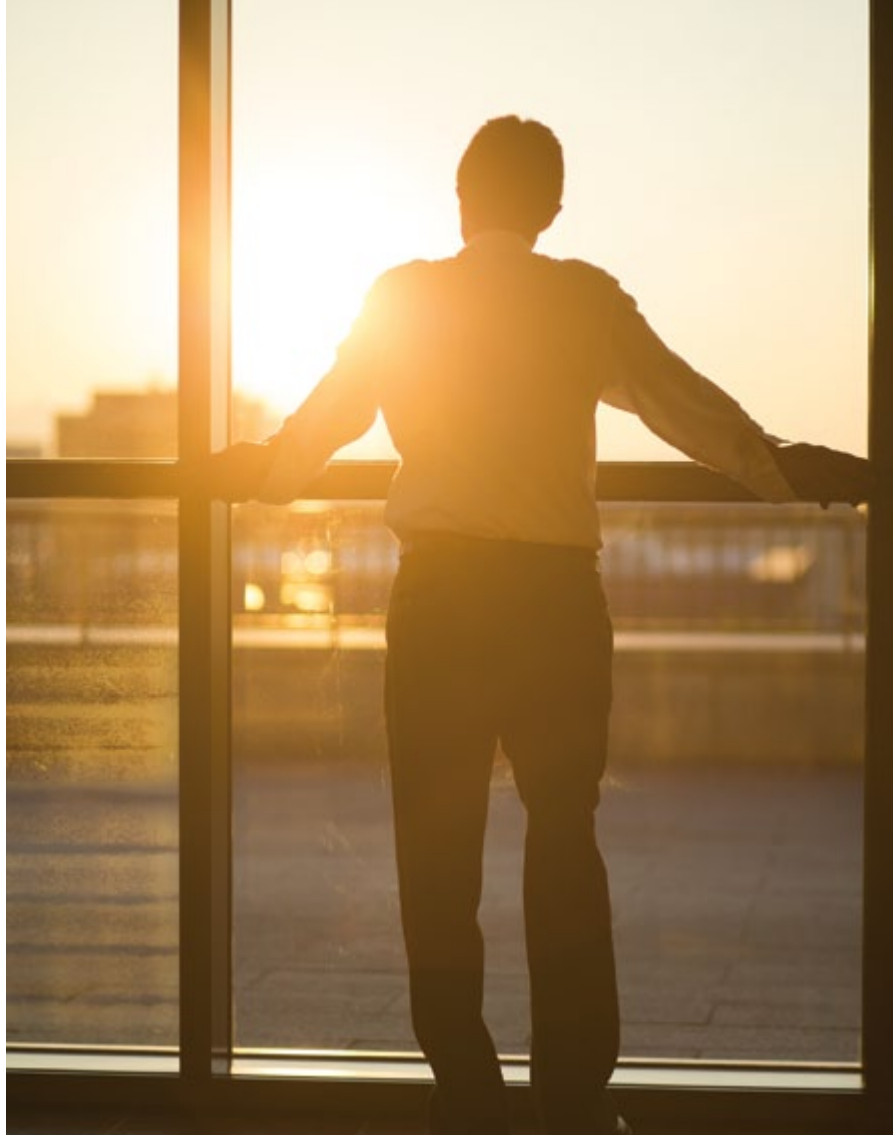
Președintele Ezra Taft Benson a spus: „Fiecare [persoană] ajunge într-un punct în care nu se poate baza decât pe credința sa, și atunci... trebuie să o demonstreze”²³. Să nu fiți surprinși când vi se va întâmpla și dumneavoastră!

Greutățile sunt, prin definiție, grele. Vor exista durere, confuzie, nopți nedormite și perne udate cu lacrimi. Dar greutatea noastră nu trebuie să fie fatală din punct de vedere spiritual. Nu trebuie să ne îndepărteze de legămintele noastre sau de casa lui Dumnezeu.

„Aduceți-vă... aminte că pe stânca Mântuitorului nostru, care este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, trebuie să vă clădiți voi temelia voastră ca, atunci când diavolul își va trimite vânturile lui puternice, da săgețile lui în vârtejuri, da, atunci când ploaia lui cu pietre și furtuna lui puternică vă va lovi, aceasta să nu aibă nicio putere asupra voastră ca să vă târască către adâncul nefericirii și al suferinței fără de sfârșit datorită stâncii pe care voi sunteți zidiți, care este o temelie sigură, o temelie pe care dacă oamenii zidesc, ei nu pot să cadă”²⁴.

La fel cum focul puternic transformă fierul în oțel, așa și noi, pe măsură ce rămânem credincioși în timpul încercării credinței noastre, suntem rafinați și întăriți.

Vârstnicul D. Todd Christofferson a explicat ce a învățat dintr-o încercare personală: „Deși atunci am suferit, acum, când privesc înapoi, sunt recunoscător că problema mea nu a avut o soluție rapidă. Faptul că am fost nevoit să apelez la Dumnezeu pentru a primi ajutor aproape zilnic timp de mulți ani m-a învățat, cu adevărat, cum să mă rog și să primesc răspunsuri la rugăciuni și m-a învățat într-un mod foarte practic să am credință în Dumnezeu. Am ajuns să-I cunosc

pe Salvatorul meu și pe Tatăl Ceresc într-un mod și într-o măsură în care altfel nu I-aș fi putut cunoaște sau la care mi-ar fi luat mult mai mult timp să ajung... Am învățat să mă încred în Domnul cu toată inima mea. Am învățat să merg alături de El în fiecare zi²⁵.

Petru a descris aceste experiențe ca fiind „cu mult mai [scumpe] decât aurul”²⁶. Moroni a adăugat că o mărturie vine „după încercarea credinței voastre”²⁷.

Am început cu povestea familiei Marriott. Săptămâna trecută, Kathy și cu mine i-am însoțit la mormântul Georgiei. Au trecut zece ani. Membrii și prietenii familiei au vorbit despre dragostea lor pentru Georgia și amintirile pe care le au cu ea. Erau baloane albe umplute cu heliu pentru a sărbători viața ei. Printre lacrimi, mama Georgiei a vorbit cu blândețe despre

credința și înțelegerea sporite pe care le-a primit, iar tatăl Georgiei mi-a spus în șoaptă despre mărturia promisă pe care o primise.

Odată cu credința apar încercările credinței, care duc la o credință sporită. Asigurarea plină de mângâiere pe care Domnul i-a oferit-o lui Joseph Smith este exact aceeași promisiune pe care v-o face și dumneavoastră, în încercarea credinței dumneavoastră: „Menține-te pe calea ta... nu te teme... pentru că Dumnezeu va fi cu tine în vecii vecilor”²⁸. Depun mărturia mea sacră despre acestea, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Shayne M. Bowen, „Pentru că Eu trăiesc și voi veți trăi” și Ann M. Dibb, „Cunosc acest adevăr. Trăiesc potrivit lui. Îl iubesc”, în sesiunea de sâmbătă dimineață a Conferinței Generale din octombrie 2012.
2. Ioan 17:3.

3. 1 Petru 1:7.
4. Luca 22:31–32.
5. 1 Petru 4:12; subliniere adăugată.
6. Alma 1:25.
7. Efeseni 2:19.
8. Doctrină și legăminte 84:20.
9. Vezi Mosia 18:8–10.
10. Thomas S. Monson, „Stați în locuri sfinte”, *Liahona*, nov. 2011, p. 82.
11. Vezi Ezra Taft Benson, „The Law of Chastity”, *New Era*, ian. 1988, p. 4–7; „The Law of Chastity” în *Brigham Young University 1987–1988 Speeches* (1988), p. 1–5, speeches.byu.edu; vezi, de asemenea, *Principiile Evangheliei* (2009), p. 224–232.
12. „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129.
13. Matei 5:28.
14. Ioan 8:11.
15. Corespondență personală, 2012.
16. Corespondență personală, 2012.
17. Isaia 55:8–9.
18. Ioan 14:27.
19. Vezi Richard N. Ostling, „Challenging Mormonism’s Roots”, *Time*, 20 mai 1985, p. 44.
20. Vezi Gordon B. Hinckley, „Lord, Increase Our Faith”, *Ensign*, nov. 1987, p. 52.
21. Mormon 9:31.
22. *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 550.
23. Ezra Taft Benson, „The Book of Mormon Is the Word of God”, *Tambuli*, mai 1988, p. 6.
24. Helaman 5:12.
25. D. Todd Christofferson, „Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi”, (adunare de devoțiune a Sistemului Educațional al Bisericii, 9 ian. 2011), lds.org/broadcasts.
26. 1 Petru 1:7; vezi, de asemenea, 1 Petru 4:13.
27. Eter 12:6.
28. Doctrină și legăminte 122:9; Președintele George Q. Cannon a spus: „Oricât de greu ar fi încercarea, de profundă nenorocirea, de mare suferința, [Dumnezeu] nu ne va părăsi niciodată. Nu a făcut-o niciodată și nu o va face vreodată. Nu poate. Nu Îi stă în caracter. El este o ființă neschimbătoare; același ieri, astăzi și în eternitate, și El nu se va schimba în veacurile eterne ce vor veni. Noi L-am găsit pe acest Dumnezeu. L-am făcut prietenul nostru, prin supunere față de Evanghelia Sa și El ne va ajuta. S-ar putea să trecem prin cuptorul aprins; s-ar putea să traversăm ape adânci; dar nu vom fi distruși sau copleșiți. Datorită acestor încercări și greutăți vom deveni mai buni și mai puri, dacă vom avea încredere în Dumnezeuul nostru și Îi vom ține poruncile” („Remarks”, *Deseret News*, Mar. 7. 1891, 4); vezi, de asemenea, Jeffrey R. Holland, „Come unto Me”, *Ensign*, apr. 1998, p. 16–23.

Vârșnicul Dallin H. Oaks
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Protejați copiii

Nimeni nu trebuie să se opună rugăminții de a ne uni pentru a spori grija acordată bunăstării și viitorului copiilor noștri – generației care se ridică.

Toți ne putem aminti sentimentele pe care le avem când un copil plânge și își întinde mânuțele spre noi căutând ajutor. Tatăl Ceresc iubitor ne dă acele sentimente pentru a ne determina să-i ajutăm pe copiii Săi. Vă rugăm să vă amintiți acele sentimente în timp ce vă voi vorbi despre responsabilitatea noastră de a-i proteja pe copii și a le asigura bunăstarea.

Vorbesc din perspectiva Evangheliei lui Isus Hristos, inclusiv a planului salvării întocmit de El. Aceasta este chemarea mea. Conducătorii locali ai Bisericii răspund de o singură zonă geografică, de exemplu o episcopie sau un țăruș, dar un apostol are responsabilitatea de a depune mărturie în fața întregii lumi. În toate națiunile, toate rasele și credințele, toți copiii sunt copii ai lui Dumnezeu.

Deși nu vorbesc din perspectivă politică, asemenea altor conducători din Biserică nu pot vorbi de bunăstarea copiilor fără a discuta și despre alegerile pe care le fac cetățenii, oficialitățile publice și lucrătorii din instituții private. Salvatorul ne-a poruncit tuturor să ne iubim și să ne îngrijim unii de alții și, mai ales, de cei slabi și lipsiți de apărare.

Copiii sunt deosebit de vulnerabili. Ei au puțină putere sau nu au deloc

să se protejeze și să-și asigure cele necesare vieții și mică influență asupra lucrurilor vitale pentru bunăstarea lor. Copiii au nevoie de alții care să-i susțină și au nevoie ca cineva să ia hotărâri în locul lor și să pună bunăstarea lor înaintea intereselor egoiste de adult.

I.

Suntem șocați că, în lume, milioane de copii devin victimele actelor infracționale și egoismului adulților.

În unele țări sfâșiate de război, copiii sunt răpiți pentru a servi ca soldați în armatele implicate în conflict.

Un raport al Națiunilor Unite estimează că peste două milioane de copii devin victime în fiecare an prin prostituție și pornografie.¹

Din perspectiva planului salvării, unul dintre cele mai grave abuzuri asupra copiilor este acela de a-i priva de dreptul de a se naște. Aceasta este o tendință mondială. Rata natalității în Statele Unite este cea mai scăzută din ultimii 25 de ani², iar în majoritatea țărilor europene și asiatice a fost sub nivelul ratei mortalității timp de mulți ani. Aceasta nu este numai o problemă religioasă. Pe măsură ce generațiile se diminuează numeric, culturile și chiar națiunile se micșorează și, în cele din urmă, dispar.

O cauză a scăderii ratei natalității este practicarea avortului. Se estimează că, în lume, se fac peste 40 de milioane de avorturi pe an.³ Multe legi permit și chiar încurajează avortul, dar, pentru noi, recurgerea la el este un mare rău. Alte abuzuri asupra copiilor se produc în timpul sarcinii, fetușii fiind afectați de alimentarea necorespunzătoare a mamei sau de folosirea drogurilor.

Ironia tragiceii situații este că, în timp ce o mulțime de copii sunt eliminați sau afectați înainte de naștere, multe cupluri care nu pot avea copii și-i doresc și caută să-i adopte.

Abuzurile asupra copiilor sau neglijarea copiilor după naștere sunt tot mai cunoscute de către publicul larg. În lume, aproape opt milioane de copii mor înainte de a împlini cinci ani, majoritatea din cauza unor boli care se pot trata sau preveni.⁴ În rapoartele Organizației Mondiale a Sănătății se arată că unul din patru copii este subdezvoltat, psihic și fizic, din cauza alimentării necorespunzătoare.⁵ Pentru că trăim și călătorim în întreaga lume, noi, conducătorii Bisericii, vedem multe astfel de situații. Președinția generală a Societății Primare raportează situații în care copiii trăiesc în condiții „greu de imaginat”. O mamă din Filipine a spus: „Uneori nu avem bani suficienți pentru hrană, dar nu-i nimic pentru că acest lucru îmi oferă prilejul de a-i învăța pe copiii mei despre credință. Ne adunăm și ne rugăm pentru a primi ajutor și copiii văd că Domnul ne binecuvântează”⁶. În Africa de Sud, o soră chemată să slujească în cadrul Societății Primare a întâlnit o fetiță singură și tristă. În răspunsuri oferite cu un glas slab la întrebări adresate cu dragoste, ea a spus că nu avea mamă, nici tată și nici bunică – era îngrijită numai de bunic.⁷ Astfel de tragedii sunt obișnuite pe un continent pe care mulți tutori mor de SIDA.

Chiar și în națiunile bogate, copiii mici și tinerii au de suferit din cauza neglijenței. Copiii care cresc în sărăcie dispun de o asistență medicală inferioară și de oportunități educaționale necorespunzătoare. Ei sunt, de asemenea, expuși condițiilor de mediu periculoase din locurile și culturile în care trăiesc și din cauză că părinții îi neglijează. Vârșnicul Jeffrey R. Holland a împărtășit recent experiența unui ofițer de poliție SZU. În cursul unei investigații, el a găsit cinci copilași stând zgribuliți unul lângă altul și încercând să doarmă, fără pat și așternut, pe podeaua murdară a unei locuințe în care mama și alții beau și se distrau. În apartament, nu se găsea niciun fel de hrană care să le astâmpere foamea. După ce i-a pus pe copii într-un pat improvizat, ofițerul a îngenuncheat și s-a rugat pentru a fi protejați. În timp ce se îndrepta spre ușă, unul dintre ei, de aproape șase ani, a alergat după el, l-a luat de mână și l-a implorat: „Vrei să mă adopți, te rog?”⁸.

Ne amintim învățătura Salvatorului nostru în timp ce a pus un copilaș în mijlocul ucenicilor Săi și a declarat:

„Și oricine va primi un copilaș ca acesta în Numele Meu, Mă primește pe Mine.

Dar pentru oricine va face să păcătuiască pe unul din acești micuți, care cred în Mine, ar fi mai de folos să i se atârne de gât o piatră mare de moară, și să fie înecat în adâncul mării” (Matei 18:5-6).

Când ne gândim la pericolele de care trebuie protejați copiii, trebuie să includem și abuzul psihic. Părinții sau alți tutori ori învățători sau colegi care îi înjosec, îi intimidează sau îi umilesc pe copii sau tineri pot produce un rău mai îndelungat, chiar permanent, decât rănirea fizică. A-l face pe un copil sau pe un tânăr să se simtă lipsit de valoare, neiubit sau nedorit poate

produce efecte grave și îndelungate asupra bunăstării și dezvoltării sale emoționale.⁹ Tinerii care se confruntă cu situații deosebite, inclusiv atracția față de persoane de același sex, sunt deosebit de vulnerabili și au nevoie de o înțelegere plină de dragoste, nu de intimidare sau ostracizare.¹⁰

Cu ajutorul Domnului, ne putem pocăi și schimba și putem fi mai iubitori și de ajutor copiilor – ai noștri și ai celor din jurul nostru.

II.

Există doar foarte puține exemple de amenințări fizice și emoționale la adresa copiilor care le-ar putea egala pe cele rezultate din relația lor cu părinții sau tutorii. Președintele Thomas S. Monson a vorbit despre ceea ce dânsul numește „acte dezgustătoare” de abuz asupra copilului, în care un părinte a rănit sau desfigurat, fizic sau emoțional, un copil.¹¹ Am fost îndurerat în timp ce a trebuit să studiez dovezile șocante ale unor astfel de cazuri din timpul în care lucram la Curtea Supremă a Statului Utah.

Bunăstarea copiilor depinde extrem de mult de faptul dacă părinții lor sunt căsătoriți, de natura și durata căsătoriei și, apoi, de cultura și perspectiva căsătoriei și de asistența acordată copiilor în locurile în care trăiesc.

Doi cercetători în domeniul familiei explică: „De-a lungul istoriei, căsătoria a fost, înainte de toate, o instituție de procreare și creștere a copiilor. Aceasta a asigurat legătura culturală care caută să-l lege pe tată de copiii săi prin legătura pe care o creează între el și mama copiilor săi. Totuși, în ultima perioadă, copiii au fost tot mai mult îndepărtați din centrul atenției”¹².

Un profesor de drept, de la Harvard, descrie actuala lege și atitudine față de căsătorie și divorț: „Actuala poveste americană a căsătoriei, așa cum este prezentată de lege și literatură, sună cam așa: Căsătoria este o relație care există în primul rând pentru împlinirea fiecăruia dintre soți. Dacă ea nu-și mai îndeplinește această funcție, nimeni nu este de vină și oricare dintre soți îi poate pune capăt când vrea... Copiii nu prea apar în poveste; sunt, cel mult, personaje fantomatice din plan secundar”¹³.

Conducătorii Bisericii noastre au propovăduit că, dacă se consideră căsătoria „un simplu contract pe care îl poți încheia de plăcere... și îi poți pune capăt la prima situație grea... atunci este un lucru rău care merită o condamnare aspră”, mai ales acolo unde „copiii sunt făcuți să sufere”¹⁴. Și copiii chiar sunt afectați de divorțuri. Peste jumătate dintre divorțurile

din ultimii ani se produc în cupluri cu copii minori.¹⁵

Mulți copii ar fi avut binecuvântarea de a fi crescuți de ambii părinți dacă părinții lor ar fi urmat această învățatură inspirată din declarația oficială cu privire la familie: „Soțul și soția au o responsabilitate sacră, aceea de a se iubi și de a se îngriji unul de celălalt și de copiii lor... Părinții au datoria sacră de a-și crește copiii cu dragoste și dreptate, de a satisface nevoile lor fizice și spirituale și de a-i învăța să se iubească și să se slujească unul pe altul”¹⁶. Copiii pot fi învățați cel mai bine prin exemplul părinților lor. Părinții care divorțează îi învață, inevitabil, un lucru negativ.

Există, desigur, cazuri în care divorțul este necesar pentru binele copiilor, dar astfel de circumstanțe sunt foarte rare.¹⁷ În majoritatea disputelor dintr-o căsnicie, părinții certăreți trebuie să se gândească mai mult la interesele copiilor. Cu ajutorul Domnului, ei pot face aceasta. Copiii au nevoie de tărie emoțională și personală care este rezultatul creșterii de către doi părinți, uniți în căsnicia și țelurile lor. Fiind crescut de o mamă văduvă, știu din experiență proprie că acest lucru nu poate fi realizat întotdeauna, dar este idealul ce trebuie căutat oricând este posibil.

Copiii sunt primele victime ale legilor actuale care permit așa-numitul „divorț de comun acord”. Din punctul de vedere al copiilor, divorțul este prea ușor. Rezumând decenii de cercetări în domeniul științelor sociale, un cercetător atent a conchis că „structura familială care are cele mai bune rezultate pentru copii, în general, constă din doi părinți biologici care rămân căsătoriți”¹⁸. Un reporter de la *New York Times* a scris: „Este izbitor faptul că, pe măsură ce căsătoria tradițională este în declin în Statele Unite..., este tot mai evidentă importanța acestei

instituții pentru bunăstarea copiilor”¹⁹. Această realitate ar trebui să fie un ghid pentru părinți și viitorii părinți atunci când iau hotărâri cu privire la căsătorie și divorț. Este, de asemenea, necesar ca politicienii și oficialitățile să acorde o atenție mai mare acestui subiect pentru a face ce este mai bine pentru copii și nu intereselor egoiste ale votanților și susținătorilor gălăgioși ai intereselor adulților.

Copiii sunt, de asemenea, victimele căsătoriilor care nu au loc. Câteva aspecte ale bunăstării noii noastre generații sunt mai tulburătoare decât rapoartele recente care arată că, în Statele Unite, 41 la sută dintre copii au fost născuți de femei necăsătorite.²⁰ Mamele necăsătorite se confruntă cu probleme mari și este evident că acei copii sunt în mod clar în dezavantaj când sunt comparați cu copii crescuți de părinți căsătoriți.²¹

Mulți dintre copiii născuți de mame necăsătorite – 58 la sută – s-au născut cuplurilor care coabitau.²² Orice am spune despre aceste cupluri necăsătorite, studiile arată că propriii copii se află într-un dezavantaj considerabil în comparație cu ceilalți.²³ Pentru copii,

stabilitatea relativă a căsătoriei este importantă.

Presupunem că există același dezavantaj în cazul copiilor crescuți de cupluri de același sex. Literatura din sfera științelor sociale este polemică și cu încărcătură politică în ce privește efectul pe termen lung al acestui dezavantaj asupra copiilor, mai ales că, așa cum s-a scris în *New York Times*, „căsătoria între persoane de același sex este un experiment social și, ca în majoritatea experimentelor, va fi nevoie de timp pentru a i se înțelege consecințele”²⁴.

III.

Am vorbit în numele copiilor – al copiilor de pretutindeni. Unele persoane ar putea respinge unele dintre aceste exemple, dar nimeni nu trebuie să se opună rugămintii de a ne uni pentru a spori grija acordată bunăstării și viitorului copiilor noștri – generației care se ridică.

Vorbim despre copiii lui Dumnezeu și, cu puternicul Său ajutor, putem face mai mult pentru a-i ajuta. Adresez această rugămintă nu doar sfinților din zilele din urmă, ci tuturor acelor

care au credință și celor care au un sistem de valori care îi determină să-și subordoneze nevoile personale celor ale altora, mai ales asigurării bunăstării copiilor.²⁵

Persoanele religioase cunosc, de asemenea, învățătura Salvatorului, din Noul Testament, că toți copilașii nevinovați sunt, pentru noi, modele de umilință și docilitate:

„Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor.

De aceea, oricine se va smeri ca acest copilaș, va fi cel mai mare în Împărăția cerurilor” (Matei 18:3–4).

În Cartea lui Mormon, citim că Domnul înălțat i-a învățat pe nefiți că trebuie să se pocăiască și să fie botezați „și să [devină] ca niște prunci”, altfel nu vor putea moșteni împărăția lui Dumnezeu (3 Nefi 11:38; vezi, de asemenea, Moroni 8:10).

Mă rog ca noi să devenim umili ca prunci și să ne protejăm copilașii,

pentru că ei sunt viitorul nostru, al Bisericii și al națiunilor noastre. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi UNICEF, *The State of the World's Children 2005: Childhood under Threat* (2004), p. 26.
2. Vezi Haya El Nasser, „National Birthrate Lowest in 25 Years”, *USA Today*, 26 iulie 2012, p. A1.
3. Vezi Gilda Sedgh și alții, „Induced Abortion: Incidence and Trends Worldwide from 1995 to 2008”, *The Lancet*, 379:9816 (18 febr. 2012), p. 625–632.
4. Vezi UNICEF, „Young Child Survival and Development”, <http://www.unicef.org/childsurvival/index.html>.
5. Vezi Organizația Mondială a Sănătății, *World Health Statistics (2012)*, p. 109, 118.
6. Raport al Președinției generale a Societății Primare, 13 sept. 2012.
7. Raport al Președinției generale a Societății Primare.
8. Vezi „Israel, Domnul te cheamă”, Jeffrey R. Holland (Adunare de devoțiune pentru tineri adulți, organizată de SEB, 9 sept. 2012), lds.org/broadcasts; vezi, de asemenea, R. Scott Lloyd, „Zion Not Only Where, but How We Live, Says Elder Holland”, *Deseret News*, 10 sept. 2012, p. B2.
9. Vezi Kim Painter, „Parents Can Inflict Deep Emotional Harm”, *USA Today*, 30 iul. 2012, p. B8; Rachel Lowry, „Mental Abuse as Injurious as Other Forms of Child Abuse, Study Shows”, *Deseret News*, 5 aug. 2012, p. A3.
10. Vezi „End the Abuses”, *Deseret News*, 12 iun. 2012, p. A10.
11. Thomas S. Monson, „A Little Child Shall Lead Them”, *Liahona*, iunie 2002, p. 2.
12. Bradford Wilcox și Elizabeth Marquardt, ed., *The State of Our Unions: Marriage in America 2011*, p. 82.
13. Mary Ann Glendon, *Abortion and Divorce in Western Law: American Failures, European Challenges* (1987), p. 108.
14. David O. McKay, „Structure of the Home Threatened by Irresponsibility and Divorce”, *Improvement Era*, iunie 1969, p. 5.
15. Vezi Diana B. Elliott și Tavia Simmons, „Marital Events of Americans: 2009”, *American Community Survey Reports*, aug. 2011.
16. „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, noiembrie 2010, p. 129.
17. Vezi Dallin H. Oaks, „Divorțul”, *Liahona*, mai 2007, p. 71.
18. Charles Murray, *Coming Apart: The State of White America, 1960–2010* (2012), p. 158.
19. Ross Douthat, „Gay Parents and the Marriage Debate”, *New York Times*, 11 iunie 2012, <http://douthat.blogs.nytimes.com/2012/06/11/gay-parents-and-the-marriage-debate>.
20. Vezi Joyce A. Martin și alții, „Births: Final Data for 2009”, *National Vital Statistics Reports*, vol. 60, nr.1 (aug. 2012), p. 10.
21. Vezi William J. Doherty și alții, *Why Marriage Matters: Twenty-One Conclusions from the Social Sciences* (2002); W. Bradford Wilcox și alții, *Why Marriage Matters: Thirty Conclusions from the Social Sciences*, ed. a 3-a (2011).
22. Vezi Martin, „Births: Final Data for 2010”, p. 10–11.
23. Vezi Wilcox, *Why Marriage Matters*.
24. Douthat, „Gay Parents and the Marriage Debate”. Cel mai recent și aprofundat studiu constată dezavantaje considerabile raportate de tineri adulți cu un părinte implicat într-o relație cu o persoană de același sex înainte ca respectivul copil să împlinească 18 ani (vezi Mark Regnerus, „How Different Are the Adult Children of Parents Who Have Same-Sex Relationships? Findings from the New Family Structures Study”, *Social Science Research*, vol. 41 [2012], p. 752–770).
25. Sfinții din zilele din urmă sunt părinți devotați și consideră această calitate drept unul dintre cele mai importante țeluri ale vieții (vezi Pew Research Center's Forum on Religion and Public Life, *Mormons in America: Certain in Their Beliefs, Uncertain of Their Place in Society*, 12 ian. 2012, p. 10, 16, 51).

Vârșnicul D. Todd Christofferson
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Stimați frați, avem de lucru

Ca bărbați deținători ai preoției, noi avem un rol esențial de jucat în societate, acasă și în Biserică.

Stimați frați, în ultimii ani s-au spus și s-au scris multe lucruri despre provocările pe care le au bărbații și băieții. Câteva exemple de titluri de cărți sunt: *Why There Are No Good Men Left (De ce nu mai există bărbați buni)*, *The Demise of Guys (Moartea bărbaților)*, *The End of Men (Sfârșitul bărbaților)*, *Why Boys Fail (De ce dau greș băieții)* și *Manning Up (Asumarea responsabilității)*. Este interesant că aceste cărți au fost scrise, în majoritate, de femei. În orice caz, o temă comună a acestor studii este aceea că, în multe comunități de astăzi, bărbații primesc mesaje neclare și contradictorii cu privire la rolul și valoarea lor în societate.

Autoarea cărții *Manning Up* a caracterizat fenomenul în acest mod: „A existat o regulă aproape generală de-a lungul civilizației, aceea că, în timp ce fetele trebuiau doar să ajungă la maturitate din punct de vedere fizic pentru a deveni femei, băieții trebuiau să treacă un test. Ei trebuiau să dea dovadă de curaj, de abilități fizice sau de stăpânire a unor îndemănări necesare. Obiectivul era acela de a-și dovedi abilitatea de protectori ai femeilor

și copiilor; acest lucru a fost mereu rolul lor principal în societate. Totuși, astăzi, în timp ce femeile fac progrese într-o economie avansată, soții și tații, a căror responsabilitate principală este de a asigura bani pentru familie, devin opționali, iar trăsăturile de caracter de care aveau nevoie bărbații pentru a-și îndeplini rolul – îndrăzneală, stoicism, curaj, loialitate – sunt demodate și chiar puțin jenante”¹.

În entuziasmul lor de a promova oportunitățile pentru femei, lucru pe care îl laudăm, sunt unii oameni care ridiculizează bărbații și contribuțiile lor. Se pare că se gândesc la viață ca la o competiție între bărbați și femei – că unii trebuie să-i domine pe ceilalți, iar acum este rândul femeilor. Unii susțin că, într-adevăr, cariera înseamnă totul, iar căsătoria și copiii sunt sau ar trebui să fie complet opționale – așadar, de ce avem nevoie de bărbați?² În prea multe filme hollywoodiene, emisiuni transmise prin cablu și TV și chiar în reclame, bărbații sunt înfățișați ca fiind incompetenți, imaturi sau egoiști. Această cultură de a-i priva pe bărbați de rolul lor are un efect dăunător.

De exemplu, în Statele Unite s-a făcut un sondaj: „Acum, fetele întrec băieții la orice nivel, începând cu școala generală și încheind cu învățământul superior. De exemplu, înainte să treacă în clasa a VIII-a, doar 20 la sută dintre băieți știu să scrie foarte bine și doar 24 la sută știu să citească foarte bine. Între timp, notele băieților în 2011, înregistrate în SAT (testul standard de admitere la facultate în SUA), au fost cele mai mici din ultimii 40 de ani. Conform NCES (Centrul Național pentru Statistici cu privire la Educație), băieții sunt cu 30 la sută mai predispuși să renunțe atât la liceu, cât și la facultate decât fetele... Se preconizează că, până în 2016, femeile vor obține 60 la sută dintre diplomele de licență, 63 la sută dintre cele de masterat și 54 la sută dintre cele de doctorat. Două treimi dintre cei care sunt înscriși în programe speciale ajutătoare pentru elevi sunt băieți”³.

Unii bărbați și tineri băieți au folosit mesajele transmise de societate ca pe o scuză pentru a evita responsabilitatea și pentru a nu se maturiza niciodată, cu adevărat. Un profesor universitar a făcut o constatare, care este, adesea, o descriere corectă, remarcând: „Băieții vin la ore cu șapca lor de baseball așezată invers pe cap, invocând scuze ridicole, de genul: «Câinele mi-a mâncat tema». Între timp, fetele își verifică orarul zilnic și caută sugestii pentru facultatea de drept”⁴. O femeie, critic de film, și-a exprimat punctul de vedere deosebit de cinic, acela că: „Dacă suntem norocoase și alegem să avem un partener, ne putem baza pe bărbat să fie doar atât – partener. O persoană care își vede de treaba sa și respectă faptul că și noi ne vedem de treaba noastră”⁵.

Stimați frați, noi nu putem fi așa. Ca bărbați deținători ai preoției, noi avem un rol esențial de jucat în societate,

acasă și în Biserică. Dar trebuie să fim bărbați în care femeile pot avea încredere, în care copiii pot avea încredere și în care Dumnezeu poate avea încredere. În Biserică și împărăția lui Dumnezeu din aceste zile din urmă, nu ne putem permite să avem băieți și bărbați care nu sunt activ implicați în lucrare. Nu ne putem permite să avem tineri băieți cărora le lipsește autodisciplina și care trăiesc doar pentru a se distra. Nu ne putem permite să avem tineri adulți care nu au niciun plan pentru viitor, care nu se gândesc serios să-și întemeieze o familie și să-și aducă, într-adevăr, contribuția în lume. Nu ne putem permite să avem soți și bărbați care nu oferă îndrumare spirituală în cămin. Nu ne putem permite ca cei care dețin și exercită Preoția Sfântă după Ordinul Fiului lui Dumnezeu să-și irosească puterea din pricina pornografiei sau să-și petreacă viața pe Internet (în mod ironic, să fie *ai lumii* în timp ce nu sunt *în lume*).

Stimați frați, avem de lucru.

Dragi tineri băieți, trebuie să învățați bine la școală și, apoi, după liceu, să vă continuați educația. Unii dintre voi vor dori să urmeze studii universitare și o carieră în domeniul afacerilor, al agriculturii, cel guvernamental sau în alte domenii. Unii vor excela în artă, muzică și teatru. Alții vor alege o carieră militară sau vor dori să învețe o meserie. De-a lungul anilor, mai mulți meseriași mi-au reparat sau remodelat

casa și am admirat munca dificilă pe care o fac și priceperea acestor oameni. Indiferent ce alegeți, este esențial să deveniți competenți pentru a putea întreține o familie și pentru a aduce o contribuție benefică în comunitatea și țara voastră.

Recent, am văzut un film ce descria o zi din viața unui tânăr în vârstă de 14 ani din India pe nume Amar. El se trezește devreme și lucrează în două locuri de muncă, înainte și după școală, timp de șase zile și jumătate pe săptămână. Venitul său asigură o bună parte din întreținerea familiei sale. După lăsarea întinericului, se grăbește pe bicicleta sa veche să ajungă acasă de la al doilea loc de muncă și, cumva, reușește să-și facă timp câteva ore pentru teme, înainte de a cădea obosit pe patul de pe podea în jur de ora unsprezece noaptea între frații și surorile sale care deja dorm. Deși nu l-am întâlnit niciodată, sunt mândru de el pentru sârguința și curajul de care dă dovadă. Face tot ce îi stă în putință având în vedere resursele sale limitate și puținele sale oportunități și este o binecuvântare pentru familia sa.

Dumneavoastră, bărbați adulți – tați, adulți necăsătoriți, conducători, învățători de acasă – fiți exemple demne de urmat și ajutați generația de băieți care se ridică să devină bărbați. Învățați-i abilități care să-i ajute în societate și alte feluri de abilități: cum să participe într-o conversație, cum să facă cunoștință și să interacționeze cu alții, cum să

se adreseze femeilor și fetelor și cum să le înțeleagă, cum să slujească, cum să fie activi și să se bucure de recreere, cum să-și dezvolte hobbyuri fără să devină dependenți, cum să-și corecteze greșelile și să facă alegeri mai bune.

Așadar, tuturor celor care ascultă, indiferent unde se află, le spun ceea ce i-a spus Iehova lui Iosua: „Întărește-te și îmbărbătează-te” (Iosua 1:6). Prindeți curaj și pregătiți-vă cât puteți de bine, indiferent de împrejurările în care vă aflați. Pregătiți-vă să fiți soți și tați buni; pregătiți-vă să fiți cetățeni buni și harnici; pregătiți-vă să-L slujiți pe Domnul a cărui preoție o dețineți. Tatăl vostru Ceresc se gândește la voi, indiferent unde vă aflați. Nu sunteți singuri; dețineți preoția și darul Duhului Sfânt.

Unul dintre cele mai importante locuri în care este nevoie de dumnea-voastră este cvorumul preoției din care faceți parte. Avem nevoie de cvorumuri care oferă hrană spirituală membrilor duminica și care, de asemenea, slujesc. Avem nevoie de conducători ai cvorumurilor care se concentrează asupra înfăptuirii lucrării Domnului și a sprijinirii membrilor cvorumului și familiilor acestora.

Gândiți-vă la munca misionară. Tineri băieți, nu aveți timp de pierdut. Nu puteți aștepta până la 17 sau 18 ani pentru a vă gândi serios la misiune. Cvorumurile Preoției aaronice îi pot ajuta pe membrii lor să înțeleagă jurământul și legământul preoției și să se pregătească pentru rânduirea la oficiul de vârstnic; îi pot ajuta să înțeleagă și să se pregătească pentru rânduierile din templu și îi pot ajuta să se pregătească pentru a avea misiuni de succes. Cvorumurile Preoției lui Melhisedec și Societatea de Alinare îi pot ajuta pe părinți să pregătească misionari care cunosc Cartea lui Mormon și care vor începe munca misionară dedicați pe deplin. Și, în fiecare episcopie și

ramură, aceleași cvorumuri pot avea o colaborare eficientă cu misionarii cu timp deplin care slujesc acolo.

O sarcină asemănătoare, care este, în principal, responsabilitatea deținătorilor preoției, o reprezintă chemarea Salvatorului, reiterată de președintele Thomas S. Monson, aceea de a-i salva pe cei care s-au îndepărtat de Evanghelie sau care au fost nemulțumiți din vreun motiv. Am avut un succes minunat în această privință, mai ales cu ajutorul oferit de tinerii băieți prin slujirea lor excelentă. Membrii unui cvorum al Preoției aaronice din episcopia spaniolă Rio Grande, din Albuquerque, New Mexico, s-au sfătuit referitor la cine ar putea fi adus înapoi și, apoi, s-au dus ca grup să viziteze pe fiecare dintre cei inactivi. Unul dintre ei a spus: „Când au venit la mine la ușă, m-am simțit important”, iar altul a mărturisit: „Mă simt bine pentru că cineva chiar vrea ca eu să merg la biserică; acest lucru mă face să doresc să merg la biserică”. Când membrii cvorumului au invitat un tânăr băiat să se întoarcă, ei l-au rugat să vină cu ei la următoarea vizită, iar el a venit. Ei nu doar l-au invitat să vină la biserică; ei l-au inclus imediat în cvorumul lor.

O altă responsabilitate provocatoare, dar stimulatorie, care aparține deținătorilor preoției este aceea de a întocmi istoria familiei și de a participa la rânduielile din templu. Prima Președinție va trimite în curând o scrisoare, adresată membrilor Bisericii, care va oferi o nouă dorință și viziune despre această parte vitală a lucrării pe care o avem de făcut.

Cvorumurile noastre formează, de asemenea, o frăție de sprijin reciproc. Președintele Gordon B. Hinckley a spus cândva: „Dragii mei frați, va fi o zi minunată – o zi în care scopurile Domnului se vor îndeplini – atunci când cvorumurile noastre ale preoției vor deveni o ancoră de susținere

pentru fiecare bărbat care aparține acestora, când fiecare bărbat va putea spune cu încredere: «Sunt membru al unui cvorum al preoției din Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Sunt gata să-mi ajut frații în toate nevoile lor, la fel cum sunt încrezător că ei sunt gata să mă ajute pe mine... Lucrând împreună, putem rezista, fără să ne fie rușine și fără teamă, fiecărei furtuni iscate de adversar, fie ea economică, socială sau spirituală»⁶.

În ciuda celor mai mari eforturi pe care le depunem, lucrurile nu decurg mereu așa cum am plănuțit, iar o adversitate aparte cu care se poate confrunta cineva în viața sa este pierderea locului de muncă. Un pliant mai vechi al Bisericii despre bunăstare menționa: „Un bărbat fără loc de muncă reprezintă o mare neliniște pentru Biserică, pentru că, fiind privat de înclinația lui firească de a munci, este pus la probă la fel ca Iov – în ceea ce privește integritatea lui. În timp ce necazul care se credea că va dura câteva zile persistă câteva săptămâni, luni sau ani, durerea se agravează... Biserica nu poate spera să salveze pe cineva duminica dacă, în timpul săptămânii, acea persoană vede încercările dificile prin care trece și nu face nimic cu privire la acestea”⁷.

În aprilie 2009, fostul consilier din Episcopatul care prezidează, Richard C. Edgley, a spus povestea unui cvorum exemplar, care s-a mobilizat pentru a ajuta un membru al cvorumului, care-și pierduse locul de muncă:

„Garajul lui Phil din Centerville, Utah, este o mărturie a ceea ce pot realiza conducerea preoției și un cvorum. Phil era membru al unui cvorum al vârstnicilor și lucra ca mecanic la un garaj local. Din nefericire, garajul unde lucra Phil a avut probleme economice și a trebuit să-l concedieze pe Phil. El era devastat de această schimbare neașteptată a situației.

Auzind că Phil își pierduse slujba, episcopul său, Leon Olson, și membrii președinției cvorumului vârstnicilor din care făcea parte s-au rugat pentru a ști cum să-l ajute pe Phil să se pună din nou pe picioare. La urma urmei, el era un membru al cvorumului, un frate, și avea nevoie de ajutor. Au ajuns la concluzia că Phil avea aptitudinile necesare pentru a-și conduce propria afacere. Unul dintre membrii cvorumului a spus că avea un șopron vechi, care ar putea fi folosit ca garaj, pe care-l putea oferi. Alți membri ai cvorumului puteau ajuta adunând uneltele și echipamentele necesare pentru dotarea noului garaj. Aproape toți membrii cvorumului puteau să ajute măcar la curățarea vechiului șopron.

Ei i-au împărtășit ideile lui Phil, apoi și-au împărtășit planul membrilor cvorumului lor. Șopronul a fost curățat și renovat, uneltele au fost adunate și totul a fost pus în ordine. Garajul lui Phil a fost un succes și, în cele din urmă, s-a mutat într-o locație mai bună și mai viabilă – toate acestea pentru că frații săi din cvorum l-au ajutat într-un moment dificil”⁸.

Desigur, așa cum au spus de-a lungul anilor: „Cea mai importantă muncă a Domnului pe care o veți face vreodată va fi cea din căminul dumneavoastră”⁹. Avem multe de făcut pentru a întări căsătoria în societățile care nu acordă nicio însemnătate importanței acesteia și nu îi recunoaște scopurile. Avem multe de făcut pentru a-i învăța pe copiii noștri „să se roage și să umble în dreptate înaintea Domnului” (D&L 68:28). Sarcina noastră este aceea de a-i ajuta pe copiii noștri să simtă marea schimbare în inimile lor sau convertirea la Domnul menționată cu atâta elocvență în Cartea lui Mormon (vezi Mosia 5:1-12; Alma 26). Împreună cu Societatea de Alinare, cvorumurile preoției pot întări părinții și relațiile de căsătorie, iar

cvorumurile pot oferi familiilor cu un singur părinte binecuvântările preoției.

Da, stimați frați, avem de lucru. Mulțumim pentru sacrificiile și binele pe care le faceți. Mergeți înainte, iar Domnul vă va ajuta. Uneori, poate nu veți ști ce să faceți sau să spuneți – dar mergeți înainte. Începeți să acționați, iar Domnul vă asigură că „o ușă reală va fi deschisă pentru [voi]” (D&L 118:3). Începeți să vorbiți, iar El vă promite: „Nu veți fi umiliți înaintea oamenilor; pentru că vi se va da vouă chiar în ceasul acela, da, chiar în acel moment, ceea ce trebuie să spuneți” (D&L 100:5–6). Este adevărat că, în multe privințe, suntem obișnuiți și imperfecti, dar avem un Învățător perfect, care a făcut o ispășire perfectă și am făcut apel la harul și preoția Sa. Pe măsură ce ne pocăim și ne sfințim sufletele, ni se promite că vom fi învățați și înzestrați cu putere de sus (vezi D&L 43:16).

Biserica, lumea și femeile caută bărbați, bărbați care își dezvoltă abilitățile și talentele, care sunt dornici să muncească și să facă sacrificii, care-i vor ajuta pe alții să obțină fericire și

salvare. Cu toții strigă: „Rise up, O men of God!”¹⁰ (Ridicați-vă, bărbați ai lui Dumnezeu!). Fie ca Dumnezeu să ne ajute să facem acest lucru. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Kay S. Hymowitz, *Manning Up: How the Rise of Women Has Turned Men into Boys* (2011), p. 16.
2. „Când tinerii de azi sunt întrebați ce anume îi face adulți, aproape nimeni nu menționează căsătoria. Ei sunt înclinați să se gândească mai degrabă la aspecte legate de muncă – obținerea unei educații, independența financiară, un loc de muncă stabil – ca fiind semne ale succesului lor. Munca, independența, cariera: acestea sunt principalele elemente de identitate de azi” (Hymowitz, *Manning Up*, p. 45). Presiunea care se face asupra femeilor de a adopta această etică împotriva căsătoriei este deosebit de puternică. O colaboratoare a publicației *Times* din Londra a scris: „Nimeni, nici familia mea, nici învățătorii mei, nu mi-a spus vreodată: «O, apropo, poate ai vrea, de asemenea, să fii cândva soție și mamă». Erau atât de hotărâți să urmărm o cale nouă, egalitară și modernă, încât vechile ambiții ale multor generații de femei – de a se căsători și a avea o familie – erau șterse în mod intenționat din viziunea lor despre viitorul nostru” (Eleanor Mills, „Learning to Be Left on the Shelf”, *Sunday Times*, 18 apr. 2010, www.thetimes.co.uk; în Hymowitz, *Manning Up*, p. 72). O altă

scriitoare, în vârstă de peste 40 de ani, a citat câteva răspunsuri la un articol pe care l-a scris despre regretele ei de a nu se fi căsătorit: „Sunt total consternată de nevoia ta de a avea un bărbat”, „Unde ți-e încrederea de sine?”, „Ai dus dependența față de cineva la un nou nivel” și „Dacă, atunci când va crește, fiica mea va vrea un bărbat pe jumătate de mult cât vreau eu, atunci voi ști că am făcut ceva greșit în felul în care am crescut-o” (Lori Gottlieb, *Marry Him: The Case for Settling for Mr. Good Enough* [2010], p. 55).

Vestea bună este că majoritatea oamenilor, inclusiv tinerii adulți educați, nu cred în mesajele împotriva căsătoriei și familiei. „Conform unui studiu făcut în 2008 de un economist de la Universitatea din Pennsylvania, în Statele Unite, 86 la sută dintre femeile albe cu studii universitare se căsătoreau înainte să atingă vârsta de 40 de ani, spre deosebire de 88 la sută dintre cele care nu absolviseră universitatea. Statisticile pentru bărbații albi, cu studii universitare, sunt asemănătoare: în 2008, 84 la sută dintre ei se căsătoreau înainte să atingă vârsta de 40 de ani. Din informații neoficiale, care, apropo, nu reies din statistici, se presupune că, pentru femei, căsătoria este o afacere proastă. Dar, se pare că femeile albe cu studii universitare nu cred acest lucru. Ele reprezintă categoria care pare să creadă cel mai mult că «oamenii căsătoriți sunt, în general, mai fericiți decât cei necăsătoriți»... 70 la sută dintre studenții din primul an de facultate – o mare majoritate – cred că întemeierea unei familii este «esențială» sau «foarte importantă» pentru viitorul lor” (Hymowitz, *Manning Up*, p. 173–174).

3. Philip G. Zimbardo și Nikita Duncan, *The Demise of Guys: Why Boys Are Struggling and What We Can Do about It* (2012), e-book; vezi capitolul „Behind the Headlines”.
4. Barbara Dafoe Whitehead, *Why There Are No Good Men Left: The Romantic Plight of the New Single Woman* (2003), p. 67.
5. Amanda Dickson, „Hunger Games» Main Character a Heroine for Our Day”, *Deseret News*, 2 apr. 2012, www.deseretnews.com.
6. Gordon B. Hinckley, „Welfare Responsibilities of the Priesthood Quorums”, *Ensign*, nov. 1977, p. 86.
7. *Helping Others to Help Themselves: The Story of the Mormon Church Welfare Program* (1945), p. 4.
8. Richard C. Edgley, „Acest apel este pentru dumneavoastră”, *Liahona*, mai 2009, p. 54.
9. *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* (2000), p. 134.
10. „Rise Up, O Men of God”, *Hymns*, nr. 323.

Episcopul Gary E. Stevenson
Episcop care prezidează

Fiți curajoși, puternici și energici

[Pregătiți-vă], asemenea celor 2.000 de soldați tineri, fiind curajoși în calitatea voastră de deținători demni ai preoției.

În această seară, mă simt foarte binecuvântat pentru că am ocazia să mă adresez, în calitate de episcop, tinerilor băieți deținători ai Preoției aaronice, adunați în întreaga lume pentru această adunare generală a preoției. Vă împărtășesc o povestire din Cartea lui Mormon în care sunt descriși Helaman și cei 2.000 de soldați tineri ai săi. Această povestire ne va ajuta să înțelegem caracterul acelor tineri din zilele străvechi – și vă va inspira pe voi, tineri băieți din zilele din urmă. Citez un verset preferat: „Și erau cu toții oameni tineri și erau nespuse de viteji și curajoși; și, de asemenea, puternici și energici; dar iată, aceasta nu era totul – ei erau oameni adevărați oricând”¹. Curaj, putere, energie și sinceritate – trăsături de caracter admirabile!

Doresc să subliniez prima trăsătură care-i caracterizează: „curajoși”. Aceasta îmi descrie fermitatea acestor tineri de a face cu mult curaj ceea ce este drept sau, cum Alma descrie, „să [fie] martorii lui Dumnezeu în toate timpurile... și în toate locurile”². Cei 2.000 de soldați tineri au avut ne-numărate ocazii de a-și demonstra curajul. Fiecare dintre voi va avea,

de asemenea, în viață momente de cotitură când va trebui să dați dovadă de curaj. Un prieten de-al meu, John, mi-a împărtășit unul dintre aceste momente din viața lui.

Cu mulți ani în urmă, John fusese acceptat la o universitate prestigioasă din Japonia. El avea să facă parte dintr-un program internațional pentru studenți, alături de mulți alți studenți eminenți din întreaga lume. Unii se înscriaseră sperând să-și aprofundeze cunoștințele despre cultura și limba țării respective, alții au privit acea ocazia ca fiind un pas înainte către o eventuală carieră și un loc de muncă în Japonia, însă toți plecaseră de acasă pentru a studia într-o țară străină.

La scurt timp după sosirea lui John, circula vorba printre studenții străini că urma să aibă loc o petrecere pe terasa de pe acoperișul unei case particulare. În acea seară, John împreună cu doi prieteni s-au dus la adresa anunțată.

După ce au urcat cu liftul la ultimul etaj al clădirii, John și prietenii săi au urcat scările înguste care duceau pe acoperiș și au început să socializeze cu ceilalți. Când noaptea și-a intrat pe deplin în drepturi, atmosfera s-a

schimbat. Zgomotul, volumul muzicii și consumul de alcool au crescut, tot la fel cum s-a întâmplat și cu disconfortul lui John. Apoi, dintr-o dată, cineva a început să-i aranjeze pe studenți într-un cerc mare cu intenția de a fuma marijuana. John și-a manifestat dezacordul printr-o grimasă și i-a informat rapid pe cei doi prieteni ai săi că era momentul să plece. Aproape în bațjocură, unul dintre ei i-a răspuns: „John, este simplu – stăm pur și simplu în cerc și, când ne vine rândul, vom da țigara mai departe fără să fumăm din ea. Astfel, nu ne vom face de râs în fața tuturor prin faptul că plecăm”. John ar fi putut face cu ușurință acest lucru, însă el știa că nu era bine. Știa că trebuia să-și anunțe intențiile și să acționeze conform acestora. Imediat și-a făcut curaj și le-a spus că ei puteau să facă ce doreau, însă el avea să plece chiar atunci. Unul dintre prieteni s-a hotărât să rămână și s-a alăturat celor din cerc; celălalt l-a urmat pe John, fără prea mare tragere de inimă, jos, pe scări, pentru a se urca în lift. Spre marea lor uimire, când ușile liftului s-au deschis, din acesta au coborât polițiști japonezi care s-au dus în grabă spre scările care duceau pe acoperiș. John și prietenul lui s-au urcat în lift și au plecat.

Când polițiștii au ajuns în capătul de sus al scărilor, studenții au aruncat repede drogurile de pe acoperiș pentru a nu fi prinși. Cu toate acestea, după ce au pus oameni care să păzească scările, polițiștii i-au aliniat pe toți pe acoperiș și au cerut fiecărui student să-și întindă mâinile. Apoi, polițiștii au mers pe la fiecare student și le-au mirosit cu atenție degetele mari și degetele arătătoare. Toți cei care ținuseră în mână marijuana, indiferent dacă o fumaseră sau nu, au fost considerați vinovați și au suportat consecințe grave. Aproape toți studenții care

rămăseseră pe terasa de pe acoperiș au fost exmatriculați din universitățile unde studiau, iar aceia care au fost găsiți vinovați au fost expulzați din Japonia. Visuri de a dobândi o educație, ani de pregătire și posibilitatea unui viitor loc de muncă în Japonia, toate au fost spulberate într-o clipă.

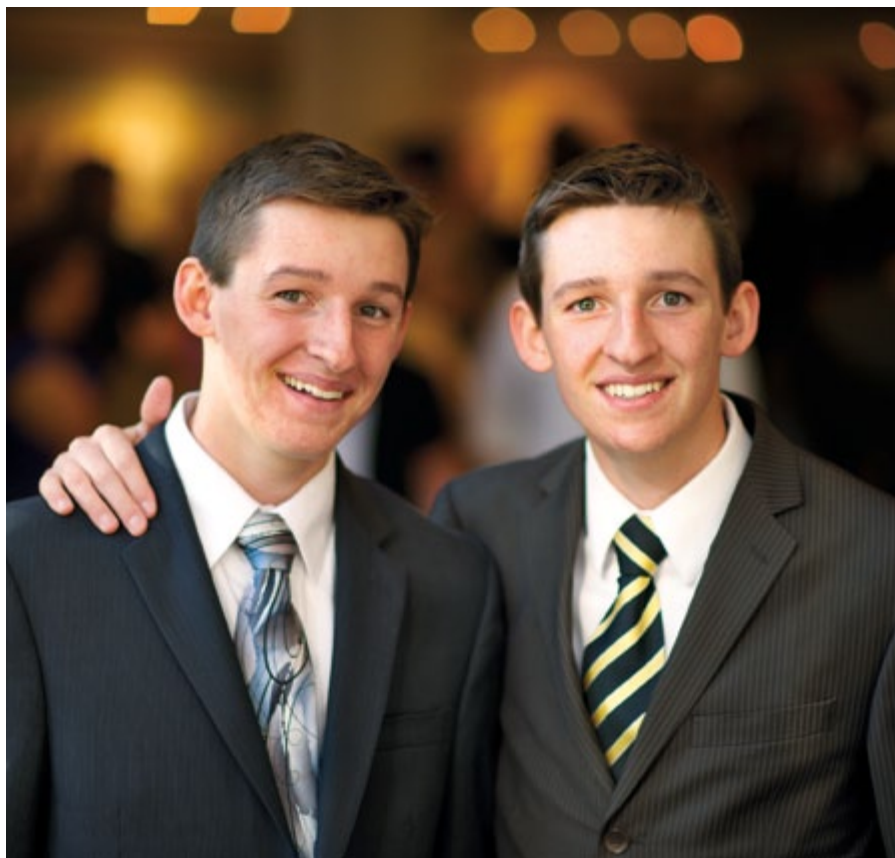
Acum, permiteți-mi să vă spun ce s-a întâmplat cu cei trei prieteni. Prietenul care a rămas pe acoperiș a fost exmatriculat din universitatea din Japonia pentru care muncise atât de mult să fie acceptat ca student și i s-a cerut să se întoarcă acasă. Prietenul care a plecat de la petrecerea din acea seară alături de John și-a terminat studiile în Japonia și a mers mai departe, absolvind două dintre facultățile cele mai bune din Statele Unite. Cariera l-a

dus înapoi în Asia, loc în care a avut un imens succes profesional. El este și astăzi recunoscător pentru exemplul curajos al lui John. În ceea ce-l privește pe John, consecințele din viața lui au fost nenumărate. Acel an petrecut în Japonia a dus la o căsătorie fericită și, ulterior, la nașterea a doi fii. El a avut mult succes ca om de afaceri și, recent, a devenit profesor la o universitate din Japonia. Imaginați-vă cât de diferită ar fi fost viața sa dacă nu ar fi avut curajul să plece de la acea petrecere în acea seară specială din Japonia.³

Dragi tineri băieți, vor exista momente când, asemenea lui John, va trebui să vă demonstrați curajul neprihănit în fața colegilor, ceea ce ar putea avea ca rezultat ridiculizarea și batjocorirea voastră. Mai mult, în lumea de

astăzi, lupta cu dușmanul se va desfășura și pe un câmp de luptă izolat, fără zgomot, în fața unui monitor. Tehnologia, pe lângă avantajele substanțiale, aduce cu sine și provocări de care nu au avut parte generațiile de dinaintea voastră. Un sondaj național recent a arătat că adolescenții din ziua de astăzi sunt ispitiți zilnic la un nivel alarmant nu doar în școli, ci și în spațiul virtual. A arătat că adolescenții care au privit imagini care ilustrau consumul de alcool sau de droguri pe paginile rețelelor de socializare erau de trei până la patru ori mai predispuși să consume alcool și droguri. Vorbind despre acest sondaj, un fost secretar al Cabinetului Statelor Unite a declarat: „Sondajul din acest an ne arată un nou gen de presiune puternică asupra prietenilor – presiunea digitală asupra prietenilor. Presiunea digitală asupra prietenilor îi afectează nu doar pe prietenii celui copil și pe copiii cu care el socializează. Invadează casa și camera copilului prin intermediul Internetului”⁴. Demonstrarea curajului neprihănit va fi, adesea, tot atât de subtilă precum sunetul mouse-ului când îi este apăsat butonul. Prin intermediul ghidului *Predicați Evanghelia Mea*, misionarii sunt învățați: „Ceea ce alegeți să gândiți și să faceți când sunteți singuri și credeți că nimeni nu vă privește este o măsură puternică a virtuții dumneavoastră”⁵. Fiți curajoși! Fiți puternici! „Stați în locuri sfinte și nu vă clintiti.”⁶

Dragi tineri băieți, vă promit că Domnul vă va împuternici. „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere”⁷. El vă va răsplăti pentru curajul și comportamentul vostru neprihănit – cu fericire și bucurie. Un astfel de curaj va fi rezultatul credinței voastre în Isus Hristos și în ispășirea Sa, al rugăciunilor voastre și al supunerii voastre față de porunci.

Președintele N. Eldon Tanner a afirmat: „Un tânăr poate să aibă, la școală, o mare influență în bine. Un tânăr care se află printre coechipierii săi sau printre colegii elevi ori printre colegii de la muncă poate, trăind conform Evangheliei, cinstindu-și preoția și apărând ceea ce este drept, să facă mult bine. Adesea, veți fi foarte criticați și ridiculați chiar și de cei care cred la fel ca voi, deși este posibil ca ei să vă respecte pentru că faceți ceea ce este drept. Dar amintiți-vă că Salvatorul Însuși a fost chinuit, ridiculizat, scuipat și, în cele din urmă, răstignit pentru că nu șovăia în tăria Sa morală. V-ați gândit vreodată la ce s-ar fi întâmplat dacă El ar fi cedat și ar fi spus: «Oh, pentru ce?», iar apoi să-și fi abandonat misiunea? Vrem să fim oameni care renunță ușor sau vrem să fim slujitori curajoși în

pofta tuturor opozițiilor și relelor din lume? Fie ca noi să avem curajul de a lua atitudine și de a fi socotiți ucenici adevărați și devotați ai lui Hristos”⁸.

Vă invit să vă pregătiți, asemenea celor 2.000 de soldați tineri, fiind curajoși în calitatea voastră de deținători demni ai preoției. Amintiți-vă, ceea ce faceți, unde veți merge și ceea ce vedeți va determina persoana care veți deveni. Ce vreți să deveniți? Deveniți un diacon demn, un învățător demn, un preot demn. Stabiliți-vă obiectivul de a fi demni să intrați acum în templu și de a fi demni să vă primiți următoarea rânduală, la vârsta potrivită și, în cele din urmă, să primiți Preoția lui Melhisedec. Aceasta este o cale a neprihănirii care înlesnește îndrumarea divină. Domnul a declarat: „Puterea divinității se manifestă în rânduielile ei.”⁹

Părinții, conducătorii preoției și prioritățile profetice din broșurile voastre *Datoria față de Dumnezeu și Pentru întărirea tineretului* vă vor îndruma de-a lungul căii.

Președintele Thomas S. Monson ne-a sfătuit de curând:

„Pentru a lua [decizii] cu înțelepciune, avem nevoie de curaj – curajul de a spune nu, curajul de a spune da...

Eu vă rog să luați chiar aici și chiar acum hotărârea de a nu devia de la calea ce duce spre țelul nostru: viața veșnică alături de Tatăl nostru din Cer”¹⁰.

Așa cum au răspuns cei 2.000 de soldați la strigătul de luptă al conducătorului lor, Helaman, și și-au dovedit curajul, tot așa puteți să faceți și voi urmându-l pe profetul vostru conducător, președintele Thomas S. Monson.

Tinerii mei deținători ai Preoției aaronice, în încheiere îmi depun mărturia despre Dumnezeu Tatăl și despre Isus Hristos și vă împărtășesc cuvintele lui Joseph Smith: „Fraților, să nu perseverăm noi într-o cauză așa măreață? Mergeți înainte și nu înapoi. Curaj, fraților; și înainte, înainte, spre victorie!”¹¹. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Alma 53:20.
2. Mosia 18:9.
3. Poveste personală relatată autorului.
4. Joseph A. Califano jr., fondatorul și președintele emerit al Centrului național pentru combaterea dependenței și consumului de droguri din cadrul Universității Columbia, într-un comunicat de presă cu privire la respectivul sondaj, casacolumbia.org.
5. *Predicați Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară* (2004), p. 125.
6. Doctrină și legăminte 87:8.
7. 2 Timotei 1:7.
8. N. Eldon Tanner, „For They Loved the Praise of Men More Than the Praise of God”, *Ensign*, nov. 1975, p. 74–75.
9. Doctrină și legăminte 84:20.
10. Thomas S. Monson, „Cele trei principii ale alegerii”, *Liahona*, nov. 2010, p. 68.
11. Doctrină și legăminte 128:22.

Vârșnicul Anthony D. Perkins
din Cei Șaptezeci

Luați seama la voi înșivă

Rămâneți pe cale preoției aprofundându-vă convertirea și întărindu-vă familia... Evitați producerea unei catastrofe respectând semnele spirituale de „Atenție!” amplasate de-a lungul drumului nostru de către Dumnezeu și profeți.

Când eram tânăr băiat, mergeam cu familia mea cu mașina prin Munții Stâncoși din America pentru a-i vizita pe bunici. Drumul începea cu desigururile de salvie de la șes, urca pe versanții abrupti acoperiți de pini și, apoi, ieșea pe lângă pădurile de plopi și trecea peste pășunile alpestre de unde puteam vedea până foarte departe.

Acest drum, însă, nu era în totalitate sigur. Cea mai mare parte a lui era săpată în versantul abrupt al muntelui. Pentru a-i proteja pe călători, constructorii au montat balustrade de protecție și au amplasat semne pe care era scris: „Atenție! Cad pietre”. Am văzut multe motive care justificau aceste avertizări. Stânci și bolovani erau împrăștiați de-a lungul albiei râului, departe, sub șosea. Din când în când, am putut vedea mașini distruse pe fundul prăpastiei, o mărturie tragică despre șoferi care nu au fost atenți.

Jurământul și legământul preoției

Dragi frați, fiecare dintre dumnea-voastră a primit, sau va primi în curând, jurământul și legământul Preoției lui Melhisedec.¹ Acest legământ are asociată o călătorie glorioasă care începe odată cu primirea ambelor preoții, cea

mai mică și cea mai mare, continuă cu slujirea cu credință și sârguință în chemările noastre și urcă mereu către cele mai mari binecuvântări, până când primim „tot ceea ce are Tatăl”².

Proiectantul înțelept al acelui drum celest a montat semne de avertizare pentru călătoria noastră. Jurământul și legământul preoției includ următoarea avertizare care te face să-ți cercetezi sufletul: „Acum, vă dau porunca de a lua seama [la] voi înșivă”³.

De ce ne-ar porunci Dumnezeu să luăm seama? El știe că Satana este o ființă reală⁴ care caută să ne târască sufletele către adâncul nefericirii⁵. Dumnezeu știe, de asemenea, că în fiecare deținător al preoției se ascunde și un „om firesc”⁶ „predispus la rădăcirea”⁷. Prin urmare, profeții ne invită să ne „[dezbrăcăm] de omul cel vechi”⁸ și să ne „[îmbrăcăm] cu Hristos”⁹ prin intermediul credinței, pocăinței, rânduielilor necesare salvării și al vieții trăite zilnic conform Evangheliei.

Să evităm producerea unei catastrofe

În timp ce urcă pe calea preoției, orice băiat sau bărbat poate fi tras în jos dacă neglijează să ia seama la el însuși. Ați fost uluiți sau întristați de decăderea neașteptată a vreunui tânăr

excepțional, a vreunui tânăr tocmai întors din misiune, a vreunui conducător respectat al preoției sau a vreunui membru preaiubit al familiei?

Povestea lui David din Vechiul Testament este un exemplu tragic al irosirii puterii preoției. Deși îl învinsese pe Goliat în tinerețea sa și trăise în neprihănire zeci de ani¹⁰, acest profet împărat era încă vulnerabil spiritual. În acel moment crucial când, de pe acoperișul casei sale, a văzut-o pe frumoasa Bat-Șeba scăldându-se, niciun paznic al moralității nu a fost în zonă pentru a-i striga: „Ia seama, David nesăbuitule!”. Eșecul lui de a nu lua seama la el însuși¹¹ și de a nu acționa conform îndemnurilor Spiritului¹² a dus la faptul că și-a pierdut familia eternă¹³.

Dragi frați, dacă până și mărețul David a putut fi scos de pe drumul către exaltare, cum am putea noi evita o pieire similară?

Cele două balustrade de protecție reprezentate de convertirea personală profundă și relațiile puternice de familie ne ajută să rămânem pe drumul care duce la cer.

Știind aceasta, Satana dislocă bolovani pe calea progresului nostru în preoție care să ne deterioreze convertirea și să ne distrugă familiile. Din fericire, Isus Hristos și profeții Săi au amplasat semne de „Atenție!” de-a lungul drumului. Ele ne avertizează constant asupra mândriei care ne deteriorează convertirea¹⁴ și a păcatelor care ne distrug familiile, cum ar fi mânia, lăcomia și poftele carnale în afara căsătoriei.

În urmă cu mult timp, Moise ne-a sfătuit: „Vezi să nu uiți pe Domnul”¹⁵. În lumea noastră grăbită și plină de tot felul de programe de divertisment, oamenii sunt încă rapizi în „[a-L uita] pe Domnul... [în a face] nedreptăți și [a fi] conduși în pierzanie de către cel rău”¹⁶.

Aprofundarea convertirii și întărirea familiei

Pentru a rămâne în siguranță pe calea preoției în pofida căderilor bolovanilor ispitei, doresc să ne amintim cele șase principii fundamentale care aprofundează convertirea și întăresc familia.

Primul, faptul de a ne ruga mereu deschide ușa primirii ajutorului divin pentru a-l „învinge pe Satana”¹⁷. De fiecare dată când Isus îi avertizează pe deținătorii preoției să „aibă grijă, pentru că Satana vrea [să-i] cearmă”, El recomandă rugăciunea ca măsură de protecție împotriva ispitei.¹⁸ Președintele Thomas S. Monson ne-a învățat: „Dacă vreunul dintre noi a fost încet în a asculta sfatul de a ne ruga întotdeauna, nu există un moment mai potrivit pentru a începe s-o facem decât acum... Un bărbat nu este niciodată mai măreț decât atunci când stă în genunchi”¹⁹.

Al doilea, studiul scripturilor străvechi și al celor din zilele noastre ne unește cu Dumnezeu. Domnul i-a avertizat pe membrii Bisericii să „aibă grijă de modul în care [îi] tratează pe profeți], ca nu cumva [să-i] trateze cu ușurință și să cadă sub condamnare și să se împiedice și să cadă”²⁰. Pentru a evita această condamnare serioasă, trebuie să citim scripturile cu sârguință, precum și revistele și paginile de Internet ale Bisericii care ne ajută să „fîm sfătuiți într-un mod personal și privat de către profetul ales [al Domnului]”²¹.

Al treilea, participarea în mod demn la rânduieli ne pregătește să primim „Spiritul Sfânt pentru îndrumarea [noastră]”²². Când Salvatorul a avertizat: „Aveți grijă să nu fiți înșelați”, El a

promis că acest lucru nu se va întâmpla dacă noi „[căutăm] cu sinceritate darurile cele mai bune” ale Spiritului.²³ Luarea în mod demn din împărtășanie în fiecare săptămână îi face pe membri demni de a „avea totdeauna Spiritul Său cu ei”²⁴. Prin intermediul preaslăvirii în templu, noi putem „[primi] o plenitudine a Duhului Sfânt”²⁵.

Al patrulea, demonstrarea unei dragoste sincere stă la baza convertirii personale și a relațiilor de familie. Regele Benjamin a spus: „Feriți-vă ca nu cumva să apară vrajbe între voi”²⁶. Să nu uitați niciodată că Satana este „tatăl certurilor”²⁷ și că încearcă să-i facă pe membrii familiei „să se bată și să se certe”²⁸. Stimați frați, dacă abuzăm emoțional, verbal sau fizic pe vreun membru al familiei noastre ori dacă timorăm pe cineva, atunci pierdem puterea preoției.²⁹ Alegeți să vă stăpâniți mânia. Membrii familiei trebuie să audă binecuvântări din gurile noastre, nu blesteme. Influența noastră asupra altora trebuie făcută numai prin convingere, prin răbdare îndelungată, prin bunătate, prin blândețe, prin dragoste sinceră, prin amabilitate și prin caritate.³⁰

Al cincilea, supunerea față de legea zecuielii este un element esențial al credinței și unității în familie. Deoarece Satana folosește lăcomia și goana după averi pentru a scoate familiile de pe drumul care duce la cer, Isus ne-a avertizat: „Păziți-vă de orice fel de lăcomie de bani”³¹. Lăcomia este înăbușită atunci când ne planificăm venitul, când plătim o zeciuială corectă și facem donații de post generoase, când alocăm un buget pentru cheltuielile necesare, când evităm datoriile inutile,

când economisim pentru posibilele necesități și când ajungem să ne bazuim pe forțele proprii din punct de vedere temporal. Promisiunea lui Dumnezeu făcută nouă este: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra”³².

Al șaselea, ținerea în totalitate a legii castității ne oferă încrederea de a sta „în prezența lui Dumnezeu”, avându-L pe Duhul Sfânt ca „tovarășul [nostru] permanent”³³. Satana asaltează virtutea și căsătoria cu o avalanșă de obscenități. Când Domnul i-a avertizat pe cei care comit adulter să „aibă grijă și [să se pocăiască] repede”, El a vorbit nu doar despre actul fizic în sine, ci și despre gândurile imorale care-l preced.³⁴ Profeții și apostolii din zilele noastre au vorbit des și clar despre flagelul pornografiei. Președintele Gordon B. Hinckley ne-a învățat: „[Pornografia] este ca o furtună dezlănțuită, distrugând familii și persoane, devastând într-o clipă ceea ce odată era minunat și frumos... A venit timpul ca oricare dintre noi este părtaș să iasă din mocirlă”³⁵. Dacă sunteți ispitit să încălcați legea castității sub orice formă, urmați exemplul lui Iosif din Egipt, care „a fugit afară din casă”³⁶.

Aceste șase principii fundamentale îi ajută pe deținătorii preoției să meargă înainte pe drumul care duce la cer, rămânând în siguranță între balustradele spirituale de protecție reprezentate de convertirea personală și de relațiile de familie. Dragi tineri băieți, supunerea față de aceste principii vă va pregăti pentru legămintele făcute în templu, pentru slujirea în calitate de misionari cu timp deplin și pentru căsătoria eternă. Dragi soți și tați, viața trăită conform acestor principii vă va face demni să prezidați în neprihănire asupra căminului dumneavoastră, slujindu-le membrilor familiei

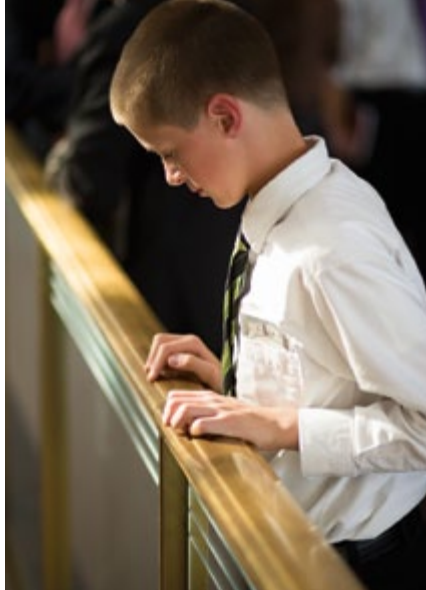
dumneavoastră în calitate de conducător spiritual, soția dumneavoastră fiindu-vă partener egal.³⁷ Calea preoției este o călătorie plină de bucurie.

Să rămânem pe calea preoției

Revenind la experiențele mele de când eram tânăr băiat, îmi amintesc de una când traversam Munții Stâncosi. După ce am trecut de un semn pe care scria „Atenție! Cad pietre”, tatăl meu a văzut cum, pe asfalt, în fața noastră, cădeau pietre de dimensiune mică. El a încetinit repede mașina până când aproape că a oprit complet, moment în care un bolovan de mărimea unei mingi de baschet a căzut foarte aproape de noi. Tata nu a mers mai departe până când pietrele nu au încetat să cadă. Atenția constantă a tatălui meu și acțiunile prompte au asigurat sosirea în siguranță a familiei noastre la destinația finală.

Stimați frați, Satana caută să „distrugă sufletele oamenilor”³⁸. Dacă sufletul dumneavoastră se îndreaptă încet către marginea unei stânci spirituale, opriți-vă acum, înainte să cădeți și reveniți la itinerariul dumneavoastră.³⁹ Dacă simțiți că sufletul dumneavoastră zace distrus pe fundul prăpastiei în loc să fie sus pe calea preoției din cauză că dumneavoastră ați ignorat semnele pe care este scris „Atenție!” și ați păcătuit, eu vă depun mărturie că, printr-o pocăință sinceră și prin puterea sacrificiului ispășitor al lui Isus Hristos, puteți fi ridicat și pus înapoi pe drumul ceresc al lui Dumnezeu.⁴⁰

Isus ne-a învățat: „Păziți-vă de... [fățarnicie]”⁴¹. Dacă nu sunteți demni să vă exercitați preoția, vă rog să vă întâlniți cu episcopul dumneavoastră, căci el vă poate ajuta să vă pocăiți. Aveți curaj căci, deși Salvatorul spune: „Feriți-vă... și abțineți-vă de la păcate”⁴², El promite, de asemenea: „Eu, Domnul vă iert pe voi... Mergeți și nu mai păcătuiți”⁴³.

Vă invit pe dumneavoastră, fiecare băiat și fiecare bărbat, să rămâneți pe cale preoției aprofundându-vă convertirea și întărindu-vă familia. Rugăciunile, scripturile și rânduielele aprofundează convertirea. Dragostea, zeciuiala și castitatea întăresc familia. Evitați producerea unei catastrofe respectând semnele spirituale de „Atenție!” amplasate de-a lungul drumului nostru de către Dumnezeu și profeți. Faceți tot ce vă stă în putință pentru a urma exemplul perfect al lui Isus Hristos, Cel care „a suferit ispite, dar nu le-a luat în seamă”⁴⁴.

Vă promit că, dacă bărbații țin legământul preoției de a „lua seama [la] [ei înșiși]”⁴⁵, noi și familiile noastre putem fi siguri că vom ajunge în siguranță și bucuroși la destinația noastră, exaltarea în împărăția celestială. Eu mărturisesc astfel în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Doctrină și legăminte 84:33–44.
2. Doctrină și legăminte 84:38.
3. Doctrină și legăminte 84:43.
4. Vezi Joseph Smith – Istorie 1:16; vezi, de asemenea, Moise 1:12–22.
5. Vezi Helaman 5:12; vezi, de asemenea, 2 Nefi 1:13; Helaman 7:16.
6. Mosia 3:19; vezi, de asemenea, 1 Corinteni 2:14.
7. „Come, Thou Fount of Every Blessing”, *Hymns* (1948), nr. 70.
8. Vezi Coloseni 3:8–10; vezi, de asemenea, Efeseni 4:22–24.
9. Galateni 3:27; vezi, de asemenea, Romani 13:14.
10. Vezi 1 Samuel 13:14; 17:45–47.
11. Vezi 2 Samuel 11:1–17.
12. „Voi nu veți face o greșală mare fără ca mai întâi să fiți avertizați de îndemnul Spiritului” (Boyd K. Packer, „Sfat pentru tineri”, *Liahona*, nov. 2011, p. 18).

13. Vezi Doctrină și legăminte 132:39; vezi, de asemenea, Ghid pentru scripturi, „David”.
14. Vezi Doctrină și legăminte 23:1; 25:14; 38:39; vezi, de asemenea, Ezra Taft Benson, „Beware of Pride”, *Ensign*, mai 1989, p. 4–7.
15. Deuteronom 6:12; vezi, de asemenea, Deuteronom 8:11–19.
16. Alma 46:8.
17. Doctrină și legăminte 10:5.
18. Vezi Doctrină și legăminte 52:12–15; vezi, de asemenea, Luca 22:31–32; Alma 37:15–17; 3 Nefi 18:18–19.
19. Thomas S. Monson, „Come unto Him in Prayer and Faith”, *Liahona*, mart. 2009, p. 4.
20. Doctrină și legăminte 90:5; vezi, de asemenea, Doctrină și legăminte 41:1, 12.
21. Gordon B. Hinckley, „Faith: The Essence of True Religion”, *Ensign*, nov. 1981, p. 5.
22. Doctrină și legăminte 45:57.
23. Doctrină și legăminte 46:8; vezi, de asemenea, Efeseni 4:14; Doctrină și legăminte 52:14–16; Coloseni 2:8.
24. Moroni 4:3; Doctrină și legăminte 20:77; vezi, de asemenea, 3 Nefi 18:1–11.
25. Doctrină și legăminte 109:15.
26. Mosia 2:32.
27. Vezi 3 Nefi 11:29–30.
28. Mosia 4:14.
29. Vezi Doctrină și legăminte 121:36–37; vezi, de asemenea, Doctrină și legăminte 63:61–63.
30. Vezi Doctrină și legăminte 121:41–45.
31. Luca 12:15; vezi, de asemenea, Doctrină și legăminte 38:39.
32. Matei 6:33; vezi, de asemenea, 3 Nefi 13:33.
33. Doctrină și legăminte 121:45–46; vezi, de asemenea, Doctrină și legăminte 67:11; Moise 1:11.
34. Vezi Doctrină și legăminte 63:14–16; vezi, de asemenea, Matei 5:27–28; 3 Nefi 12:27–30.
35. Gordon B. Hinckley, „Un rău imens printre noi”, *Liahona*, nov. 2004, p. 59, 62; vezi, de asemenea, Dallin H. Oaks, „Pornografia”, *Liahona*, mai 2005, p. 87–90; Jeffrey R. Holland, „Nu mai fac loc dușmanului sufletului meu”, *Liahona*, mai 2010, p. 44–46.
36. Genesa 39:12.
37. Vezi *Manualul 2: Administrarea Bisericii* (2010), 2.3.
38. Doctrină și legăminte 10:27; vezi, de asemenea, 1 Petru 5:8.
39. Vezi Doctrină și legăminte 3:9–10; 1 Corinteni 10:12–13; 2 Petru 3:17.
40. Vezi Alma 13:27–29; Doctrină și legăminte 109:21.
41. Luca 12:1; vezi, de asemenea, Doctrină și legăminte 50:6–9.
42. Doctrină și legăminte 82:2.
43. Doctrină și legăminte 82:1, 7.
44. Doctrină și legăminte 20:22; vezi, de asemenea, Evrei 2:17–18; 4:14–16.
45. Doctrină și legăminte 84:43; vezi, de asemenea, Deuteronom 4:9; Mosia 4:29–30.

Președintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Președinție

Bucuria de a avea preoția

*Să primim și să înțelegem minunea și privilegiul preoției.
Să acceptăm și să iubim responsabilitățile pe care ni
se cere să le îndeplinim.*

Bucuria de a zbura

Cu mulți ani în urmă, doi piloți de linie și cu mine am hotărât să ne împlinim un vis din copilărie, acela de a restaura un avion foarte vechi. Împreună, am cumpărat un vechi Piper Cub seria 1938 și am început să lucrăm pentru a-l readuce în starea inițială. Proiectul a însemnat muncă făcută cu dragoste. Pentru mine a avut o semnificație specială pentru că, în tinerețe, am învățat să zbor pe un avion similar.

Acest avion a fost construit la numai 35 de ani după ce frații Wright au realizat faimosul lor prim zbor. Gândul la acest lucru mă face să mă simt foarte bătrân.

Motorul nu avea un declanșator electric; când tu acționai sistemul de pornire a motorului din carlingă, altcineva, aflat la sol, trebuia să învârtă cu putere palele elicei până când motorul pornea. Momentul pornirii motorului era unul plin de emoții și curaj.

După decolare, a devenit clar că Piper Cub nu era făcut pentru viteză. De fapt, când bătea vânt puternic din față, era ca și cum nu ne mișcam

deloc. Îmi amintesc că zburam împreună cu fiul meu adolescent, Guido, deasupra autostrăzii, în Germania, și mașinile de dedesubt ne întreceau fără efort!

Dar cât de mult îmi plăcea acel avion micuț! Era modul perfect de a trăi minunăția și frumusețea zborului. Puteam auzi, simți, miroși, gusta și vedea ce însemna zborul. Frații Wright au exprimat toate acestea în acest fel: „Nu există [nimic] care să egaleze ceea ce simt aviatorii când sunt purtați prin aer, pe marile aripi albe”¹.

Făcând o comparație, la începutul acestui an, am avut privilegiul de a zbura într-un sofisticat avion de vânătoare F-18, împreună cu renumiții Îngeri Albaștri, echipa de zbor acrobatic a Forțelor Maritime ale S.U.A. A fost ca și cum aș fi zburat deasupra și de-a lungul culoarului amintirilor, pentru că, exact cu 50 de ani în urmă, aproape în aceeași zi, îmi încheiasem instruirea ca pilot de avioane de vânătoare al Forțelor Aeriene.

Zborul cu F-18 a fost, desigur, total diferit de cel cu Piper Cub. Mi-a arătat o frumusețe mai dinamică a zborului. A fost ca folosirea legilor existente ale

aerodinamicii într-un mod mai apropiat de perfecțiune. Zborul împreună cu Îngerii Albaștri mi-a reamintit repede că să fii pilot pe un avion de vânătoare este totuși un joc potrivit pentru bărbații tineri. Pentru a-i cita, din nou, pe frații Wright: „Mai mult decât orice, senzația pe care ți-o creează zborul este una de pace perfectă, combinată cu o emoție care întinde la maxim fiecare nerv”². În plus, zborul cu Îngerii Albaștri a sugerat un mod total diferit de a avea „îngeri” în jurul tău pentru a te susține.

Dacă m-ați întreba care dintre aceste două experiențe de zbor mi-a plăcut mai mult, nu sunt sigur că v-aș putea spune. În unele aspecte evidente, ele erau foarte diferite. Și, totuși, în altele, erau foarte asemănătoare.

Atât în Piper Cub, cât și în F-18, am simțit emoția, frumusețea și bucuria zborului. În ambele, am putut simți chemarea poetului de a „te îndepărta de legăturile ostile ale Pământului și a dansa cu cerurile pe aripi argintate de bucurie”³.

Aceeași preoție pretutindeni

Acum, ați putea întreba, ce legătură au aceste două experiențe de zbor total diferite cu adunarea noastră de azi sau cu preoția pe care avem privilegiul s-o deținem ori cu slujirea în cadrul preoției pe care o prețuim toți atât de mult?

Stimați frați, nu este adevărat că experiențele individuale de slujire în cadrul preoției pot fi, toate, foarte diferite? Am putea spune că unii dintre dumneavoastră zboară cu F-18, în timp ce alții zboară cu Piper Cub. Unii dintre dumneavoastră trăiesc în episcopii și țărushi în care în fiecare funcție, de la asistent al conducătorului Grupului de înalți preoți până la secretar al Cvorumului diaconilor, este chemat un deținător al preoției

activ. Aveți privilegiul de a face parte din episcopii în care există suficienți oameni pentru toate chemările.

Dar alții dintre dumneavoastră trăiesc în zone ale lumii, unde există doar un număr mic de membri ai Bisericii și de deținători ai preoției. V-ați putea simți singuri și împovărați de greutatea tuturor lucrurilor ce trebuie făcute. Poate că este nevoie să faceți multe eforturi personale pentru a porni motorul slujirii în cadrul preoției. Uneori, ar putea părea că ramura sau episcopia dumneavoastră nu progresează deloc.

Totuși, oricare ar fi responsabilitățile sau circumstanțele dumneavoastră, știți ca și mine că există mereu o bucurie specială care rezultă din slujirea cu devotament în cadrul preoției.

Mi-a plăcut întotdeauna să zbor, cu Piper Cub, cu F-18 sau orice alt fel de avion. În timp ce mă aflam în Piper Cub, nu m-am plâns de lipsa de viteză; în timp ce mă aflam în F-18, nu am fost nemulțumit când presiunea manevrelor acrobatice a scos fără milă la iveală realitatea vârstei mele înaintate.

Da, există întotdeauna ceva imperfect în orice situație. Da, este ușor să găsim lucruri pentru care să ne plângem.

Dar, stimați frați, noi suntem deținători ai Preoției Sfinte după ordinul

Fiului lui Dumnezeu! Pe capul fiecăruia dintre noi au fost așezate mâini și am primit preoția lui Dumnezeu. Ni s-a dat autoritatea și responsabilitatea de a acționa în numele Său ca slujitori ai Săi pe pământ. Într-o episcopie mare sau o ramură mică, noi suntem chemați să slujim, să binecuvântăm și să acționăm în toate lucrurile pentru binele tuturor persoanelor și lucrurilor care ni s-au încredințat. Ar putea exista ceva mai palpitant?

Fie ca noi să înțelegem, să apreciem și să simțim bucuria slujirii în cadrul preoției.

Bucuria de a avea preoția

Dragostea mea pentru zbor a influențat direcția întregii mele vieți. Dar, oricât de înviorătoare și frumoase au fost experiențele mele de pilot, experiențele mele de membru al acestei Biserici au fost mai profunde, mi-au adus mai multă bucurie și învățăminte. Pe măsură ce m-am scufundat în slujirea în cadrul Bisericii, am simțit puterea atotputernică a lui Dumnezeu și îndurarea Sa blândă.

Ca pilot, am atins cerurile. Ca membru al Bisericii, am simțit îmbrățișarea cerului.

Din când în când, mi se face dor de carlingă. Dar, slujirea alături de frații și

surorile mele din Biserică înlocuiesc cu ușurință acest sentiment. Pentru că am putut să simt pacea și bucuria sublime care rezultă din a fi o mică parte a acestei mărețe cauze și lucrări, nu aș fi dorit să fiu lipsit de ele pentru nimic în lume.

Astăzi, suntem adunați ca membri ai acestui mare grup al preoției. Avem bucuria sacră și privilegiul de a sluji Domnului și semenilor noștri, de a dedica tot ce-i mai bun în noi cauzei nobile de a-i ajuta pe alții și de a clădi împărăția lui Dumnezeu.

Noi știm și înțelegem că preoția înseamnă puterea și autoritatea veșnice ale lui Dumnezeu. Putem spune cu ușurință această definiție din memorie. Totuși, înțelegem noi cu adevărat semnificația a ceea ce spunem? Permiteți-mi să repet: *Preoția înseamnă puterea și autoritatea veșnice ale lui Dumnezeu.*

Gândiți-vă la aceasta. Prin preoție, Dumnezeu a creat și guvernează cerurile și pământul.

Prin această putere El îi mântuiește și îi exaltă pe copiii Săi, realizând „nemurirea și viața veșnică a omului”⁴.

Preoția este, așa cum a explicat profetul Joseph Smith, „canalul prin care Atotputernicul a început să dezvăluie slava Sa la începutul creării acestui pământ și prin care El a continuat să Se dezvăluie pe Sine copiilor oamenilor până în timpul prezent și prin care El va face cunoscute scopurile Sale până la sfârșitul timpului”⁵.

Tatăl nostru atotputernic din Cer ne-a încredințat autoritatea preoției – nouă, fiindte muritoare care, prin definiție, suntem imperfecti. El ne conferă autoritatea de a acționa în numele Său pentru salvarea copiilor Săi. Prin această măreață putere, noi suntem autorizați să predicăm Evanghelia, să administrăm rânduielile necesare salvării, să ajutăm la clădirea împărăției

lui Dumnezeu pe pământ și să ne binecuvântăm familiile și pe semenii noștri și să le slujim.

Disponibilă tuturor

Aceasta este preoția sacră pe care o deținem.

Preoția sau oricare dintre responsabilitățile pe care le implică nu poate fi cumpărată sau cerută. Folosirea puterii preoției nu poate fi influențată, convinsă sau constrânsă prin funcție, bogăție sau influență. Este o putere spirituală care acționează potrivit legii cerești. Își are originea în marele Tată Ceresc al nostru, al tuturor. Puterea sa poate fi controlată și folosită numai în acord cu principiile dreptății⁶, nu ale dreptății individuale.

Hristos este sursa întregii autorități și puteri ale preoției pe pământ.⁷ Este lucrarea Sa, la care avem privilegiul să ajutăm. „Și nimeni nu poate ajuta în această lucrare, decât dacă este umil și plin de dragoste, dacă are credință, speranță și caritate, fiind moderat în toate lucrurile, în orice i se va încredința în grija sa”⁸.

Noi nu acționăm pentru a obține câștig personal, ci căutăm să slujim altora și să-i ajutăm. Noi conducem nu prin forță, ci prin „convingere, prin răbdare îndelungată, prin bunătatea și

blândețe și prin dragoste sinceră”⁹.

Preoția Dumnezeului Atotputernic poate fi deținută de bărbații demni de pretutindeni – oricine le-ar fi strămoșii, oricât de umile circumstanțele, din cel mai apropiat sau îndepărtat punct de pe glob. Este disponibilă fără bani sau orice alt preț lumesc. Parafrazându-l pe profetul Isaia din vechime, *toți* cei însetați puteți veni la ape și niciun un ban nu vă este cerut pentru a veni și a mânca!¹⁰

Și datorită ispășirii eterne și de neînțeles de către noi a Salvatorului nostru, Isus Hristos, preoția lui Dumnezeu poate fi disponibilă, chiar dacă ați făcut greșeli sau ați fost nedemni în trecut. Prin procesul pocăinței, de perfecționare și purificare spirituale, puteți să vă „[ridicați] și [să] străluciți”¹¹! Datorită dragostei iertătoare nelimitate a Salvatorului și Mântuitorului nostru, vă puteți ridica ochii, puteți deveni curați și demni și puteți deveni fii neprihăniți și nobili ai lui Dumnezeu – deținători demni ai celei mai sacre preoții a Atotputernicului Dumnezeu.

Minunea și privilegiul preoției

Simt o anumită tristețe când mă gândesc la aceia care nu înțeleg și nu apreciază minunea și

privilegiul preoției. Ei sunt ca pasagerii unui avion care își petrec timpul exprimându-și nemulțumirea provocată de dimensiunea pachetului de alune în timp ce plutesc prin aer, mult deasupra norilor – ceva pentru care regii din vechime și-ar fi dat toate bogățiile, doar pentru a putea trăi această experiență o singură dată!

Stimați frați, suntem binecuvântați să fim beneficiarii umili ai măreței autorități și puteri a preoției. Să ne ridicăm ochii și să vedem, să recunoaștem și să acceptăm această ocazie, înțelegând ceea ce este.

Prin neprihănire, iubire și slujire dedicată în cadrul preoției, vom putea trăi experiența adevăratului înțeles al revelației: „Eu voi merge în fața voastră. Voi fi la dreapta voastră și la stânga voastră și Spiritul Meu va fi în inima voastră și îngerii Mei în jurul vostru pentru a vă susține”¹².

Să primim și să înțelegem minunea și privilegiul preoției. Să acceptăm și să iubim responsabilitățile pe care ni se cere să le îndeplinim – responsabilități în casele noastre și în unitățile Bisericii, oricât ar fi de mari sau mici. Să creștem permanent în ceea ce privește neprihănirea, dedicarea și slujirea în cadrul preoției. Să găsim bucuria slujirii în cadrul preoției!

Putem face aceasta cel mai bine punând în practică principiile cunoașterii, supunerii și credinței.

Aceasta înseamnă, în primul rând, că avem nevoie să cunoaștem și să asimilăm doctrina preoției care se găsește în cuvântul revelat al lui Dumnezeu. Este important să înțelegem legămintele și poruncile pe baza cărora acționează preoția.¹³

Apoi, să fim înțelepți și să acționăm, permanent și cu cinste, potrivit acestei cunoașteri dobândite. Pe măsură ce ne supunem legilor lui Dumnezeu, învățăm să ne controlăm mințile și trupurile

Sobral, Brazilia

și ne punem acțiunile în acord cu modelele de neprihănire învățate de la profeți, vom trăi experiența bucuriei slujirii în cadrul preoției.

Și, în final, să ne întărim credința în Domnul Isus Hristos. Să luăm asupra noastră numele Său și să dedicăm fiecare zi pășirii din nou pe calea uceniciei. Fie ca faptele noastre să ne desăvârșească credința.¹⁴ Pe calea uceniciei, putem să ne desăvârșim pas cu pas, slujindu-le membrilor familiei noastre, semenilor noștri și lui Dumnezeu.

Când slujim în cadrul preoției cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată tăria, noi avem promisiunea sublimă cunoașteri, păcii și a darurilor spirituale. Când cinstim preoția sfântă, Dumnezeu ne cinstește pe noi și noi vom „sta fără prihană înaintea [Lui] în ultima zi”¹⁵.

Mă rog ca noi să putem avea întotdeauna ochi pentru a vedea și inimi pentru a simți minunea și bucuria preoției Marelui și Puternicului nostru Dumnezeu, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Wilbur Wright, în lucrarea lui James Tobin, *To Conquer the Air: The Wright Brothers and the Great Race for Flight* (2003), p. 238.
2. Frații Wright în cartea lui James Tobin, *To Conquer the Air*, p. 397.
3. John Gillespie Magee jr., „High Flight”, în cartea lui Diane Ravitch, *The American Reader: Words That Moved a Nation* (1990), p. 486.
4. Moise 1:39.
5. *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 113.
6. Vezi Doctrină și legăminte 121:36.
7. Vezi Evrei 5:4–10; Doctrină și legăminte 107:3.
8. Doctrină și legăminte 12:8.
9. Doctrină și legăminte 121:41.
10. Vezi Isaia 55:1.
11. Doctrină și legăminte 115:5.
12. Doctrină și legăminte 84:88.
13. Vezi Doctrină și legăminte 84:33–44; 121:34–46.
14. Vezi Iacov 2:22.
15. Doctrină și legăminte 4:2.

Președintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Președinție

Ajutați-i pe tineri să-și stabilească țeluri înalte

Sub îndrumarea dumneavoastră, cei pe care îi conduceți vor putea vedea, dori și crede că își pot atinge întregul potențial de slujire în împărăția lui Dumnezeu.

Sunt atât de recunoscător pentru că pot participa la această măreață adunare a preoției, pentru că am ascultat învățături și mărturii atât de minunate. Toate acestea m-au făcut să mă gândesc la experiențele pe care le-am trăit. Aproape tot ce am putut să realizez ca deținător al preoției se datorează faptului că persoane care m-au cunoscut au văzut în mine lucruri pe care eu nu am putut să le văd.

Când eram tânăr tată, m-am rugat ca să știu cum pot contribui copiii mei la clădirea împărăției Domnului. În cazul băieților, știam că puteau avea prilejuri oferite de slujirea în preoție. În cazul fetelor, știam că vor sluji reprezentându-L pe Domnul. Toți aveau să facă lucrarea Sa. Știam că fiecare dintre ei era diferit și, ca urmare, Domnul avea să le dea daruri specifice pe care să le folosească slujindu-L pe El.

Nu pot indica, fiecărui tată și fiecărui conducător de tineri, detalii cu privire la ce este cel mai bine să faceți. Dar vă pot promite că îi veți binecuvânta dacă îi veți ajuta să recunoască darurile spirituale cu care s-au născut. Fiecare persoană este diferită și contribuția ei este diferită. Nimeni nu este

destinat să dea greș. Dacă veți căuta să obțineți revelație pentru a vedea darurile pe care Dumnezeu le-a dat celor pe care îi conduceți în cadrul preoției – mai ales tinerilor – veți fi binecuvântați să-i îndrumați spre slujirea pe care o pot îndeplini. Sub îndrumarea dumneavoastră, cei pe care îi conduceți vor putea vedea, dori și crede că își pot atinge întregul potențial de slujire în împărăția lui Dumnezeu.

În cazul copiilor mei, m-am rugat să primesc revelație pentru a ști cum îl puteam ajuta pe fiecare dintre ei să se pregătească pentru ocaziile specifice de a-L sluji pe Dumnezeu. Apoi, am încercat să-i ajut să vizualizeze, să spere și să muncească pentru acest viitor. Am gravat pe o planșă de lemn, pentru fiecare fiu, un citat din scriptura care îi descria darurile specifice și o imagine care reprezenta acele daruri. Sub imagine și inscripție, am gravat datele botezului și rânduirii în oficiile preoției ale fiecărui băiat și am marcat înălțimea pe care o avea la fiecare dintre aceste evenimente.

Voi descrie planșele pe care le-am gravat pentru fiecare fiu pentru a-l ajuta să-și vadă darurile spirituale și cum

poate contribui la lucrarea Domnului. Puteți fi inspirați să recunoașteți, așa cum am făcut eu, daruri specifice și ocazii unice pentru fiecare dintre tinerii pe care îi iubiți și conduceți.

Când fiul meu cel mare a devenit diacon și cercetaș în grupa Vultur, mi-a venit în minte imaginea unui vultur în timp ce mă gândeam la el și la viitorul lui. Locuiam în Idaho, lângă poalele Muntelui Tetonul de Sud, pe care am făcut drumeții împreună și am privit vulturii ridicându-se în zbor. Cu acea imagine în minte, m-am gândit la cuvintele lui Isaia:

„El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui ce cade în leșin.

Flăcăii obolesc și ostenesc, chiar tinerii se clatină;

Dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obolesc, umblă și nu ostenesc”¹.

De fapt, eu și cel mai mare dintre fii mei ne-am oprit din urcușul nostru mai jos de vârful Tetonul de Sud, pentru că fiul meu obosise. El a dorit să nu mai continue urcușul. A spus: „Voi regreta mereu că nu am reușit să ajungem în vârf? Tată, mergi mai departe – nu vreau să fii dezamăgit”.

Am răspuns: „Nu voi fi niciodată dezamăgit și tu nu vei regreta niciodată. Ne vom aduce mereu aminte că am urcat împreună până aici”. În partea de sus a planșei pe care era marcată înălțimea lui, am gravat un vultur și inscripția „Zboară ca vulturii”.

Peste ani, fiul meu a excelat ca misionar depășind cele mai mari așteptări ale mele. Unele dintre provocările cu care s-a confruntat în timpul misiunii păreau să fie peste puterile sale. Pe băiatul pe care îl ajutați, s-ar putea, ca în cazul fiului meu, ca Domnul să-l ajute mai mult decât credeți că este posibil atunci când predică Evanghelia într-o limbă dificilă. Dacă veți încerca să-l determinați pe fiecare tânăr băiat să simtă posibilitățile pe care i le oferă preoția ce o deține, vă promit că Domnul vă va spune tot ce este nevoie să știți. Este posibil ca băiatul să aibă un potențial chiar mai mare decât ceea ce vă va revela Domnul. Ajutați-l să-și stabilească țeluri înalte.

Băiatul pe care îl încurajați ar putea părea prea timid pentru a fi un slujitor puternic în cadrul preoției. Un altul dintre fiii mei era atât de timid când era băiețel, încât nu vorbea nici măcar cu vânzătorul din magazin. Îi era prea

teamă. Eram îngrijorat în timp ce mă rugam cu privire la viitorul lui în cadrul preoției. Mă gândeam ce avea să facă în misiune – comportamentul lui nu era prea promițător. Am fost condus către o scriptură din Proverbe: „Cel rău fuge fără să fie urmărit, dar cel neprihănit îndrăznește ca un leu tânăr”².

Am gravat „Îndrăzneț ca un leu” pe planșa lui, sub imaginea unui cap mare de leu care răgea. În misiunea sa și în anii care au urmat, el a împlinit speranțele pe care le exprimasem prin gravura mea. Fiul meu, care fusese timid odată, a predicat Evanghelia cu mare convingere și a înfruntat curajos pericolele. El și-a îndeplinit cu credință și sârguință responsabilitățile când l-a reprezentat pe Domnul.

Acest lucru se poate întâmpla tânărului pe care îl conduceți. Trebuie să-i întăriți credința că Domnul îl poate transforma într-un slujitor mai curajos decât băiatul timid pe care îl vedeți acum.

Noi știm că Domnul îi face îndrăzneți pe slujitorii Săi. Tânărul băiat, Joseph, care l-a văzut pe Dumnezeu, Tatăl, și pe Fiul Său, Isus Hristos într-o dumbravă, a fost transformat într-un bărbat puternic spiritual. Parley P. Pratt a văzut acest lucru când profetul Joseph Smith a dojenit gârziile crude, care îi țineau captivi. Vârșnicul Pratt a consemnat:

„Brusc, el a sărit în picioare și a vorbit cu glas de tunet sau ca al leului ce rage, rostind, atât cât îmi pot aminti de bine, următoarele cuvinte:

«**LINIȘTE, voi prieteni ai infernului. În numele lui Isus Hristos vă cert și vă poruncesc să tăceți; nu voi mai suporta niciun alt minut un astfel de limbaj. Încetați o astfel de discuție sau voi ori eu vom muri ÎN ACEASTĂ CLIPĂ!**»”.

Despre această experiență, vârșnicul Pratt a scris: „Demnitatea și maiestruozitatea le-am văzut o singură dată,

când el stătea în lanțuri, la miezul nopții, într-o temniță dintr-un obscur sat din Missouri”³.

Domnul va oferi slujitorilor Săi neprihăniți ocazii de a fi îndrăzneți ca leii când vorbesc în numele Său și ca martori în preoția Sa.

Un alt fiu a avut, de când era mic, un cerc larg de prieteni care îi căutau deseori compania. El își făcea ușor prieteni. Când m-am rugat și am încercat să prevăd contribuția sa la împărăția lui Dumnezeu, am simțit că el va avea puterea să-i adune pe oameni în dragoste și unitate.

Aceasta m-a condus la relatarea din Doctrină și legăminte în care se descriu eforturile vârstnicilor de a clădi Sionul în Missouri atrăgându-și lauda îngerilor care au văzut străduința și faptele lor. A fost nevoie de mari sacrificii. În revelația din Doctrină și legăminte se spune: „Totuși, sunteți binecuvântați, pentru că mărturia pe care ați depus-o este înscrisă în cer pentru ca îngerii să o poată vedea; și ei se bucură pentru voi și păcatele voastre vă sunt iertate”⁴.

Pe planșa cu înălțimea fiului meu, am gravat „Îngerii se bucură pentru tine”.

Marea pricepere a acestui fiu de a aduna și influența oamenii a continuat și după anii de școală. Împreună cu alți deținători ai preoției, el a organizat activități în cadrul țărâșului care au dat tinerilor din zona sa credința să îndure și chiar să triumfe în situații grele. În timp ce întărea credința acestor tineri

și tinere, el a ajutat la clădirea avansurilor Sionului în zonele urbane ale Americii. Ca imagine, am folosit îngeri suflând în trompete, care poate că nu făceau exact ce trebuia, dar era mai ușor de gravat o trompetă decât o aclamație.

Îngerii se bucură când conducătorii preoției din întreaga lume construiesc Sionul în episcopiile, țărâșii și misiunile lor. Și ei se vor bucura pentru tinerii băieți și tinerele fete pe care îi ajutați să clădească Sionul, indiferent de locul în care se află și de circumstanțele în care se găsesc. Sionul este rezultatul unirii oamenilor prin legământ și dragoste. Vă invit să-i ajutați pe tinerii dumneavoastră să i se alăture.

Pentru un altul dintre fiii mei, am fost îndemnat să gravez un soare – adică, un soare pe cer – și cuvinte din rugăciunea de intermediere a Salvatorului: „Viața veșnică este aceasta”. Aproape de sfârșitul slujirii Sale în viața muritoare, Salvatorul S-a rugat Tatălui Său:

„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.

Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea, pe care Mi-ai dat-o s-o fac”⁵.

Fiul meu a oferit slujire în cadrul preoției pe trei continente și, ce este mai important, în casa sa și în familia sa. El și-a clădit viața în jurul lor. El lucrează aproape de casă și, deseori, ia masa de prânz împreună cu soția și copiii mai mici. Familia lui locuiește foarte aproape de sora Eyring și de mine. Ei se îngrijesc de curtea noastră de parcă ar fi a lor. Acest fiu trăiește nu numai pentru a fi demn de viața veșnică, ci și pentru a fi etern înconjurat de membri recunoscători ai familiei.

Viața eternă înseamnă a trăi în unitate, în familie, alături de Tatăl, Fiul și

Duhul Sfânt. Viața eternă este posibilă numai prin intermediul cheilor preoției lui Dumnezeu, care au fost restaurate prin profetul Joseph Smith. Încurajarea tinerilor pe care îi conduceți să-și stabilească acest țel etern este cel mai mare dar pe pe li-l puteți face.

Veți face aceasta în primul rând prin exemplul oferit în propria familie. Este posibil ca familia celor pe care-i conduceți să nu facă parte din Biserică, dar vă îndemn să-i ajutați să simtă și să-și dorească dragostea familiei de ambele părți ale vălului.

Planșele pe care erau marcate înălțimile, pe care le-am descris, sunt doar un mod de a-i ajuta pe tineri să-și imagineze grandoarea pe care Dumnezeu o vede în ei și în viitorul lor și slujirea unică pe care El îi pregătește s-o ofere. El vă va ajuta să înțelegeți cum puteți face aceasta pentru copiii dumneavoastră și pentru alți tineri. Dar, în timp ce căutați, rugându-vă, să înțelegeți puțin acest viitor și, apoi, să-l comunicați tinerei persoane, veți ajunge să știți că Dumnezeu îl iubeste pe fiecare dintre copiii Săi și vede daruri mărețe și unice în fiecare dintre ei.

Ca tată, am fost binecuvântat să văd viitorul măreț în împărăția lui Dumnezeu atât al fiicelor mele, cât și al fiilor mei. Când am căutat, rugându-mă, îndrumare, mi s-a arătat o cale de a-mi ajuta fiicele să recunoască încrederea pe care Dumnezeu le-a acordat-o ca slujitoare care pot clădi împărăția Sa.

Când fiicele mele erau tinere, am văzut că îi puteam ajuta pe alții să simtă dragostea celor de dincolo de vâl, de-a lungul generațiilor. Știam că dragostea rezultă din slujire și inspiră speranța în viața eternă.

Am făcut tăvi pentru pâine pe care am pus pâini făcute în casă și am mers împreună să le oferim văduvelor, văduvilor și familiilor. Pe fiecare tavă am inscripționat „J'aime et j'espere”,

Autoritățile generale ale Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă

Octombrie 2012

PRIMA PREȘEDINȚIE

Henry B. Eyring
primul consilier

Thomas S. Monson
președinte

Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier

CVORUMUL CELOR DOISPREZECE APOSTOLI

Boyd K. Packter

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

PREȘEDINȚIA CELOR ȘAPTEZECI

Ronald A. Rosdand

Walter F. González

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Tad R. Callister

Richard J. Moynihan

Craig C. Christensen

PRIMUL CVORUM AL CELOR ȘAPTEZECI

(în ordine alfabetică)

Marcus A. Aidiukaitis

José L. Alonso

Carlos H. Amado

Ian S. Ardern

Meyvyn B. Arnold

David S. Boster

Shayne M. Bowen

Craig A. Cardon

Yoon Hwan Choi

Don R. Carke

Carl B. Cook

Lawrence E. Cobridge

Claudio R. M. Costa

LeGrand R. Curtis Jr.

Benjamin De Hoyos

John B. Dickson

Kevin R. Duncan

Larry Echo Hawk

Stanley G. Ellis

David F. Evans

Enrique R. Fabiella

Eduardo Ganarret

Robert C. Gony

Carlos A. Godoy

Christofel Golden jr.

Gerrit W. Gong

C. Scott Grow

James J. Hamula

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Keaton

Paul E. Keilliker

Erich W. Kopischke

Marcus B. Nash

Brent H. Nielson

Allan F. Packer

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Pino

Bruce D. Porter

Dale G. Renlund

Michael T. Ringwood

Lynn G. Robbins

Joseph W. Sitari

Steven E. Snow

Ulisses Soares

Michael John U. Ieh

José A. Teixeira

Juan A. Uceda

Wilford W. Andersen

Kóichi Aoyagi

Randall K. Bennett

J. Devin Cornish

Bradley D. Foster

O. Vincent Haleck

Pei G. Mahn

James B. Martino

Jairo Mezzagardi

Gregory A. Schwitzer

Kent D. Watson

Larry Y. Wilson

Bruce A. Carlson

Larry R. Lawrence

Kent F. Richards

AL DOILEA CVORUM AL CELOR ȘAPTEZECI

(în ordine alfabetică)

Gérald Caussé
primul consilier

Gary F. Stevenson
Episcopul care prezidează

Dean M. Jones
al doilea consilier

EPISCOPATUL CARE PREZIDEAZĂ

Gérald Caussé
primul consilier

Gary F. Stevenson
Episcopul care prezidează

Dean M. Jones
al doilea consilier

Francisco J. Vinas

W. Christopher Waddell

William R. Walker

F. Michael Watson

Scott D. Whiting

Kazuhiko Yamashita

Jorge F. Zaballos

Claudio D. Zivir

W. Craig Zwick

Datorită a ceea ce președintele Thomas S. Monson a numit „atenția fără precedent”, sfinții din zilele din urmă din întreaga lume s-au bucurat de binecuvântările Conferinței Generale. În fotografia (în sensul acelor de ceasornic, începând de sus-stânga), sunt membri și misionari din Quelimane, Mozambic; Talinin, Estonia; Varșovia, Polonia; Mexico, Mexic; Edinburg, Scoția; Taipei, Taiwan; și Gaborone, Botswana.

variante în franceză pentru „Iubesc și sper”. Dovada darurilor lor spirituale unice a apărut nu numai pe tăvile inscripționate, ci mult mai clar în timp ce le ofeream celor care aveau nevoie, în mijlocul suferinței sau pierderii, de asigurarea că dragostea Salvatorului și ispășirea Sa pot aduce o strălucire perfectă a speranței. Aceasta este viața veșnică pentru ficele mele și fiecare dintre noi.

Acum, poate gândiți: „Frate Eyring, vrei să spunei că trebuie să învăț să gravez?”. Răspunsul este nu! Eu am învățat să gravez numai cu ajutorul unui mentor bun și talentat, pe atunci vârstnicul Boyd K. Packer. Puțina pricepere pe care am dobândit-o poate fi atribuită marelui său talent de gravor și răbdării sale ca învățător. Numai cerul îți poate da un mentor ca președintele Packer. Dar există multe moduri în care poți modela inimile copiilor fără a grava pe plăci de lemn.

De exemplu, noile tehnici de comunicare permit împărtășirea mesajelor de credință și speranță la distanțe mari, instantaneu și la un preț mic sau gratuit. Soția mea mă ajută să fac acest lucru. Începem prin a vorbi la telefon cu cât mai mulți dintre nepoții sau copiii noștri. Îi rugăm să ne împărtășească succese personale și acte de slujire. Îi invităm, de asemenea, să ne trimită fotografii cu acele activități. Folosim acele fotografii pentru a ilustra câteva paragrafe pe care le scriem. Adăugăm unul sau două versete din Cartea lui Mormon. Poate Nefi și Mormon nu ar fi foarte impresionați de calitatea spirituală a conținutului sau efortul limitat depus pentru a crea ceea ce noi numim „Jurnalul familiei: plăcile mici”. Dar sora Eyring și cu mine suntem binecuvântați datorită acestui efort. Ne simțim inspirați în alegerea pasajelor din scripturi și scurtele mărturii pe care le scriem. Și vedem dovada, în

viețile lor, că inimile lor sunt întoarse către noi și către Salvator.

Există și alte moduri de a influența; dumneavoastră puneți deja în practică foarte multe dintre ele. Obiceiul de a rosti rugăciuni și de a citi din scripturi în familie va crea amintiri mai trainice și va duce la schimbări în inimă mai mari decât credeți acum. Chiar și activități aparent temporale, ca participarea la un eveniment sportiv sau vizionarea unui film, pot modela inima unui copil. Ceea ce contează nu este activitatea în sine, ci sentimentele pe care le aveți în timp ce o desfășurați. Am descoperit un test bun pentru identificarea activităților cu potențialul de a aduce o schimbare mare în viața unei persoane tinere. Constă în faptul că ei vă sugerează activitatea ca urmare a interesului pe care ei consideră că-l au ca dar de la Dumnezeu. Din experiență proprie, știu că este posibil.

Când am devenit diacon la vârsta de 12 ani, locuiam în New Jersey, la 80 de km distanță de New York. Visam să fiu un mare jucător de baseball. Tata a fost de acord să mă ducă să văd un meci jucat pe vechiul și istoricul stadion al echipei Yankee, din Bronx. Pot încă să văd balansul băteii de baseball în timp ce Joe DiMaggio lovea mingea spre băncile din tribuna principală, unde ne aflam eu și tata; a fost singura dată când am fost împreună la un meci de Liga Întâi.

Dar o altă zi petrecută cu tata mi-a influențat viața pentru totdeauna. M-a dus de la New Jersey la Salt Lake, în casa unui patriarh rânduit. Nu-l mai văzusem niciodată pe acel bărbat. Tata m-a condus până la ușă. Patriarhul m-a așezat pe un scaun, și-a așezat mâinile pe capul meu și a rostit binecuvântarea ca pe un dar de la Dumnezeu, care includea o declarație despre marea dorință a inimii mele.

Mi-a spus că eram unul dintre aceia cărora li se spusese: „Ferice de cei

împăciuitori”⁶. Am fost atât de surprins că o persoană cu totul străină îmi putea cunoaște inima, încât mi-am deschis ochii să văd camera în care se întâmpla așa o minune. Acea binecuvântare despre posibilitățile mele mi-a influențat viața, căsnicia și slujirea în preoție.

Din acea experiență și ce a urmat, pot depune mărturie „că nu tuturor le este dat fiecare dar; pentru că sunt multe daruri și fiecărui om îi este dat un dar prin Spiritul lui Dumnezeu”⁷.

Prin faptul că Domnul mi-a revelat un dar, am putut să recunosc și să mă pregătesc pentru ocaziile de a-l exercita spre binecuvântarea acelora pe care îi iubesc și slujesc.

Dumnezeu ne cunoaște darurile. Vă îndemn, pe dumneavoastră, dar și pe mine, să ne rugăm să cunoaștem darurile care ne-au fost date, să știm cum să le dezvoltăm și să recunoaștem ocaziile de a sluji altora pe care ni le oferă Dumnezeu. Dar, mai presus de toate, mă rog ca dumneavoastră să fiți inspirați să-i ajutați pe alții să-și descopere darul special de la Dumnezeu, acela de a sluji.

Vă promit că, dacă cereți, veți fi binecuvântați să-i înălțați pe alții la atingerea potențialului lor deplin în slujirea acelora pe care îi conduc și îi iubesc. Depun mărturie în fața dumneavoastră că Dumnezeu trăiește, că Isus este Hristosul, că aceasta este preoția lui Dumnezeu și noi o deținem și că Dumnezeu ne-a pregătit, dându-ne daruri speciale, pentru a-L sluji într-un mod care depășește cele mai mari speranțe ale noastre. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Isaia 40:29–31.
2. Proverbele 28:1.
3. *Autobiography of Parley P. Pratt*, editată de către Parley P. Pratt jr. (1938), p. 211.
4. Doctrină și legăminte 62:3.
5. Ioan 17:3–4.
6. Matei 5:9.
7. Doctrină și legăminte 46:11.

Președintele Thomas S. Monson

Să-i vedem pe ceilalți așa cum ar putea deveni

Noi trebuie să ne dezvoltăm capacitatea de a nu-i vedea pe oameni așa cum sunt acum, ci de a-i vedea așa cum ar putea deveni.

Dragii mei frați, de două ori pe an, acest magnific Centru de conferințe se umple de deținători ai preoției lui Dumnezeu care se adună pentru a asculta mesaje care inspiră spiritual. Există un spirit minunat care este prezent în cadrul adunării generale a preoției organizată de către Biserică. Acest spirit pornește din Centrul de conferințe și intră în fiecare clădire unde sunt adunați fiii lui Dumnezeu. Am simțit, în mod sigur, acel spirit în această seară.

Cu mulți ani în urmă, înainte ca acest frumos Centru de conferințe să fi fost construit, un vizitator al Pieței Templului din orașul Salt Lake a participat, în Tabernacol, la o sesiune a conferinței generale. El a ascultat mesajul autorităților generale. A fost foarte atent la rugăciuni. A ascultat muzica frumoasă interpretată de Corul Tabernacolului. El a fost impresionat de grandoarea magnificei orgi din Tabernacol. După încheierea sesiunii, el a fost auzit spunând: „Aș da tot ce

am pentru a ști că ceea ce au spus vorbitorii astăzi este adevărat”. Cu alte cuvinte, el a spus: „Îmi doresc să fi avut o mărturie despre Evanghelie”.

Nu există nimic în această lume care să ofere mai multă alinare și fericire decât mărturia despre adevăr. Eu cred că fiecare bărbat și tânăr băiat prezent aici, în această seară, are o mărturie, chiar dacă aceste mărturii diferă în tărie. Dacă simțiți că nu aveți, încă, acea mărturie profundă pe care o doriți, vă îndemn să lucrați pentru a dobândi o astfel de mărturie. Dacă mărturia dumneavoastră este puternică și profundă, munciți pentru a o păstra așa. Cât de binecuvântați suntem să avem o cunoaștere a adevărului!

Stimați frați, mesajul meu din această seară este acesta: sunt nenumărați oameni care, în acest moment, au o mărturie slabă sau care nu au deloc una; cu toate acestea, ei sunt dornici să primească o mărturie dacă noi suntem dornici să facem efortul de a le împărtăși mărturia noastră și

de a-i ajuta să se schimbe. În unele cazuri, noi suntem cei care putem oferi impulsul necesar schimbării. Voi vorbi mai întâi despre aceia care sunt membri, dar care nu sunt, în prezent, devotați în totalitate Evangheliei.

Cu mulți ani în urmă, în cadrul unei conferințe regionale desfășurate în Helsinki, Finlanda, am auzit un mesaj puternic, memorabil și motivatoriu ce a fost transmis în timpul unei sesiuni pentru mame și fiice. Nu am uitat acel mesaj, chiar dacă au trecut aproape 40 de ani de când l-am auzit. Printre multele adevăruri rostite de către vorbitoare, ea a spus că femeii trebuie să i se spună că este frumoasă. Trebuie să i se spună că este apreciată. Trebuie să i se spună că este demnă de respect.

Stimați frați, eu știu că bărbații sunt foarte asemănători cu femeile din acest punct de vedere. Avem nevoie să ni se spună că suntem valoroși, că suntem capabili și că suntem demni de respect. Trebuie să ni se ofere șansa de a sluji. În ceea ce-i privește pe acei membri care au devenit inactivi sau care sunt mai puțin activi, noi putem căuta, rugându-ne, o modalitate de a-i ajuta. Faptul de a-i ruga să slujească într-o chemare poate fi tocmai impulsul de care au nevoie pentru a deveni complet activi. Însă, acei conducători care ar putea ajuta în această privință ezită, uneori, să facă acest lucru. Noi trebuie să ținem minte că oamenii se pot schimba. Ei pot renunța la obiceiurile rele. Se pot pocăi de păcate. Ei pot fi deținători demni ai preoției. Și, Îl pot sluji cu sârguință pe Domnul. Permiteți-mi să vă ofer câteva exemple.

Când am fost chemat să slujesc în calitate de membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, am avut ocazia să-l însoțesc pe președintele N. Eldon Tanner, unul dintre consilierii președintelui David O. McKay, la o

conferință de țarăș în Alberta, Canada. În timpul adunării, președintele de țarăș a citit numele a patru frați care erau demni să fie rânduiți la oficiul de vârstnic. Președintele Tanner îi cunoștea pe acei bărbați, deoarece, la un moment dat, dânsul a locuit în acea zonă. Însă, președintele Tanner îi cunoscuse și își aducea aminte de ei așa cum fuseseră ei odinioară și nu știuse că își schimbaseră viața și că erau în totalitate demni să devină vârstnici.

Președintele de țarăș a citit numele primului bărbat și l-a rugat să se ridice în picioare. Președintele Tanner mi-a șoptit: „Privește-! Nu am crezut nicio dată că va reuși”. Președintele de țarăș a citit numele celui de-al doilea bărbat, iar acesta s-a ridicat în picioare. Președintele Tanner m-a atins, din nou, încet cu cotul și mi-a făcut cunoscută uimirea sa. Și așa s-a întâmplat pentru fiecare dintre cei patru bărbați.

După adunare, președintele Tanner și cu mine am avut ocazia de a-i felicita pe acei patru frați. Ei au demonstrat că oamenii se pot schimba.

În timpul anilor '40 și '50, un director de închisoare american, Clinton Duffy, a fost celebru pentru eforturile sale de reabilitare a bărbaților din închisoarea sa. Unul dintre criticii săi i-a spus: „Ar trebui să știți că lupul nu-și poate schimba năravul!”.

Directorul Duffy i-a răspuns: „Ar trebui să știți că eu nu lucrez cu lupi. Eu lucrez cu oameni, iar oamenii se pot schimba în fiecare zi”¹.

Cu mulți ani în urmă, am avut ocazia de a sluji în calitate de președinte al Misiunii Canada. Acolo, era o ramură în care erau foarte puțini deținători ai preoției. Aveam întotdeauna, acolo, un misionar care prezida asupra ramurii. Am simțit un îndemn puternic că trebuia să avem un membru al ramurii care să prezideze asupra acelei ramuri.

Aveam un membru adult în ramură, care era diacon în cadrul Preoției aaronice, dar care nu era suficient de activ încât să poată avansa în cadrul preoției. M-am simțit inspirat să-l chem să slujească în calitate de președinte de ramură. Îmi voi aminti mereu ziua în care am avut interviul cu el. I-am spus că Domnul m-a inspirat să-l chem să slujească în calitate de președinte al acelei ramuri. După multă împotrivire din partea lui și multă încurajare din partea soției lui, el mi-a spus că va sluji în acea chemare. L-am rânduit la oficiul de preot.

Acela a fost începutul unei noi vieți pentru acel bărbat. Și-a pus viața în ordine într-un timp foarte scurt și m-a asigurat că urma să țină poruncile așa cum trebuia. După numai câteva luni, a fost rânduit la oficiul de vârstnic.

El, soția lui și familia lor au mers, în cele din urmă, la templu și au fost pecetluiți. Copiii lor au slujit în misiuni și s-au căsătorit în casa Domnului.

Uneori, faptul de a-i ajuta pe frații noștri să știe că avem nevoie de ei și că sunt apreciați îi poate ajuta să facă acel pas pentru a deveni devotați și complet activi. Acest lucru poate fi valabil pentru toți deținătorii preoției, indiferent de vârstă. Este responsabilitatea noastră să le oferim ocazii de a trăi așa cum ar trebui. Îi putem ajuta să-și învingă slăbiciunile. Noi trebuie să ne dezvoltăm capacitatea de a nu-i vedea pe oameni așa cum sunt acum, ci de a-i vedea așa cum ar putea deveni dacă primesc mărturia despre Evanghelia lui Hristos.

Odată, am participat la o adunare în Leadville, Colorado. Leadville este situat la o altitudine de peste 3.000 de metri. Îmi amintesc acea adunare datorită altitudinii, dar și datorită a ceea ce s-a întâmplat în acea seară. Acolo, erau prezenți doar puțini deținători ai preoției. Ca și în cazul ramurii din Misiunea Canada, asupra acelei ramuri prezida un misionar, cum de altfel fusese mereu.

În acea seară am avut o adunare foarte bună însă, în timp ce cântam imnul de încheiere, am simțit că asupra acelei ramuri trebuia să prezideze

un președinte de ramură local. M-am întors către președintele de misiune și l-am întrebat: „Nu există nimeni aici care ar putea prezida – un membru din partea locului?”

El mi-a răspuns: „Nu știu să fie vreunul”.

În timpul interpretării aceluiași imn, m-am uitat cu atenție la bărbații care stăteau în primele trei rânduri. Atenția mea părea să fie atrasă de unul dintre frați. L-am întrebat pe președintele de misiune: „Ar putea el să slujească în calitate de președinte de ramură?”

El mi-a răspuns: „Nu știu. Probabil că ar putea”.

I-am spus: „Președinte, îl voi invita în cealaltă încăpere și-l voi intervieva. Vă rog să vorbiți după imnul de încheiere până când ne vom întoarce”.

Când noi doi am revenit în sală, președintele de misiune și-a încheiat mărturia. L-am prezentat pe acel frate pentru a fi susținut ca fiind noul președinte de ramură. Începând cu acea zi, Leadville, Colorado, a avut un membru din partea locului care să conducă unitatea.

Dragi frați, același principiu este valabil și în cazul celor care nu sunt încă membri. Trebuie să ne dezvoltăm capacitatea de a-i vedea pe oameni nu așa cum sunt, ci cum ar putea deveni în calitate de membri ai Bisericii, când au o mărturie despre Evanghelie și când viața lor este în armonie cu învățăturile ei.

În anul 1961, a avut loc o conferință mondială adresată președinților de misiune, iar fiecare președinte de misiune din cadrul Bisericii a fost adus în orașul Salt Lake pentru acele adunări. Am venit în orașul Salt Lake din misiunea mea din Toronto, Canada.

În cadrul unei anumite adunări, N. Eldon Tanner, care era la acea vreme un asistent al Cvorumului celor Doisprezece, tocmai se întorsese din

prima sa experiență de a prezida asupra misiunilor din Marea Britanie și din Europa de Vest. Dânsul a vorbit despre un misionar care fusese cel mai bun dintre toți cei pe care a avut ocazia să-i intervieveze. Dânsul a spus că, în timp ce-l intervieva pe acel misionar, i-a spus acestuia: „Mă gândesc că toți oamenii pe care i-ai botezat în Biserică ți-au fost recomandați”.

Tânărul i-a răspuns: „Nu, noi i-am găsit prin propriile noastre eforturi”.

Fratele Tanner l-a întrebat prin ce diferea modul lui de a-i aborda – de ce avea el un succes atât de mare, iar alții nu aveau. Tânărul a spus că el a încercat să boteze fiecare persoană pe care a întâlnit-o. El a spus că atunci când bătea la ușă și vedea un om fumând, îmbrăcat cu haine vechi și care, aparent, nu era interesat de nimic – în mod special de religie – și-l imagina cum ar arăta în alte circumstanțe. În mintea lui, îl vedea

proaspăt bărbierit, purtând o cămașă albă și pantaloni albi. Și misionarul se putea vedea conducându-l pe acel om în apele botezului. El a spus: „Când mă uit la cineva în acest fel, am capacitatea să-mi depun mărturia în fața lui într-un mod care-i poate atinge inima”.

Avem responsabilitatea de a-i privi pe prietenii, colegii și pe vecinii noștri în acest fel. Repet, avem responsabilitatea de a-i vedea pe oameni nu așa cum sunt, ci așa cum ar putea deveni. Vă rog să vă gândiți la ei în acest fel.

Dragi frați, Domnul ne-a spus ceva despre importanța acestei preoții pe care o deținem. El ne-a spus că am primit-o potrivit unui jurământ și unui legământ. El ne-a instruit că trebuie să fim credincioși și fideli față de tot ceea ce am primit și că avem responsabilitatea de a ține acest legământ chiar până la sfârșit. Și, atunci, tot ceea ce are Tatăl ne va fi dat nouă.²

Trebuie să avem *curaj* – curajul de a întoarce spatele ispitelor, curajul de a ne ridica glasul depunând mărturie tuturor celor pe care-i întâlnim, amintindu-ne că toată lumea trebuie să aibă ocazia de a auzi mesajul. Pentru cei mai mulți, acesta nu este un lucru ușor de făcut. Dar putem ajunge să credem cuvintele pe care Pavel i le-a adresat lui Timotei:

„Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință.

Să nu-ți fie rușine dar de mărturisirea Domnului nostru”³.

În luna mai a anului 1974, împreună cu fratele John H. Groberg, am fost în Tonga. Aveam o întrevedere programată cu regele acestui regat, Tonga, și ne-am văzut cu dânsul în cadrul unei întâlniri oficiale. Am schimbat politețurile obișnuite. Totuși, înainte să plecăm, John Groberg a spus ceva ce ieșea din tiparul obișnuit. El a spus: „Maiestate, chiar ar trebui să deveniți mormon, la fel ca și supușii dumneavoastră, căci atunci problemele dumneavoastră și cele ale lor se vor rezolva în mare măsură”.

Regele a zâmbit larg și i-a spus: „John Groberg, probabil că ai dreptate”.

M-am gândit la apostolul Pavel când se afla în fața lui Agripa. M-am gândit la răspunsul lui Agripa dat mărturiei lui Pavel: „Curând mai vrei tu să mă îndupleci să mă fac creștin!”⁴. Fratele Groberg a avut curajul să-și depună mărturia în fața unui rege.

În această seară, sunt mii dintre ai noștri care-L slujesc pe Domnul cu timp deplin, în calitate de misionari ai Săi. Răspunzând chemării de a sluji în misiune, ei au lăsat deoparte casa, familia, prietenii și școala și s-au dus să slujească. Aceia care nu înțeleg, întrebă: „De ce răspund atât de prompt și oferă de bunăvoie atât de mult?”.

Misionarii noștri ar putea răspunde foarte bine folosind cuvintele lui Pavel, acel misionar fără pereche de demult: „Dacă vestesc Evanghelia, nu este pentru mine o pricină de laudă, căci trebuie s-o vestesc; și vai de mine, dacă nu vestesc Evanghelia!”⁵.

În scripturile sfinte, nu există declarație mai clară, responsabilitate mai obligatorie, îndemn mai direct decât acea poruncă dată de Domnul Înviat atunci când li S-a arătat, în Galileea, celor unsprezece ucenici. El a spus:

„Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.

Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.

Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului!”⁶.

Această poruncă divină, alături de promisiunea ei glorioasă, este motoul nostru de astăzi, tot așa cum a fost și la jumătatea timpului. Munca misionară este caracteristica distinctivă a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Întotdeauna a fost; întotdeauna va fi. Profetul Joseph Smith a declarat: „După ce toate acestea au fost spuse, cea mai mare și mai importantă îndatorire este să predicăm Evanghelia”⁷.

Într-un interval scurt de doi ani, toți misionarii cu timp deplin care slujesc în prezent în această oaste regală a lui Dumnezeu își vor fi încheiat eforturile misionare cu timp deplin și se vor fi întors la casele lor și la cei dragi. Cei care îi vor înlocui sunt, în această seară, deținători ai Preoției aaronice în cadrul Bisericii. Tineri băieți, sunteți pregătiți să răspundeți? Sunteți dornici să lucrați? Sunteți pregătiți să slujiți?

Președintele John Taylor a rezumat cerințele: „Genul de bărbați pe care noi îi dorim în calitate de mesageri ai acestui mesaj al Evangheliei este acela al bărbaților care au credință în

Dumnezeu; bărbați care cred în religia lor; bărbați care-și cinstesc preoția... bărbați plini de Duhul Sfânt și de puterea lui Dumnezeu... bărbați demni de slavă, bărbați integri, virtuoși și puri”⁸.

Dragi frați, fiecăruia dintre noi i s-a poruncit să împărtășească Evanghelia lui Hristos. Când viața noastră se supune standardelor lui Dumnezeu, cei care sunt influențați de noi nu se vor putea lamenta niciodată că: „Secerișul a trecut, vara s-a isprăvit, și noi tot nu suntem mântuiți!”⁹.

Păstorul perfect al sufletelor, Misionarul care a mântuit omenirea, ne-a oferit asigurarea Sa divină:

„Și dacă va fi ca voi să lucrați toate zilele propovăduind pocăința către acest popor și veți aduce chiar numai un suflet la Mine, ce mare va fi bucuria voastră cu el în împărăția Tatălui Meu!

Și acum, dacă bucuria voastră va fi mare cu un singur suflet pe care l-ați adus la Mine, în împărăția Tatălui Meu, ce mare va fi bucuria voastră, dacă veți aduce mai multe suflete la Mine!”¹⁰.

Despre Cel care a rostit aceste cuvinte, eu îmi depun mărturia. El este Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul și Salvatorul nostru.

Mă rog ca noi să avem curajul de a ne întinde mână înfrățirii, hotărârea de a încerca iar și iar și umilința necesară de a căuta îndrumarea Tatălui nostru atunci când îndeplinim porunca de a împărtăși Evanghelia. Este responsabilitatea noastră, dragi frați. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. În Bill Sands, *The Seventh Step* (1967), p. 9.
2. Vezi Doctrină și legăminte 84:33–39.
3. 2 Timotei 1:7–8.
4. Faptele apostolilor 26:28.
5. 1 Corinteni 9:16.
6. Matei 28:18–20.
7. *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 348.
8. *Teachings of Presidents of the Church: John Taylor* (2001), p. 73.
9. Ieremia 8:20.
10. Doctrină și legăminte 18:15–16.

Președintele Henry B Eyring
primul consilier în Prima Președinție

Unde este cortul?

Cortul care pare că blochează ajutorul divin nu îl acoperă pe Dumnezeu ci, ocazional, ne acoperă pe noi. Dumnezeu nu se ascunde niciodată, totuși, uneori, noi ne ascundem.

Din adâncurile suferinței sale din închisoarea Liberty, profetul Joseph Smith a întrebat: „O, Dumnezeule, unde ești Tu? Și unde este cortul care acoperă locul Tău ascuns?”¹. Mulți dintre noi în momentele de suferință personală, simțim că Dumnezeu este departe de noi. Cortul care pare că blochează ajutorul divin nu îl acoperă pe Dumnezeu ci, ocazional, ne acoperă pe noi. Dumnezeu nu se ascunde niciodată, totuși, uneori, noi ne ascundem, acoperiți de un cort format din motive care ne îndepărtează de Dumnezeu și Îl fac să pară distant și inaccesibil. Propriile noastre dorințe și nu un sentiment referitor la afirmația „facă-se voia Ta”², creează senzația unui cort care Îl acoperă pe Dumnezeu. Dumnezeu poate întotdeauna să ne vadă și să comunice cu noi, dar noi putem să nu fim dornici să ascultăm sau să urmăm voia Sa la timpul stabilit de El.

Senzația de separare de Dumnezeu va fi diminuată când vom deveni mai asemănători unui copil în fața Lui. Acest lucru nu este ușor de făcut într-o lume în care opiniile altor persoane ne afectează atât de mult comportamentul. Dar ne va ajuta să recunoaștem

acest adevăr: Dumnezeu este aproape de noi și ne cunoaște și niciodată nu se ascunde de copiii Săi credincioși.

Nepoata mea în vârstă de trei ani ne-a arătat puterea inocenței și a umilinței în procesul de a ne uni cu Dumnezeu. Ea a mers împreună cu familia ei la casa deschisă a Templului din orașul Brigham, în Utah. În una dintre camerele din acea clădire frumoasă, ea s-a uitat în jur și a întrebat: „Mami, unde este Isus?”. Mama ei i-a explicat că nu avea să-L vadă pe Isus în templu, dar putea simți influența Lui în inima sa. Eliza s-a gândit cu atenție la răspunsul mamei sale și apoi a părut mulțumită și a spus: „O, Isus este plecat să ajute pe cineva”, a concluzionat ea.

Niciun cort nu a împiedicat-o pe Eliza să înțeleagă sau să vadă realitatea. Dumnezeu este aproape de ea și ea se simte aproape de El. Ea știa că templul este casa Domnului și, de asemenea, a înțeles că Isus Hristos înviat și slăvit are un trup și că nu poate fi în mai multe locuri odată.³ Dacă El nu era în casa Lui, ea și-a dat seama că El trebuia să fie într-un alt loc. Și, din ceea ce ea știa despre Salvator, știa că El era undeva făcând bine copiilor lui Dumnezeu. A fost evident că ea

sperase să Îl vadă pe Isus nu ca o confirmare a miracolului existenței Sale, ci pur și simplu deoarece ea Îl iubea.

Spiritul a putut revela minții și inimii sale de copil mângâierea de care noi toți avem nevoie și pe care ne-o dorim. Isus Hristos trăiește, ne cunoaște, veghează asupra noastră și are grijă de noi. În momente de suferință, singurătate și tulburare, nu este necesar să-L vedem pe Isus Hristos pentru a ști că ne cunoaște problemele și că misiunea Sa este de a ne binecuvânta.

Știu din viața mea că și noi putem avea parte de experiența Elizei, chiar și după ce am trecut de copilărie. În primii ani ai carierei mele, am lucrat din greu pentru a obține un post de profesor titular la Universitatea Stanford. Credeam că eu și familia mea aveam parte de o viață bună. Locuiam aproape de părinții soției mele într-un cartier bun. După standardele lumii, aveam succes. Dar mi s-a oferit de către Biserică ocazia să plec din California și să merg la Colegiul Ricks din Rexburg, Idaho. Obiectivele mele profesionale ar fi putut constitui o barieră care să mă despartă de un Tată iubitor care știa mai bine decât mine care ar fi putut fi viitorul meu. Dar am fost binecuvântat să știu că orice succes am avut în cariera mea sau în viața de familie până atunci fusese un dar de la Dumnezeu. Așadar, asemenea unui copil, am îngenunchat în rugăciune pentru a-L întreba ce trebuia să fac. Am auzit un glas slab în mintea mea care a spus: „Este școala Mea”. Nu exista nicio barieră care să mă despartă de Dumnezeu. Cu credință și umilință, m-am supus voinței Sale și am simțit grija Lui și faptul că era aproape.

Anii petrecuți la Colegiul Ricks, în care am încercat să caut voia lui Dumnezeu și să o urmez, au făcut să nu fiu acoperit de cort și să pot observa rolul activ al lui Dumnezeu în viața mea. Pe

măsură ce am căutat să fac lucrarea Sa, m-am simțit aproape de El și am simțit asigurarea că El cunoaștea situația mea și că avea grijă de fericirea mea. Dar, precum a fost și cu Stanford, atracțiile lumești au început să apară în viața mea. Una dintre acestea a fost un post bun care mi-a fost oferit la sfârșitul celui de-al cincilea an ca președinte al Colegiului Ricks. M-am gândit la această ofertă, m-am rugat și chiar am discutat despre ea cu Prima Președinție. Membrii ei m-au îndrumat cu căldură și puțin umor, dar nu mi-au spus exact ce să fac. Președintele Spencer W. Kimball m-a ascultat când i-am descris oferta de la o mare corporație și mi-a spus: „Hal, aceasta pare a fi o oportunitate minunată! Și, dacă am avea nevoie de tine vreodată am ști unde să te găsim”. Ei ar fi știut unde să mă găsească, dar dorința mea de a avea succes profesional ar fi putut crea o barieră care avea să-mi creeze greutate în a-L găsi pe Dumnezeu și greutate chiar mai mari în a auzi și urma invitațiile Sale.

Soția mea, simțind această lucră, a avut un sentiment puternic că nu

trebuia să plecăm de la colegiul Ricks. Am spus: „Aceasta este de ajuns pentru mine”. Dar ea a insistat, în mod înțelept, că eu, personal, trebuia să primesc un răspuns. Așadar m-am rugat din nou. De această dată am primit îndrumare, sub forma unei voci în mintea mea care a spus: „Te voi lăsa să stai la Colegiul Ricks încă puțin”. Ambițiile mele personale mi-au întunecat viziunea asupra realității și au făcut să-mi fie greu să primesc revelație.

La treizeci de zile după ce am fost binecuvântat cu inspirația de a refuza postul și de a rămâne la Colegiul Ricks, barajul Teton a cedat, în apropiere. Dumnezeu a știut că acel baraj urma să cedeze și că sute de oameni urmau să aibă nevoie de ajutor. El m-a lăsat să caut îndrumare și să primesc încuviințarea Sa pentru a rămâne la Colegiul Ricks. El a știut toate motivele pentru care slujirea mea putea fi încă importantă la colegiu și în Rexburg. Deci, eu eram acolo pentru a-L implora pe Tatăl Ceresc în rugăciune să mă îndrume să fac acele lucruri care i-ar ajuta pe oamenii ale căror proprietăți și vieți

fuseseră afectate. Am lucrat multe ore împreună cu alți oameni pentru a scoate noroiul și apa din case. Dorința mea de a cunoaște și de a îndeplini voia Sa mi-a oferit ocazia de a crește din punct de vedere spiritual.

Această întâmplare ilustrează o altă modalitate de a crea o barieră în a cunoaște voia lui Dumnezeu și a simți dragostea Lui pentru noi: nu putem insista asupra planurilor *noastre* când Domnul are planurile Sale pentru noi. Am crezut că petrecusem destul timp slujind în Rexburg și mă grăbeam să merg mai departe. Uneori insistența noastră în a acționa conform planurilor noastre ne împiedică să cunoaștem voința Sa pentru noi.

În închisoarea Liberty, profetul Joseph Smith, L-a rugat pe Domnul să îi pedepsească pe cei care îi persecutau pe membrii Bisericii din Missouri. El s-a rugat pentru o pedeapsă sigură și rapidă. Dar Domnul i-a răspuns că, „după puțini ani”⁴, El se va ocupa de acești dușmani ai Bisericii. În versetele 24 și 25 din secțiunea 121 din Doctrina și Legăminte, El spune:

„Iată, ochii Mei văd și cunosc toate lucrările lor și Eu am în rezervă o judecată rapidă, la timpul ei potrivit, pentru ei toți;

Pentru că este un timp stabilit pentru fiecare om, după cum vor fi faptele sale”⁵.

Noi îndepărtăm cortul atunci când simțim și ne rugăm: „Facă-se voia Ta” și „la momentul stabilit de Tine”. Momentul stabilit de El ar trebui să fie îndeajuns de repede pentru noi, deoarece noi știm că El dorește doar ce e mai bine.

Una dintre nurorile mele a petrecut mulți ani simțind că Dumnezeu a pus un cort deasupra ei. Era o mamă tânără cu trei copii și își dorea mai mulți. După două sarcini pierdute, rugăciunile ei de implorare au devenit

temătoare. Pe măsură ce anii au trecut și nu a avut copii a fost tentată să se mânie. Când cel mai mic s-a dus la școală, casa ei goală părea să-și rădă de dorința ei de a fi mamă – același efect l-au avut și sarcinile neplanificate sau nedorite ale cunoștințelor. Ea s-a simțit la fel de angajată și consacrată precum Maria, care a declarat: „Iată, roaba Domnului”⁶. Dar, deși spunea aceste cuvinte în inima ei, nu putea auzi niciun răspuns.

În speranța că o va înveseli soțul ei a invitat-o să-l însoțească într-o călătorie de afaceri în California. În timp ce el participa la întâlniri, ea s-a plimbat pe plaja frumoasă și goală. Cu inima gata să-i explodeze, ea s-a rugat cu glas tare. Pentru prima dată, nu s-a rugat pentru a primi un alt copil, ci pentru un scop divin. „Tată Ceresc”, a strigat ea, „îți voi da tot timpul meu, te rog arată-mi cu ce să-l umplu”. Ea și-a exprimat dorința de a-și duce familia oriunde era nevoie să meargă. Acela rugăciune i-a adus un sentiment de pace neașteptat. Nu i-a satisfăcut dorința minții de a avea certitudine dar, pentru prima dată în mulți ani, i-a calmat inima.

Rugăciunea a îndepărtat cortul și a deschis ferestrele cerului. După două săptămâni a aflat că era însărcinată. Copilul tocmai împlinise un an atunci când fiul și nora mea au primit chemarea de a pleca în misiune. Deoarece promisese să meargă oriunde și să facă orice, a lăsat frica deoparte și s-a dus cu copiii peste ocean. În timpul misiunii a mai avut un copil – într-una dintre zilele de transfer.

Este esențial să ne supunem voinței cerești, așa cum a făcut această mamă tânără, pentru a îndepărta barierele spirituale cu care câteodată ne confruntăm. Dar aceasta nu garantează un răspuns imediat la rugăciunile noastre.

Inima lui Avraam se pare că a fost dreaptă cu mult timp înainte ca Sara să-l aibă pe Isaac și înainte să primească pământul făgăduinței. Cerul a avut mai întâi alte scopuri de îndeplinit. Scopul nu a fost doar să întărească credința lui Avraam și a Sarei, i, și să-i învețe adevăruri eterne pe care să le împartă cu alții pe drumul lung, ocolitor, spre țara pregătită pentru ei. Întârzierile Domnului par deseori lungi; unele durează o viață. Dar ele totdeauna sunt menite să binecuvânteze. Întârzierile nu trebuie să fie momente de singurătate sau tristețe sau nerăbdare.

Deși planificarea Sa nu se potrivește întotdeauna cu a noastră, putem fi siguri că Domnul își ține promisiunile. Pentru aceia dintre dumneavoastră care credeți că este greu să ajungeți la El, depun mărturie că va veni ziua când vom fi față în față cu El. Așa cum nu există nimic care să-L împiedice să ne vadă, așa nu va fi nimic care să ne împiedice să-L vedem. Noi vom sta toți în prezența Lui, în persoană. Asemenea nepoatei mele, noi vrem să Îl vedem pe Isus Hristos acum, dar reuniunea noastră sigură la judecată cu El va fi mai plăcută dacă facem mai întâi lucrurile care ne ajută să-L cunoaștem, așa cum ne cunoaște El pe noi. Când Îi slujim, devenim ca El și ne

simțim mai aproape de El pe măsură ce ne apropiem de ziua când nimic nu ne va împiedica să vedem.

Progresul spre Dumnezeu poate fi continuu. „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii”⁷, ne-a învățat Salvatorul. Și apoi ne spune cum:

„Căci am fost flămând și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut; am fost străin și Mi-ați primit;

Am fost gol și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță și ați venit pe la Mine.

Atunci cei neprihăniți Îi vor răspunde: «Doamne, când te-am văzut noi flămând și Ți-am dat să mănânci? Sau fiindu-Ți sete și Ți-am dat de ai băut?

Când Te-am văzut noi străin și Te-am primit? Sau gol și Te-am îmbrăcat?

Când Te-am văzut noi bolnav sau în temniță și am venit pe la Tine?»

Drept răspuns, Împăratul le va zice: «Adevărat vă spun că, ori de câte ori, ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut»⁸.

Când facem ceea ce El dorește să facem pentru copiii Tatălui Său, Domnul consideră aceasta ca un act de bunătate adresat Lui și ne vom simți mai aproape de El pe măsură ce simțim dragostea și aprobarea Sa. Cu timpul, vom deveni asemănători Lui și ne vom gândi la ziua judecării cu bucurie anticipată.

Cortul care pare a vă ascunde de Dumnezeu poate fi frica de om și nu această dorință de slujire. Singura motivație a Salvatorului a fost aceea de a-i ajuta pe oameni. Multora dintre dumneavoastră, precum mie, v-a fost frică să abordați pe cineva pe care l-ați jignit sau care v-a rănit. Și, totuși, am văzut cum Domnul înduioșează inimi în repetate rânduri, inclusiv inima mea. Astfel, vă provoc să mergeți la cineva, în numele Salvatorului, în ciuda

fricii pe care poate o aveți, pentru a-i oferi dragoste și iertare. Vă promit că atunci când veți face aceasta, veți simți dragostea Salvatorului pentru cea persoană și pentru dumneavoastră și aceasta nu va părea că vine de departe. Pentru dumneavoastră această provocare poate fi în familie, poate fi în comunitate sau în cadrul unei țări.

Dar, dacă mergeți în numele Domnului, pentru a-i binecuvânta pe alții, El va vedea aceasta și vă va răsplăti. Dacă veți face aceasta destul de des și de mult, veți simți o schimbare în firea dumneavoastră, prin ispășirea lui Isus Hristos. Nu vă veți simți doar mai aproape de El, ci veți simți și că deveniți din ce în ce mai mult ca El. Și, atunci când Îl veți vedea, cum noi toți Îl vom vedea, va fi pentru dumneavoastră la fel cum a fost pentru Moroni, când a spus: „Și acum eu vă zic vouă tuturor rămas bun. Eu în curând mă duc să mă odihnesc în paradisul lui Dumnezeu până când trupul și spiritul meu se vor reuni iarăși și eu voi fi adus triumfător prin aer ca să vă întâlnesc pe voi înaintea scaunului plăcut de judecată al marelui Iehova, Judecătorul Veșnic al celor vii, precum și al celor morți. Amin”⁹.

Dacă slujim cu credință, umilință și cu o dorință de a face voia lui Dumnezeu, depun mărturie că judecata marelui Iehova va fi plăcută. Îi vom vedea pe Tatăl nostru iubitor și pe Fiul Său așa cum ne vād Ei acum – cu claritate și dragoste perfecte. În numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legăminte 121:1.
2. Vezi Matei 6:10; Luca 11:2; 3 Nefi 13:10; Eter 12:29; Doctrină și legăminte 109:44; Moise 4:2.
3. Vezi Doctrină și legăminte 130:22.
4. Doctrină și legăminte 121:15.
5. Doctrină și legăminte 121:24–25.
6. Luca 1:38.
7. Matei 25:34.
8. Matei 25:35–40.
9. Moroni 10:34.

Președintele Boyd K. Packer

Președintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli

Ispășirea

Oriunde merg membrii și misionarii noștri, mesajul nostru este unul de credință și speranță în Salvatorul Isus Hristos.

Mesajul meu se îndreaptă către aceia dintre noi care suferă, doborâți de sentimente de vinovăție, slăbiciune și nereușită, amărăciune și deznădejde.

În anul 1971, am fost numit să particip la conferințele de țarăș din Samoa Vestică, inclusiv la organizarea unui nou țarăș în Insula Upolo. După ce-am avut câteva interviuri, am închiriat un avion mic către Insula Savaii pentru a ține, acolo, o conferință de țarăș. Avionul a aterizat pe un teren ierbos, la Faala, și urma să se întoarcă în după-amiaza următoare să ne ducă înapoi pe Insula Upolo.

În ziua în care trebuia să ne întoarcem din Savaii, ploua. Știind că avionul nu putea ateriza pe terenul umed, ne-am dus cu mașina în capătul de vest al insulei, unde era un fel de pistă deasupra unei fâșii de corali care separa porțiunile de apă. Am așteptat până s-a întunecat, dar n-a sosit niciun avion. În final, am auzit la radio că fusese o furtună și avionul nu putuse decola. Am răspuns printr-un mesaj prin radio că vom merge cu șalupa. Cinea urma să ne aștepte la Mulifanua.

Când am plecat din portul Savaii, căpitanul șalupei de 12 metri lungime l-a întrebat pe președintele de misiune dacă are o lanternă. Din fericire, el avea și i-a făcut-o cadou căpitanului.

Am parcurs 13 mile (21 km) spre Insula Upolo pe o mare foarte agitată. Niciunul dintre noi nu își imagina că o furtună tropicală puternică lovise insula și că noi ne îndreptam drept spre ea.

Am ajuns în portul Mulifanua. Exista un pasaj îngust prin care trebuia să trecem de-a lungul recifului. O lumină de pe dealul de deasupra plajei și o a doua lumină mai jos marcau pasajul îngust. Când o barcă era manevrată și cele două lumini erau una deasupra celeilalte, barca era aliniată corect pentru a trece printre stâncile periculoase care mărgineau pasajul.

Dar, în acea seară, era o singură lumină. Doi vârstnici erau la locul de sosire pentru a ne întâlni, dar traversarea a durat mai mult decât de obicei. După ce au așteptat ore întregi șalupa noastră, vârstnicii au obosit și au adormit, neglijând să aprindă a doua lumină, pe cea de jos. Drept urmare, trecerea printre stânci avea o vizibilitate slabă.

Căpitanul a manevrat șalupa cât a putut de bine spre lumina de sus de pe țărș în timp ce un membru al echipajului ținea lanterna împrumutată în afara prorei cercetând stâncile din față. Puteam auzi valurile care se ondu-lau și loveau stâncile. Când am ajuns îndeajuns de aproape pentru a le vedea cu lanterna, căpitanul a strigat

frenetic schimbarea sensului și a mers înapoi pentru a încerca încă o dată să localizeze pasajul.

După mai multe încercări, și-a dat seama că avea să fie imposibil să găsească pasajul. Tot ceea ce puteam face era să încercăm să ajungem la portul care era la 40 de mile (64 km) depărtare, în Apia. Eram neajutorați împotriva puterii feroce a furtunii. Nu-mi amintesc să fi fost vreodată într-un loc atât de întunecos.

N-am făcut niciun progres în prima oră, deși motorul mergea cu accelerație maximă. Șalupa se lupta să țină piept valurilor cât muntele și apoi se odihnea epuizată pe creasta lor având elicele în afara apei pentru un moment. Vibrațiile elicelor scuturau șalupa atât de puternic încât era gata să se facă bucăți înainte să coboare pe partea cealaltă a valului.

Noi stăteam întinși pe jos cu mâinile și picioarele întinse pe puntea vasului, ținându-ne cu mâinile de o parte și cu călcăiele fixate de cealaltă parte pentru a nu fi aruncați peste bord. Frațele Mark Littleford nu s-a ținut bine și a fost aruncat spre bara joasă de fier. El s-a rănit la cap, dar bara l-a ținut pentru a nu fi aruncat în apă.

În final, am înaintat și aproape spre

zorii zilei am intrat în portul din Apia. Bărcile erau legate una de alta pentru siguranță. Cheiul era blocat în întregime de aceste bărci. Am înaintat încet printre ele, încercând să nu-i deranjăm pe cei care dormeau pe punte. Am făcut drumul către Pesega, ne-am uscat hainele și ne-am îndreptat către Vailuutai să organizăm noul țarăș.

Nu știu cine ne așteptase pe plaja de la Mulifanua. Am refuzat să-i las să-mi spună. Dar este adevărat că, fără acea lumină de mai jos, noi toți am fi putut fi morți.

În cartea noastră de imnuri există un imn foarte vechi și rareori cântat care are o semnificație specială pentru mine.

*Mila de sus strălucește,
Trimisă de Dumnezeu;
Noi, lumina Sa, ca farul
S-o păstrăm pe mal mereu.
Lasă lumina să ardă
Și trimite-o pe un val
Ca pe cel fără putere,
Să-l salvezi, să-l duci la mal.*

*Noaptea păcatului vine,
Valuri mari amenințând;
Ochii dornici sunt să vadă
O lumină-n port arzând.*

*Frate, lampa potrivește;
De furtună aruncat,
Un biet marinar așteaptă
Să fie, acum, salvat.¹*

Vorbesc, astăzi, către cei care poate sunt pierduți și caută acea lumină de mai jos pentru a-i îndruma înapoi.

Noi am înțeles de la început că în viața muritoare nu vom fi perfecți. Nu era de așteptat faptul că noi vom trăi fără să încălcăm o lege sau alta.

„Căci omul prin firea lui este un dușman al lui Dumnezeu și a fost de la căderea lui Adam și va fi în vecii vecilor, dacă el nu se supune chemărilor Spiritului Sfânt și înlătură omul firesc și devine un sfânt prin ispășirea lui Hristos Domnul.”²

Din Perla de mare preț, noi înțelegem că „niciun lucru care nu este curat nu poate locui [în împărăția lui Dumnezeu]”³ și, astfel, pentru toți care păcătuiesc s-a asigurat o cale pentru a se pocăi și a deveni încă o dată demni de prezența Tatălui nostru din Ceruri.

Un Mediator, un Mântuitor a fost ales, Unul care avea să trăiască în mod perfect viața Sa, care să nu comită păcate și să Se ofere „El însuși ca o jertfă pentru păcat, ca să răspundă la cerințele legii în favoarea tuturor acelor

care au o inimă frântă și un spirit smerit; și pentru nimeni altul cerințele legii nu pot să fie împlinite”⁴.

Cu privire la importanța ispășirii, Alma ne-a învățat: „Căci este potrivit ca o ispășire să aibă loc... sau altfel toată omenirea trebuie să dispară”⁵.

Dacă nu ați făcut nicio greșeală, atunci nu aveți nevoie de ispășire. Dacă ați făcut greșeli, și noi cu toții am făcut, fie minore sau grave, atunci trebuie neapărat să aflați cum pot fi ele șterse, astfel încât să nu mai stați în întuneric.

„[Isus Hristos] este lumina și viața lumii.”⁶ Când ne concentrăm atenția în mod hotărât asupra Lui și a învățăturilor Sale, vom fi îndrumați către portul siguranței spirituale.

Al treilea articol de credință afirmă: „Noi credem că, prin ispășirea lui Hristos, toți oamenii pot fi salvați supunându-se legilor și rânduielilor Evangheliei”⁷.

Președintele Joseph F. Smith ne-a învățat: „Oamenii nu-și pot ierta propriile păcate; ei nu se pot curăți singuri de consecințele păcatelor lor. Oamenii se pot opri din a mai păcătuși și pot face, în viitor, ceea ce este bine și, în măsura în care faptele lor sunt acceptate înaintea Domnului, [ei devin] demni de respect. Dar cine va repara greșelile pe care le-au făcut față de ei înșiși și față de alții, deoarece pare imposibil să le repara ei înșiși? Prin ispășirea lui Isus Hristos, păcatele celui care se pocăiește vor fi înlăturate; chiar de vor fi roșii ca purpura, se vor face albe ca lâna [vezi Isaia 1:18]. Aceasta este promisiunea care vă este dată”⁸.

Noi nu știm cu exactitate în ce mod a împlinit Domnul ispășirea. Dar știm că tortura crudă a răstignirii a fost doar o parte a suferinței îngrozitoare care a început în Ghetsimani — acel loc sacru al suferinței — și s-a încheiat pe Golgota.

Luca a consemnat:

„Apoi S-a depărtat de ei ca la o aruncătură de piatră, a îngenuncheat, și a început să Se roage, zicând: «Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine! Totuși, facă-se nu voia Mea, ci a Ta».

Atunci I s-a arătat un înger din cer, ca să-L întărească.

A ajuns într-un chin ca de moarte și a început să Se roage și mai fierbinte; și sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge, care cădeau pe pământ”⁹.

Până în clipa aceasta pot spune că există doar o singură relatare cu propriile cuvinte ale Salvatorului care descrie ceea ce a îndurat El în grădina Ghetsimani. Revelația consemnează:

„Căci iată, Eu, Dumnezeu, am suferit aceste lucruri pentru toți, pentru ca ei să nu sufere, dacă ei se vor pocăi;

Dar dacă nu se vor pocăi, ei trebuie să sufere la fel ca și Mine;

Suferințe care M-au făcut, chiar pe Mine, Dumnezeu, Cel mai mare dintre toți, să tremur de durere și să sângerez din fiecare por”¹⁰.

De-a lungul vieții dumneavoastră, poate au fost perioade în care ați fost în locuri în care nu ar fi trebuit niciodată

să mergeți și ați făcut lucruri pe care nu ar fi trebuit să le faceți vreodată. Dacă vă veți depărta de păcat, veți putea într-o zi să cunoașteți pacea care vine când urmați calea pocăinței complete.

Indiferent care au fost păcatele noastre, indiferent cât de mult i-au rănit pe alții faptele noastre, acea vină poate fi complet ștersă. Pentru mine, poate că cea mai frumoasă frază din scripturi este cea în care Domnul a spus: „Iată, acela care s-a pocăit de păcatele lui este iertat și Eu, Domnul, nu-mi mai amintesc de ele”¹¹.

Acesta este scopul Evangheliei lui Isus Hristos și al ispășirii: să ia pe oricine care vine, pe fiecare care se va alătura și să îi ofere o experiență, astfel ca la sfârșitul vieții sale să poată trece de partea cealaltă a vălului fiind pocăit de păcatele sale și spălat prin sângele lui Hristos.¹²

Acest lucru îl fac sfinții din zilele din urmă în toată lumea. Aceasta este Lumina pe care o oferim celor care sunt în întuneric și s-au rătăcit de la cale. Oriunde merg membrii și misionarii noștri, mesajul nostru este unul de credință și speranță în Salvatorul Isus Hristos.

Președintele Joseph Fielding Smith a scris cuvintele imnului „Does the

Journey Seem Long?”. El mi-a fost prieten bun. Imnul conține o încurajare și o promisiune făcută celor care caută să urmeze învățăturile Salvatorului:

*A fost ziua lungă,
Calea grea, abruptă?
Sunt spini și mărăcini pe cale?
Pietre-ascuțite care te taie
Când încerci să urci
Ziua, sus, pe munte să ajungi?*

*Ai inima tristă
Și sufletul trudit
Greutățile te-au obosit?
Îți par de neclintit?
Să le ridici ești forțat
Și-ai vrea să fii ajutat?*

*Nu-ți pierde speranța
Urmează-ți chemarea;
Cineva te-așteaptă.
Uită-te-nainte
El mâna îți întinde;
Spre culmi noi te-ndrumă.*

*Spre o țară sfântă
Unde griji dispar
Și viața liberă va fi.
Acolo lacrimi nu apar
Și suferințele dispar.
Dacă de mâna Îl ții.¹³*

În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. „Mila de sus strălucește”, *Immuri*, nr. 207.
2. Mosia 3:19.
3. Moise 6:57.
4. 2 Nefi 2:7.
5. Alma 34:9.
6. Mosia 16:9.
7. Articolele de credință 1:3.
8. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998), p. 99–100.
9. Luca 22:41–44.
10. Doctrină și legăminte 19:16–18.
11. Doctrină și legăminte 58:42.
12. Vezi Apocalipsa 1:5.
13. „Does the Journey Seem Long?”, *Hymns*, nr. 127.

Linda K. Burton

Președinta generală a Societății de Alinare

Mai întâi observați, apoi slujiți

Când slujim copiilor lui Dumnezeu, fiecare dintre noi poate deveni mai asemănător Salvatorului.

Una dintre cele mai importante dovezi pe care le avem că profetul nostru iubit, președintele Thomas S Monson, este slujitorul ales al Domnului este faptul că El a învățat să urmeze exemplul Salvatorului – să slujească fiecăruia, în mod individual. Aceia dintre noi care am intrat în apele botezului am făcut legământ să facem la fel. Am făcut legământ să „[ne amintim] totdeauna de [Salvator] și să [ținem] poruncile”¹ și El a spus: „Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu”².

Observați cum următoarele cuvinte ale președintelui Monson cuprind aceeași invitație: „Suntem înconjurați de cei care au nevoie de atenția, încurajarea, sprijinul, alinaarea, bunătatea noastră... Noi suntem mâinile Domnului aici, pe pământ, având porunca de a-i sluji și de a-i ridica pe copiii Săi. El se bazează pe fiecare dintre noi”³.

Ați auzit-o – invitația de a ne iubi unul pe altul? Pentru unii, slujirea, în mod individual, urmând exemplul Salvatorului, nu este ceva ușor de făcut. Dar când facem aceasta, când slujim copiilor lui Dumnezeu, fiecare dintre noi poate deveni mai

asemănător Salvatorului. Pentru a ne ajuta să ne iubim mai mult unul pe altul, aș dori să sugerez cinci cuvinte pe care să le țineți minte: „Mai întâi observați, apoi slujiți”.

Cu aproape 40 de ani în urmă, soțul meu și cu mine am mers la templu pentru întâlnirea noastră de vineri seara. Noi eram căsătoriți de foarte puțin timp și eu eram emoționată pentru că aceasta era doar a doua oară când mergeam la templu ca proaspăt căsătorită. O soră, care stătea lângă mine, cred că a observat. Ea s-a aplecat și mi-a șoptit încet: „Nu te îngrijora. Te voi ajuta”. M-am liniștit și am putut să mă bucur de restul sesiunii în templu. Ea mai întâi a observat, apoi a slujit.

Cu toții suntem invitați să urmăm învățăturile lui Isus și să slujim altora. Această invitație nu este adresată doar surorilor angelice. Pe măsură ce vă împărtășesc câteva exemple caracteristice de membri care au învățat să observe mai întâi și apoi să slujească, ascultați cu atenție învățăturile lui Isus ilustrate de acestea.

Un copil în vârstă de șase ani de la Societatea Primară a spus: „Când am fost ales să ajut în clasă a trebuit să

aleg un prieten cu care să lucrez. Am ales [pe un băiat din clasa mea care se purta urât cu mine] deoarece nu este niciodată ales de alții. Am vrut să îl fac să se simtă bine”⁴.

Ce a observat acest copil? El a observat că bătașul clasei nu era niciodată ales. Ce a făcut pentru a sluji? El l-a ales să fie prietenul său pentru a ajuta în clasă. Isus ne-a învățat: „Iubiți pe vrășmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc”⁵.

Într-o episcopie, deținătorii Preoției aaronice au observat mai întâi și acum slujesc într-un mod plin de însemnătate. În fiecare săptămână tinerii băieți ajung mai devreme și stau în fața casei de întruniri, în ploaie, zăpadă sau căldură mare, așteptându-i pe membri în vârstă din episcopia lor. Ei scot cărucioare cu roțile sau cadre pentru umblat din mașini, oferă un braț de care să se țină și îi conduc cu răbdare pe vârstnicii cu părul cărunt în clădire. Ei își fac, cu adevărat, datoria față de Dumnezeu. Pe măsură ce observă și apoi slujesc ei sunt exemple vii ale învățaturii Salvatorului: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut”⁶. Pe măsură ce noua programă de studiu a tinerilor este implementată, acești tineri vor găsi noi ocazii de a sluji într-un mod asemănător lui Hristos.

Să observăm și să slujim necesită, câteodată, un efort mare. O tânără fată pe nume Alexandria a observat că verișoara ei, Madison, nu putea să îndeplinească cerințele din Progresul personal deoarece ea suferea de autism. Alexandria le-a organizat pe tinerele fetele din episcopia ei, s-a sfătuit cu conducătoarele ei și a hotărât să facă pentru Maddy ceea ce ea nu putea să facă singură. Fiecare tânără fată a îndeplinit câte o parte din experiențele

și proiectele din Progresul personal în numele lui Maddy, pentru ca ea să poată primi propriul medalion.⁷

Aceste tinere fete vor merge înainte cu bine și vor progresa ca mame și surori la Societatea de Alinare, deoarece ele învață să observe mai întâi, apoi să slujească cu caritate.

Președintele Monson ne-a amintit: „caritatea, dragostea pură a lui Hristos”⁸ – sau cu alte cuvinte a observa și a sluji – „este evidentă când ne aducem aminte de o văduvă în vârstă și o aducem la adunările episcopiei” și „când sora care stă singură în timpul adunării Societății de Alinare primește invitația: «Vino, stai lângă noi»”⁹. Regula de aur se aplică aici: „Toate lucrurile pe care doriți ca oamenii să vi le facă vouă, tot așa să le faceți voi lor”¹⁰.

Un soț atent a slujit în două moduri foarte importante. El relatează:

„O ajutam pe soția mea într-o duminică în clasa ei de la Societatea Primară plină de copii foarte energici, în vârstă de șapte ani. Când a început timpul petrecut împreună la Societatea

Primară am observat o membră a clasei care stătea ghemuită pe scaunul ei și care, evident, nu se simțea bine. Spiritul mi-a șoptit că avea nevoie de alinare, așa că m-am așezat lângă ea și am întrebat-o încet ce se întâmplase. Ea nu a răspuns... așadar am început să îi cânt ușor.

Societatea Primară învață un cântec nou și când am cântat «Și al Salvatorului glas aud, de-ascult cu inima» am început să simt o lumină și o căldură incredibile care mi-au umplut sufletul... Am primit o mărturie personală despre dragostea Salvatorului pentru ea... și pentru mine... Am învățat că noi suntem brațele [Salvatorului] când slujim pe fiecare în mod individual”¹¹.

Acest frate nu a văzut doar nevoia de a-și ajuta soția cu o clasă de copii plini de energie, în vârstă de șapte ani, dar a și oferit slujire, în mod individual, unui copil care avea nevoie. El l-a urmat pe Salvator care ne-a învățat: „Lucrurile pe care voi M-ați văzut pe Mine că le fac, pe acelea trebuie să le faceți și voi”¹².

Recent, o inundație a creat multe ocazii pentru ucenicii lui Isus Hristos de a observa mai întâi și apoi de a sluji. Bărbați, femei, adolescenți și copii au văzut cum afaceri și case au fost distruse și s-au oprit din ceea ce făceau pentru a ajuta la curățirea și repararea structurilor afectate. Unii au observat nevoia de a ajuta cu spălatul rufelor. Alții au curățat cu grijă fotografii, documente legale, scrisori și alte hârtii importante și apoi le-au pus la uscat pentru a păstra ce se mai putea. Să observăm și apoi să slujim nu este totdeauna comod de făcut și nu se potrivește totdeauna cu programul nostru.

Ce loc mai bun avem de a observa mai întâi și apoi de a sluji decât în cămin? Un exemplu din viața vârstnicului Richard G. Scott ilustrează aceasta:

„Într-o noapte băiețelul nostru Richard, care avea probleme la inimă, s-a trezit plângând... De obicei soția mea se trezea întotdeauna pentru a se îngriji de copilul care plângea dar, de data aceasta, am spus: «Mă îngrijesc eu de el».

Din cauza problemei lui, când începea să plângă, inimioara îi bătea foarte repede. Vomita și murdărea așternutul. În acea noapte, l-am ținut strâns la piept încercând să-i calmez bătaile inimii și să-l opresc din plâns, i-am schimbat hainele și am pus alte cearceafuri. L-am ținut în brațe până când a adormit. Nu știam atunci că, după doar câteva luni, avea să moară. Îmi voi aminti mereu cum îl țineam în brațe în mijlocul acelei nopți¹³.

Isus a spus: „Oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru¹⁴.”

Uneori suntem tentați să slujim în felul în care vrem noi și nu în felul în care este nevoie în acel moment. Când vârstnicul Robert D. Hales a predat principiul vieții trăite cu atenție și cumpătare, el a împărtășit exemplul

cumpărării unui cadou pentru soția sa. Ea a întrebat: „Cumperi aceasta pentru mine sau pentru tine?”¹⁵. Dacă adaptăm această întrebare la situația noastră pe măsură ce slujim și întrebăm: „Fac aceasta pentru Salvator sau o fac pentru mine?” slujirea noastră va fi mai asemănătoare slujirii Salvatorului. Salvatorul a întrebat și la fel trebuie să facem și noi: „Ce vreți să vă fac?”¹⁶.

Cu câteva săptămâni în urmă, mă grăbeam și eram stresată și aveam prea multe lucruri de făcut. Dorisem să merg la templu în acea zi dar am simțit că eram prea ocupată. Când acel gând că eram prea ocupată pentru slujirea în templu mi-a venit în minte, mi-am amintit care era cel mai important lucru de făcut. Am plecat din birou și m-am îndreptat spre Templul Salt Lake, întrebându-mă cum urma să recuperez timpul pe care îl pierdeam. Din fericire, Domnul este răbdător și milostiv și m-a învățat o lecție frumoasă în acea zi.

Când m-am așezat în camera unde se ținea sesiunea, o soră tânără s-a aplecat și mi-a șoptit încet: „Sunt foarte emoționată. Este doar a doua oară când sunt în templu. Mă puteți ajuta, vă rog?”. Cum ar fi putut ea ști că acele cuvinte erau exact ce aveam nevoie să aud? Ea nu a știut, dar Tatăl Ceresc a știut. El observase nevoia mea cea mai

mare. Aveam nevoie să slujesc. El a îndrumat-o pe această sora umilă să îmi slujească prin a-mi cere să îi slujesc ei. Vă asigur că eu am fost cea care a avut cel mai mult de câștigat.

Mă gândesc cu mare recunoștință la multele persoane, asemănătoare lui Hristos, care au slujit familiei mele de-a lungul anilor. Îmi exprim aprecierea sinceră pentru soțul și copiii mei preaiubiți, care oferă slujire altruistă și cu mare dragoste.

Fie ca noi toți să căutăm ca mai întâi să observăm, apoi să slujim. Pe măsură ce facem aceasta, ținem legăminte și slujirea noastră, la fel ca slujirea președintelui Monson, va fi o dovadă a uceniciei noastre. Știu că Salvatorul trăiește. Ispășirea Sa ne permite să trăim conform învățăturilor Sale. Știu că președintele Monson este profetul nostru astăzi. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legăminte 20:77.
2. Ioan 15:12.
3. Thomas S. Monson, „Ce am făcut astăzi pentru altcineva?”. *Liahona*, nov. 2009, p. 86.
4. Canyon H., „A Good Choice”, *Friend*, ian. 2012, p. 31.
5. Matei 5:44.
6. Matei 25:40.
7. Vezi „For Madison”, [lds.org/youth/video/for-madison](https://www.lds.org/youth/video/for-madison).
8. Moroni 7:47.
9. Thomas S. Monson, „Caritatea nu pierie niciodată”, *Liahona*, nov. 2010, p. 125; vezi, de asemenea, *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), p. 101.
10. 3 Nefi 14:12.
11. Al VanLeeuwen, „Serving the One”, *Liahona*, aug. 2012, p. 19; vezi, de asemenea, Sally DeFord, „De-ascult cu inima”, *Planul pe 2011 pentru timpul petrecut împreună*, p. 28.
12. 3 Nefi 27:21.
13. Richard G. Scott, „Binecuvântările eterne ale căsătoriei”, *Liahona*, mai 2011, p. 96.
14. Matei 20:26.
15. Robert D. Hales, „Să ne îngrijim cu atenție și cumpătare de lucrurile materiale și spirituale”, *Liahona*, mai 2009, p. 9.
16. Matei 20:32.

Vârșnicul **Walter F. González**
din Președinția celor Șaptezeci

Să învățăm cu inima noastră

O modalitate de a veni la Hristos este aceea de a căuta să învățăm adevăruri esențiale cu ajutorul inimii noastre.

„**V**eniți la Mine pentru ca să puteți simți și vedea.”¹ Aceasta a fost o poruncă pe care Salvatorul le-a dat-o locuitorilor străvechilor meleaguri americane. Ei au simțit cu mâinile lor și au văzut cu ochii lor că Isus este Hristosul. Această poruncă este la fel de importantă pentru noi, în prezent, cum a fost și pentru ei în vremurile lor. Dacă venim la Hristos, putem să simțim și să „[știm] cu siguranță”² – nu cu mâinile și cu ochii noștri, ci cu inima și mintea noastră – că Isus este Hristosul.

O modalitate de a veni la Hristos este aceea de a căuta să învățăm adevăruri esențiale cu ajutorul inimii noastre. Când facem aceasta, impresiile care vin de la Dumnezeu ne vor da o cunoaștere pe care nu am putea-o dobândi în niciun alt fel. Apostolul Petru a știut cu siguranță că Isus este Hristosul, Fiul Dumnezeului cel Viu. Salvatorul a explicat că sursa cunoașterii lui Petru nu era „carnea și sângele... ci Tatăl... care este în ceruri”³.

Profetul Abinadi a explicat rolul acestor sentimente care ne vin în inimă de la Dumnezeu. El ne-a învățat că nu putem înțelege scripturile pe deplin decât dacă ne dedicăm inimile înțelegerii.⁴

Acest adevăr a fost bine exprimat într-o carte pentru copii, *Micul Prinț* de Antoine de Saint-Exupéry. În această poveste, micul prinț s-a împrietenit cu o vulpe. Înainte să plece, vulpea i-a împărtășit un secret micului prinț. Ea a spus: „Acesta este secretul meu: doar inima este cea cu care un om poate să vadă corect; ceea ce este esențial este invizibil ochiului”⁵.

Fratele Thomas Coelho, în vârstă de optzeci de ani, este un bun exemplu de persoană care a văzut cu inima sa lucruri esențiale. El a fost un membru credincios al înaltului nostru consiliu din Paysandú, Uruguay. Înainte de a se alătura Bisericii, el a avut un accident în timp ce-și conducea motocicletă. În timp ce zăcea întins pe jos fără a se putea ridica, doi misionari de-ai noștri l-au ajutat să se ridice și să se întoarcă acasă. El a spus că a simțit ceva special în momentul în care misionarii i-au sărit în ajutor. Ulterior, el a avut, din nou, parte de trăiri sufletești intense atunci când misionarii i-au propovăduit. Impactul acelor trăiri sufletești asupra lui a fost atât de puternic, încât el a citit Cartea lui Mormon din scoarță-n scoarță în numai câteva zile. A fost botezat și, începând din acea zi, a slujit

neconținut. Mi-l amintesc conducându-și motocicletă în susul și în josul străzilor orașului nostru, chiar și în timpul iernilor reci și ploioase, pentru a-i aduce pe alții la Biserică, astfel încât să poată și ei să simtă, să vadă și să știe cu siguranță, tot așa cum a făcut și el.

Astăzi, fiind înconjurați de atât de multe informații, am putea să credem că accesarea a milioane de pagini de Internet ne va oferi toată cunoașterea de care avem nevoie. Pe Internet, putem găsi atât informații corecte, cât și informații greșite, însă, doar informația în sine nu este suficientă. Dumnezeu ne-a pus la dispoziție o altă sursă de cunoaștere sporită⁶, chiar cunoașterea trimisă din cer. Tatăl nostru Ceresc ne poate oferi o astfel de cunoaștere când accesăm Internetul celest în inima și mintea noastră. Profetul Joseph Smith a spus că el avea „cea mai veche carte din lume în inima [lui], chiar darul Duhului Sfânt”⁷.

Accesăm această sursă celestă când citim din scripturi, când dăm ascultare cuvintelor profetului în viață și când ne rugăm. Este, de asemenea, important să ne alocăm timp pentru a fi liniștiți⁸ și pentru a simți și urma îndemnul celest. Când facem aceasta, vom „simți și vedea” lucrurile care nu pot fi învățate cu ajutorul tehnologiei moderne. Îndată ce ajungem să avem o oarecare experiență în accesarea acestui Internet celest, putem discerne adevărul, chiar și atunci când citim istorie laică sau alte subiecte. Cei care caută cu sinceritate adevărul vor cunoaște adevărul tuturor lucrurilor prin puterea Duhului Sfânt.⁹

Acum, permiteți-mi să vă avertizez asupra unui lucru: accesarea acestui Internet celest poate fi împiedicată de nedreptate și de faptul de a-L uita pe Domnul. Nefi le-a spus fraților săi că „nu [puteau simți] cuvintele [Domnului]” pentru că ei erau „iuți

Barcelona, Spania

în a face nedreptate [și] înceți în [a-și] aduce aminte de Domnul”¹⁰. Nedreptatea ne împiedică să-i vedem pe alții, să-i simțim spiritual și să-i iubim. Faptul de a ne aduce cu rezeziune aminte de Domnul rugându-ne „cu toată puterea inimii”¹¹ și amintindu-ne de experiențele noastre spirituale ne sporește capacitatea de a vedea și simți în interiorul nostru lucrurile lui Hristos. Acum, vă întreb:

- Vă amintiți pacea pe care ați simțit-o atunci când, după multă suferință, ați vorbit cu Tatăl în rugăciune fierbinte?
- Vă amintiți dacă v-ați schimbat lista cu lucruri de făcut pentru a urma un îndemn pe care l-ați simțit în inimă?

Bărbații măreți din Cartea lui Mormon și-au sporit capacitatea de a dobândi o cunoaștere mai mare amintindu-și experiențele lor spirituale importante. Alma și-a întărit copiii amintindu-le de experiența convertirii sale.¹² Helaman i-a învățat pe Nefi și pe Lehi să-și aducă aminte – să-și aducă aminte că pe stânca lui Hristos trebuiau să-și clădească temelia pentru ca diavolul să nu aibă nicio putere asupra lor.¹³ Și noi trebuie să facem la fel. Faptul de a ne aduce aminte de Dumnezeu ne ajută să simțim și să trăim. Acest lucru oferă o însemnătate mai profundă cuvintelor regelui Beniamin, care a spus: „Și acum, o,

omule, adu-ți aminte și nu pieri”¹⁴.

Una dintre amintirile cele mai sacre pe care le prețuiesc este sentimentul pe care l-am avut când am ajuns să știu că scriptura Cartea lui Mormon este cuvântul lui Dumnezeu. Am învățat că putem avea parte de o bucurie care nu poate fi descrisă în cuvinte. În acea zi, rugându-mă în genunchi, am simțit și am știut cu siguranță lucrurile pe care nu le-aș fi putut învăța în niciun alt fel. O asemenea amintire constituie, în viața mea, un motiv de a fi veșnic recunoscător și mă întărește în timpul momentelor dificile.

Aceia care primesc cunoaștere, nu de la carne și sânge, ci de la Tatăl nostru Ceresc, știu cu siguranță că Isus este Hristosul și că aceasta este Biserica Sa. Această cunoaștere oferă tăria de a face schimbările necesare de a veni la Hristos. Din acest motiv, invităm fiecare suflet să se pocăiască, să fie botezat și să se întoarcă spre El, acum.¹⁵

Fiecare suflet care vine la Hristos poate să vadă, să simtă și să știe cu siguranță că Hristos a suferit și a ispășit pentru păcatele noastre, ca noi să putem avea viață eternă. Dacă ne pocăim, nu vom suferi.¹⁶ Datorită Lui, sufletele rănite pot fi vindecate, iar inimile zdrobite pot fi tămăduite. Nu există povară pe care El să n-o poată îndepărta sau să n-o poată face mai ușoară. El ne cunoaște infirmitățile și bolile. Vă promit și vă depun mărturie că, atunci când toate ușile par să vi se

închidă, atunci când totul pare să se năruie, El nu vă va dezamăgi. Hristos vă va ajuta și El este scăparea atunci când problema este o dependență, o depresie sau orice altceva. El știe cum „să-i ajute pe oameni”¹⁷. Căsniciile și familiile care întâmpină dificultăți indiferent din ce motiv – neajunsuri materiale, influențe media nefaste sau schimbările survenite în cadrul familiei – vor simți o influență liniștitoare din cer. Este reconfortant să „[simțim] și [să vedem]” că El a înviat din morți „cu tămăduire în aripile Sale”¹⁸, că, datorită Lui, îi vom întâlni și îmbrățișa din nou pe preaiubiții noștri care au murit. Într-adevăr, convertirea noastră la El este răsplătită cu vindecarea noastră.¹⁹

Eu știu cu siguranță că toate acestea sunt adevărate. Din acest motiv, eu îmi unesc glasul cu cel al locuitorilor de demult ai străvechilor meleaguri americane, exclamând: „Osana! Binecuvântat fie numele Dumnezeului Celui Prea Înalt!”²⁰. El ne oferă salvarea. Depun mărturie că Isus este Hristosul, Mesia cel Sfânt. El este Domnul oștirilor, Salvatorul și Mântuitorul nostru. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. 3 Nefi 18:25.
2. 3 Nefi 11:15.
3. Vezi Matei 16:16-17.
4. Vezi Mosia 12:27.
5. Antoine de Saint-Exupéry, *Micul Prinț*, traducerea realizată de Katherine Woods (1971), p. 87.
6. Vezi Eter 4:13.
7. *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 138.
8. Vezi Doctrină și legăminte 101:16.
9. Vezi Moroni 10:3-5.
10. 1 Nefi 17:45.
11. Moroni 7:48.
12. Vezi Alma 36:5-24; 38:6-9.
13. Vezi Helaman 5:12.
14. Mosia 4:30.
15. Vezi 3 Nefi 9:13.
16. Vezi Doctrină și legăminte 19:16.
17. Alma 7:12.
18. 2 Nefi 25:13; vezi, de asemenea, 3 Nefi 25:2.
19. Vezi 2 Nefi 16:10; 3 Nefi 9:13.
20. Vezi 3 Nefi 11:15-17.

Vârstnicul Jeffrey R. Holland
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Cea dintâi și cea mai mare poruncă

*Avem de trăit o viață de ucenici devotați pentru
a ne demonstra dragostea față de Domnul.*

Aproape că nu există în istorie un grup de oameni pentru care să am o mai mare simpatie decât cea pe care o port celor unsprezece apostoli rămași după moartea Salvatorului lumii. Cred că, uneori, uităm cât de neexperimentați erau încă și cât de dependenți de Isus trebuie să fi fost. El le-a spus deseori: „De atâta vreme sunt cu voi, și nu [M-ați] cunoscut...?”¹

Desigur, ei considerau că El nu fusese cu ei îndeajuns de mult. Trei ani nu sunt suficienți pentru a chema un întreg Cvorum al celor Doisprezece Apostoli dintr-o mână de noi convertiți, pentru a-i purifica de erorile vechilor tradiții, pentru a-i învăța minunile Evangheliei lui Isus Hristos și, apoi, pentru a-i lăsa să continue munca până când și ei aveau să fie uciși. Aceasta este o perspectivă destul de cutremurătoare pentru un grup de vârstnici recent rânduți.

În special partea în care trebuiau să fie lăsați singuri. Isus a încercat, de mai multe ori, să le explice faptul că El *nu* avea să rămână fizic alături de ei, dar ei fie nu au putut, fie nu au vrut să înțeleagă un astfel de gând dureros. Marcu a scris:

„Căci învăța pe ucenicii Săi, și zicea: «Fiul omului va fi dat în mâinile oamenilor; ei Îl vor omorî, și a treia zi după ce-L vor omorî, va învia».

Dar ucenicii nu înțelegeau cuvintele acestea, și se temeau să-L întrebe”².

Apoi, după ce că au avut un timp atât de scurt pentru a învăța și chiar unul și mai scurt pentru a se pregăti, inimaginabilul s-a întâmplat, ceea ce era de necrezut era adevărat. Domnul și Învățătorul lor, Sfeticul și Regele lor a fost răstignit. Slujirea Sa în viața muritoare luase sfârșit, iar Biserica mică și care se confrunta cu greutăți pe care El a stabilit-o părea sortită disprețului și destinată distrugerii. Da, ei L-au văzut înviat, însă aceasta i-a tulburat și mai mult. În timp ce se întrebau cu siguranță: „Ce este de făcut acum?” ei s-au îndreptat spre Petru, apostolul cu cea mai mare vechime în acea chemare.

Acum, apelez la îngăduința dumneavoastră de a-mi permite să descriu în cuvinte, care nu se găsesc în scripturi, dialogul pe care eu mi-l imaginez că a avut loc între ei. În principiu, Petru le-a spus colegilor săi următoarele: „Fraților, am petrecut împreună trei ani minunați. Niciunul dintre noi nu și-ar

fi putut imagina, cu doar câteva luni în urmă, miracolele pe care le-am văzut și experiențele divine de care ne-am bucurat. Am vorbit cu Însuși Fiul lui Dumnezeu, ne-am rugat cu El și am slujit alături de El. Am mers alături de El și am plâns cu El, iar în noaptea acelu crunt sfârșit, nimeni nu a plâns mai amar decât mine. Dar acest lucru s-a sfârșit. El Și-a terminat lucrarea și S-a ridicat din mormânt. El și-a dus la bun sfârșit salvarea Sa și a noastră. Și voi întrebați: «Ce este de făcut acum?». Nu știu ce altceva v-aș putea spune decât să vă întoarceți la viața voastră de dinainte, bucurându-vă. Eu «mă duc să prind pește» Și cel puțin șase dintre ceilalți zece apostoli rămași au spus în acord: «Mergem și noi cu tine». Ioan, care era unul dintre ei, a scris: „Au ieșit, și au intrat într-o corabie”³.

Dar, în mod regretabil, pescuitorul nu a mers prea bine. În prima lor noapte petrecută înapoi pe apă, nu au prins nimic — nici măcar un pește. La primele raze ale zorilor, s-au întors dezamăgiți către țarm, unde, în depărtare, au văzut o persoană care a strigat către ei: „Copii, aveți ceva de mâncare?”. Posomorâți, acești apostoli transformați din nou în pescari au dat răspunsul pe care niciun pescar nu dorește să-l dea. „Nu”, au bombănit ei și, ca situația să se înrăutățească și mai tare, tocmai fuseseră numiți „copii”⁴.

„Aruncați mreaja în partea dreaptă a corabiei, și veți găsi”⁵, strigă străinul — și, datorită acelor cuvinte simple, au început să înțeleagă cine le vorbea. Cu doar trei ani înainte, acești bărbați pescuiseră în aceleași ape. Și atunci, conform scripturii, „toată noaptea [au] trudit, și [n-au] prins nimic”⁶. Dar un seamăn galilean de pe țarm le-a strigat să-și arunce mrejele și au prins „o așa de mare mulțime de pești”⁷, în cât li s-au rupt mrejele, peștele prins umplând cele două corăbii atât de

mult, încât acestea au început să se scufunde.

Acum, se întâmpla din nou. Acești „copii”, după cum erau numiți pe drept cuvânt, și-au aruncat cu nerăbdare mreaja și „n-o mai puteau trage de mulțimea peștilor”⁸. Ioan a afirmat ceea ce era clar: „Este Domnul!”⁹. Și Petru, cel nestăpănit, a sărit în apă.

După o reuniune plină de bucurie cu Isus cel Înviat, Petru a avut o conversație cu Salvatorul pe care o consider ca fiind punctul de cotitură crucial al slujirii apostolice în general și, în mod sigur, pentru Petru ca persoană, inspirându-l pe acest om ferm către o viață glorioasă de slujire și conducere devotată. Privind spre corăbiile lor mici și avariate, spre mrejele lor uzate și la uluitoarea grămadă de 153 de pești, Isus i-a spus apostolului Său cu cea mai mare vechime în această chemare: „[Petru], Mă iubești tu mai mult decât aceștia?”. Petru i-a răspuns: „Da, Doamne, știi că Te iubesc”¹⁰.

Salvatorul acceptă acel răspuns dar continuă să privească în ochii ucenicului Său și îl întreabă din nou: „[Petru], Mă iubești?”. Fiind fără îndoială puțin

confuz datorită repetării întrebării, marelui pescar a răspuns a doua oară: „Da, Doamne, știi că Te iubesc”¹¹.

Salvatorul acceptă din nou foarte repede răspunsul și, cu o privire implacabilă, întreabă pentru a treia oară: „[Petru], Mă iubești?”. În acest moment, Petru se simțea cu siguranță incomod. Este posibil, ca în inima sa, să-și fi amintit de acel moment din urmă cu doar câteva zile, când fusese întrebat de trei ori același lucru și când răspunsese la fel de categoric – însă cu „nu”. Sau poate că începuse să se întrebe dacă nu cumva înțeleșese greșit întrebarea Învățătorului Suprem. Ori poate că își cerceta inima, căutând o confirmare sinceră a răspunsului pe care îl oferise atât de iute, aproape automat. Oricare ar fi fost sentimentele sale, Petru a spus pentru a treia oară: „Doamne, ... știi că Te iubesc”¹².

În acest moment este posibil ca Isus să fi spus (și aici vă reamintesc că aceste cuvinte nu se găsesc în scripturi) ceva de genul: „Petru, atunci de ce ești aici? De ce suntem din nou pe același țărm, lângă aceleași mreje, purtând aceeași conversație? Nu a fost evident atunci la fel ca acum faptul că, dacă vreau pește, pot să prind pește? Eu am nevoie, Petru, de ucenici – și am nevoie de ei pentru totdeauna. Am nevoie de cineva care să-Mi hrănească oile și să-Mi salveze mielușei. Am nevoie de cineva care să predice Evanghelia Mea și să apere religia Mea. Am nevoie de cineva care să Mă iubească, să Mă iubească într-adevăr și care să îndrăgească ceea ce m-a împunertnicit Tatăl din Ceruri să fac. Mesajul nostru nu este (unul) neconvingător. Nu este o sarcină trecătoare. Nu este nefericit, nici lipsit de speranță, nici nu trebuie expediat la mormanul de cenușă al istoriei. Aceasta este munca Dumnezeului Atotputernic și scopul ei este acela de a schimba lumea. Deci,

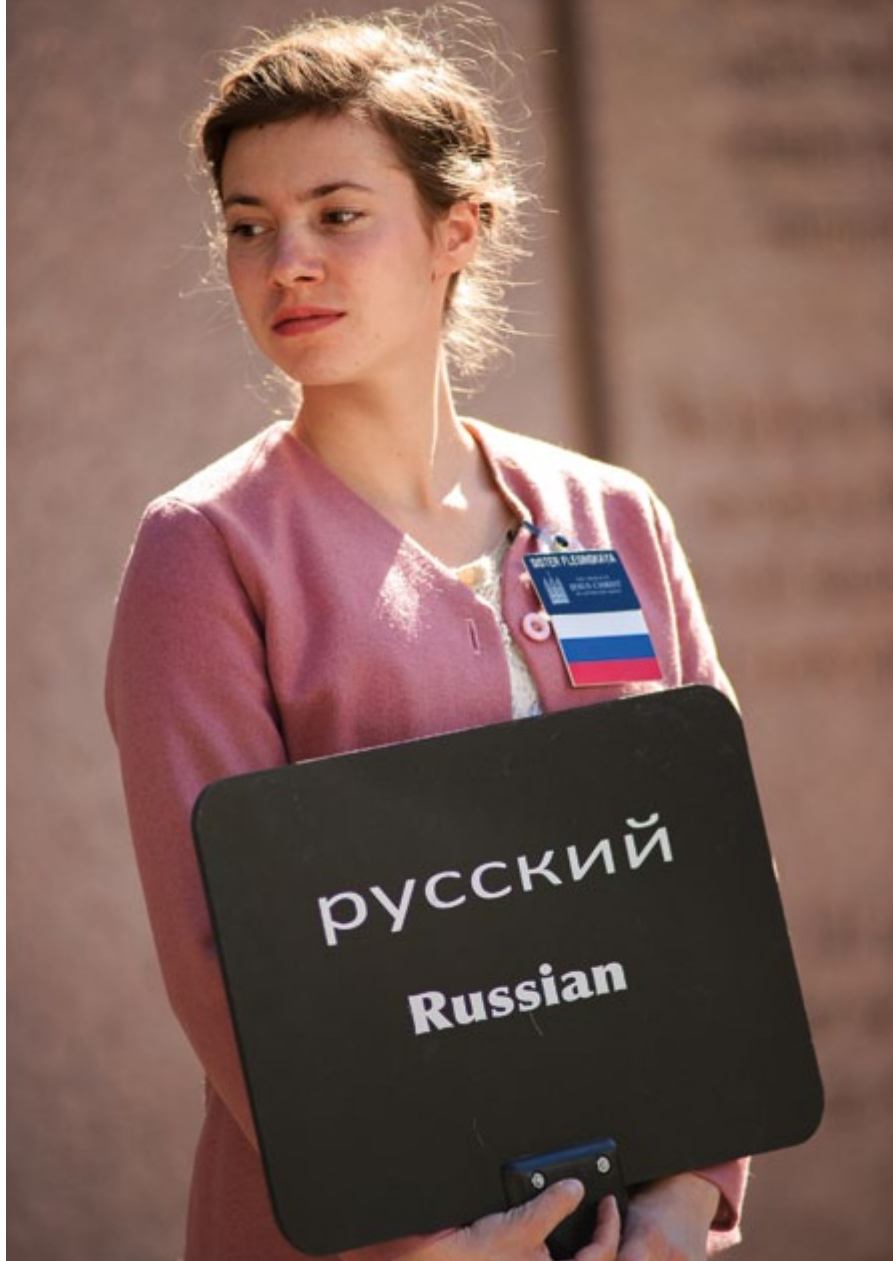
Petru, pentru a doua oară și presupun că pentru ultima dată, îți cer să lași în urmă toate aceste lucruri și să te duci să predici și să mărturisești, să lucrezi și să slujești cu loialitate până în ziua în care vor face cu tine exact ceea ce au făcut cu Mine”.

Apoi, întorcându-Se către toți apostolii, probabil că le-a spus ceva de genul: „Ați fost voi la fel de nesăbuiți precum au fost cărturarii și fariseii? Precum Irod și Pilat? Ați crezut, la fel ca ei, că această lucrare poate fi pur și simplu oprită prin uciderea mea? Ați crezut și voi, la fel ca și ei, că aceea cruce, cuiele și mormântul erau sfârșitul și că fiecare vă puteați întoarce fericiți la ceea ce făceați înainte? Copii, nu v-au atins viața și dragostea Mea inimile mai profund de atât?”.

Dragi frați și surori, eu nu știu sigur care va fi experiența noastră în ziua judecății, dar voi fi foarte surprins dacă la un moment dat în timpul acelei conversații, Dumnezeu nu ne va adresa aceeași întrebare adresată de Hristos lui Petru: „Mă iubești?”. Cred că El va dori să știe dacă, în modul nostru specific muritorilor și foarte inadecvat și, uneori, copilăresc de a înțelege lucrurile, dacă am înțeles o poruncă, cea dintâi și cea mai mare poruncă – „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău”¹³. Și, dacă în acel moment, vom reuși să spunem: „Da, Doamne, știi că Te iubesc”, atunci El ne va aminti că trăsătura supremă a dragostei este întotdeauna devotamentul.

„Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele”¹⁴, a spus Isus. Prin urmare, avem vecini de binecuvântat, copii de protejat, săraci de ridicat și adevărul de apărat. Avem rele de îndreptat, adevăruri de împărtășit și bine de făcut. Pe scurt, avem de trăit o viață de ucenici devotați pentru a ne demonstra

împuternicit de Isus Hristos”¹⁶. Acea împuternicire a fost dată pentru a-l schimba pe convertitul dumneavoastră pentru totdeauna, dar ar fi trebuit să vă schimbe și pe dumneavoastră pentru totdeauna. Tinerilor Bisericii care cresc, care vor merge la templu, vor sluji curând în misiuni care se vor căsători, le spunem: „Iubiți-l pe Dumnezeu și rămâneți nepătați de sângele și păcatele acestei generații. Aveți o lucrare măreață de făcut, subliniată de anunțul minunat făcut de președintele Thomas S. Monson ieri dimineață. Tatăl vostru din Cer se așteaptă să dați dovadă de dragoste și devotament în fiecare etapă a vieții voastre.

Tuturor celor care îmi puteți auzi glasul, glasul lui Hristos răsună prin toate culoarele timpului întrebându-l pe fiecare dintre noi cât încă mai este timp: „Mă iubești?” Pentru fiecare dintre noi, răspund cu onoare și din sufletul meu: „Da, Doamne, Te iubim”. Și, dacă „[am pus] mâna pe plug”¹⁷, nu vom privi înapoi până când lucrarea aceasta nu va fi terminată și până când dragostea adevărată față de Dumnezeu și față de semeni nu va domni în lume. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Ioan 14:9.
2. Marcu 9:31–32.
3. Ioan 21:3.
4. Vezi Ioan 21:5.
5. Ioan 21:6.
6. Luca 5:5.
7. Luca 5:6.
8. Ioan 21:6.
9. Ioan 21:7.
10. Ioan 21:15.
11. Ioan 21:16.
12. Ioan 21:17.
13. Luca 10:27; vezi de asemenea Matei 22:37–38.
14. Ioan 14:15.
15. Frederick W. Farrar *The Life of Christ* (1994), p. 656, vezi capitolul 62 pentru mai multe detalii despre starea critică a acestei Biserici nou înființată.
16. Doctrină și legăminte 20:73.
17. Luca 9:62.

dragostea față de Domnul. Nu putem renunța și nu putem da înapoi. După o experiență cu Fiul cel Viu al Dumnezeului celui Viu, nimic nu va mai fi la fel cum a fost înainte. Răstignirea, ispășirea și învierea lui Isus Hristos marchează începutul vieții creștine, nu sfârșitul ei. Acesta a fost adevărul, realitatea care le-a permis câtorva apostoli din Galilea, transformați din nou în pescari, care fără măcar „o sinagogă sau fără sabie”¹⁵, și-au părăsit mreșile pentru a doua oară și au pornit să modeleze lumea în care trăim noi acum.

Din adâncul inimii mele depun mărturie, cu intensitatea sufletului meu, către toți aceia care îmi puteți auzi vocea că acele chei apostolice au

fost restaurate pe pământ și se găsesc în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Celor care încă nu ni s-au alăturat în această măreață cauză finală a lui Hristos, le spunem: „Vă rugăm veniți”. Celor care au fost cândva cu noi, dar s-au retras, preferând să participe doar la unele dintre evenimentele culturale ale Bisericii și părăsesc binecuvântările Evangheliei restaurate vă spun că vă așteaptă multe nopți lungi și mreșe goale. Chemarea este să vă întoarceți, să rămâneți fideli și să-L iubiți pe Dumnezeu și să ajutați la clădirea împărăției. Includ în acea chemare la credință neclintită pe fiecare fost misionar care a stat vreodată într-un bazin de botez și cu mâna ridicată în unghi drept a spus: „Fiind

Președintele Thomas S. Monson

Să ne gândim la binecuvântări

Tatăl nostru Cereșc este conștient de nevoile noastre și ne va ajuta atunci când Îi vom cere ajutorul.

ubiții mei frați și surori, la această conferință se împlinesc 49 de ani de când am fost susținut în calitate de membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, la 4 octombrie 1963. Patruzeci și nouă de ani sunt un timp îndelungat. Totuși, în multe feluri, pare să fi trecut puțin timp de când am stat la pupitrul din Tabernacol și am rostit prima mea cuvântare la o conferință generală.

Multe lucruri s-au schimbat de la acea zi de 4 octombrie din 1963. Trăim într-o perioadă unică din istoria lumii. Suntem binecuvântați cu atât de multe lucruri. Și totuși, uneori, văzând problemele și toleranța față de păcat din jurul nostru, este dificil să nu ne descurajăm. Am învățat că, în loc să ne concentrăm pe aspecte negative, dacă încercăm să privim lucrurile în mod obiectiv și ne gândim la binecuvântările din viața noastră, inclusiv la binecuvântările care par mici sau pe care, poate, le trecem cu vederea, vom descoperi o mai mare fericire.

În timp ce am meditat la ultimii 49 de ani, am descoperit unele lucruri. Unul este acela că multe dintre experiențele pe care le-am avut nu au fost neapărat experiențe pe care cineva

le-ar considera extraordinare. De fapt, la momentul în care au avut loc, ele au părut, adesea, neremarcabile și chiar obișnuite. Totuși, privite retrospectiv, ele au înfrumusețat și binecuvântat vieți – inclusiv pe-a mea. Aș dori să vă recomand același exercițiu – mai precis, acela de a vă gândi cu atenție la viața dumneavoastră și de a căuta, anume, binecuvântările mari și mici pe care le-ați primit.

Gândindu-mă la anii mei care au trecut, mi-am întărit în mod constat mărturia că rugăciunile noastre sunt ascultate și primesc răspuns. Cunoaștem adevărul care se găsește în 2 Nefi, în Cartea lui Mormon: „Oamenii sunt ca să poată avea bucurie”¹. Depun mărturie că o mare parte a acelei bucurii vine pe măsură ce ne dăm seama că putem comunica cu Tatăl nostru Cereșc prin rugăciune și că acele rugăciuni vor fi auzite și vor primi răspuns – poate nu cum și când dorim noi, dar ele vor primi răspuns din partea Tatălui Cereșc, care ne cunoaște și ne iubește într-un mod perfect și dorește ca noi să fim fericiți. Nu ne-a promis El: „Fii umil; și Domnul, Dumnezeuul Tău, te va conduce de mână și îți va răspunde la rugăciunile tale”².

În minutele următoare în care mi s-a permis să vorbesc, aș dori să vă împărtășesc doar câteva dintre experiențele pe care le-am avut, în care rugăciunile au fost auzite și au primit răspuns și care, privite retrospectiv, au adus binecuvântări în viața mea și a altora. Jurnalul meu zilnic, pe care l-am păstrat toți acești ani, m-a ajutat să-mi amintesc câteva amănunte pe care, probabil, altfel, nu mi le-aș putea aminti.

La începutul anului 1965, am fost desemnat să particip la conferințe de țară și să desfășor alte adunări în toată regiunea de sud a Pacificului. Aceea a fost prima mea vizită în acea parte a lumii și a fost o perioadă de neuitat. Multe evenimente de natură spirituală din timpul acelei vizite au avut loc în timp ce m-am întâlnit cu conducători, membri și misionari.

Pe 20 și 21 februarie, la sfârșit de săptămână, ne aflam în Brisbane, Australia, pentru a participa la sesiunile generale ale conferinței Țărușului Brisbane. În timpul întâlnirilor din acea sâmbătă, mi s-a făcut cunoștință cu președintele de district dintr-o zonă învecinată. În timp ce am dat mâna cu el, am avut un sentiment puternic că trebuia să vorbesc cu el și să-i ofer îndrumare, așa că l-am întrebat dacă m-ar putea însoți la sesiunea de a doua zi dimineața pentru a putea face acest lucru.

După sesiunea de duminică dimineața, am avut ocazia să ne întâlnim. Am vorbit despre multele sale responsabilități ca președinte de district. În timp ce făceam acest lucru, am avut sentimentul să-i ofer sugestii specifice referitoare la munca misionară și la cum el și membrii îi puteau ajuta pe misionarii cu timp deplin în slujirea lor din districtul său. Am aflat mai târziu că acel bărbat se rugase pentru a primi îndrumare cu privire la acest lucru. Pentru el, întâlnirea cu mine a fost o

dovadă specială că rugăciunile sale au fost auzite și au primit răspuns. Aceasta a fost o adunare aparent ne semnificativă, dar sunt convins că a fost una care a fost condusă de Spirit și care a adus o schimbare în bine în viața și slujirea celui președinte de district, în viețile membrilor pe care i-a condus și în succesul misionarilor din acel district.

Dragi frați și surori, scopurile Domnului sunt, adesea, îndeplinite când noi ascultăm îndemnul Spiritului. Cred că, cu cât acordăm mai multă atenție inspirației și sentimentelor pe care le avem, cu atât mai mult Domnul va

avea încredere în noi să îndeplinim sarcinile pe care ni le dă.

Așa cum am menționat în cuvântări anterioare, am învățat să nu amân niciodată un îndemn din partea Spiritului. Într-o zi, cu mulți ani în urmă, înotam în bazinul din vechea sală de gimnastică Deseret (Deseret Gym), în orașul Salt Lake, când am simțit îndemnul că trebuie să mă duc la Spitalul Universitar (University Hospital) pentru a vizita un bun prieten de-al meu, care rămăsese fără picioare din pricina unei tumori canceroase și a intervenției chirurgicale ce a urmat. Am părăsit imediat bazinul,

m-am îmbrăcat și, la scurt timp, eram în drum spre acest bun prieten.

Când am intrat în salonul său, am văzut că nu era nimeni în el. Când am întrebat unde este, mi s-a spus că, probabil, îl voi găsi în zona bazinului de înot a spitalului, unde se făcea terapie fizică. Acest lucru s-a dovedit a fi adevărat. Se dusesse de unul singur acolo în căruciorul său cu roțile și era singur în încăperea. Se afla pe marginea bazinului, în partea opusă, acolo unde apa era adâncă. L-am strigat și și-a manevrat scaunul spre mine pentru a mă saluta. A fost o vizită plăcută, după care l-am însoțit înapoi în salonul său din spital unde i-am oferit o binecuvântare.

Am aflat mai târziu de la prietenul meu că, în acea zi, fusese foarte deprimat și se gândise să-și curme viața. Se rugase pentru a obține alinare, dar începuse să simtă că rugăciunile sale nu primiseră răspuns. S-a dus la bazin cu gândul că, astfel, va pune capăt suferinței sale – aruncându-se cu scaunul în bazin, acolo unde apa era adâncă. Sosisem într-un moment critic, ca răspuns la ceea ce eu știu că a fost un îndemn de la Dumnezeu.

Prietenul meu a trăit mulți ani după aceea – ani plini de bucurie și recunoștință. Sunt atât de bucuros pentru că am fost un instrument în mâinile Domnului în acea zi critică, la bazinul de înot!

Cu altă ocazie, în timp ce sora Monson și cu mine eram pe drumul spre casă după o vizită la prieteni, am simțit îndemnul că trebuie să mergem în oraș – un drum foarte lung – pentru a face o vizită unei văduve în vârstă, care locuise cândva în episcopia noastră. Se numea Zella Thomas. La acel timp, locuia într-un centru de îngrijire a bătrânilor. Când am văzut-o în acea după-amiază devreme, am observat că era foarte plâpândă, dar stătea întinsă liniștit pe pat.

Zella nu mai vedea de mulți ani, însă ne-a recunoscut imediat vocile. M-a întrebat dacă i-aș putea oferi o binecuvântare, adăugând că este pregătită să moară dacă Domnul voia ca ea să se întoarcă acasă. În încâpere se simțea un spirit calm și liniștit și cu toții știam că ea nu va mai trăi foarte mult. Zella m-a luat de mână și mi-a spus că se rugase fierbinte ca eu să vin să o văd și să-i ofer o binecuvântare. I-am spus că venisem datorită unei inspirații divine venite direct de la Tatăl nostru Ceresc. Am sărutat-o pe frunte știind că, poate, nu o voi mai vedea din nou în viața muritoare. Acest lucru s-a dovedit adevărat pentru că a murit a doua zi. Faptul că am putut să-i ofer puțină alinare și pace dragii noastre Zella a fost o binecuvântare pentru ea și pentru mine.

Ocazia de a fi o binecuvântare în viața unei alte persoane vine pe neașteptate. Într-o seară de sâmbătă extrem de geroasă din iarna anului 1983–1984, sora Monson și cu mine am condus mai mulți kilometri până în valea din regiunea muntoasă, în Midway, Utah, unde avem o casă. Temperatura din acea seară era de minus 24 de grade Fahrenheit (-31 de grade Celsius) și voiam să ne asigurăm că totul era în ordine acasă. Am verificat casa și am văzut că totul era bine, așa că am plecat pentru a ne întoarce în Salt Lake. Abia dacă am condus câțiva kilometri pe autostradă, când mașina s-a oprit. Eram împotmoliți cu totul. Nu cred că ne-a fost vreodată atât de frig cum ne-a fost în seara aceea.

Șovăielnici, am început să ne îndreptăm spre cel mai apropiat oraș, iar mașinile treceau pe lângă noi cu viteză foarte mare. În cele din urmă, o mașină a oprit și un tânăr s-a oferit să ne ajute. Am aflat că motorina din rezervor a devenit mai densă din pricina frigului, fiindu-ne imposibil să o pornim. Acest tânăr amabil ne-a dus

cu mașina înapoi, la casa noastră din Midway. Am încercat să-l plătesc pentru serviciile sale, dar a refuzat în mod politic. A precizat că era Cercetaș și voia să înfăptuiască un act de slujire. M-am identificat cu el în acea privință, iar el și-a exprimat aprecierea pentru privilegiul de a fi fost de ajutor. Presupunând că se apropia de vârsta pentru a merge în misiune, l-am întrebat dacă avea planuri să slujească în misiune. El a menționat că nu era prea sigur ce voia să facă.

În dimineața de luni care a urmat, i-am scris o scrisoare acestui tânăr și i-am mulțumit pentru bunătatea sa. În scrisoare, l-am încurajat să slujească o misiune. Alături de scrisoare, i-am trimis una dintre cărțile mele și am hașurat capitolele despre slujirea misionară.

După aproape o săptămână, mama tânărului m-a sunat și mi-a spus că fiul ei era un tânăr excepțional, dar că, din pricina anumitor influențe din viața sa, dorința pe care o avusese mult timp de a sluji în misiune se diminuase. A spus că ea și soțul ei postiseră și se rugaseră ca inima lui să se schimbe. Ei îi puseseră numele pe lista pentru rugăciune la Templul Provo din Utah. Sperau ca, într-un fel, inima lui să fie influențată în bine și să-și recapete dorința de a duce la bun sfârșit o misiune și a-L sluji pe Domnul cu credință. Mama lui a vrut ca eu să știu că ea a considerat că evenimentele din acea seară friguroasă au fost un răspuns la rugăciunile lor pentru el. I-am spus: „Sunt de acord cu dumneavoastră”.

Păstrând legătura cu acest tânăr, după mai multe luni, sora Monson și cu mine am fost bucuroși peste măsură să fim prezenți la petrecerea de rămas bun dinaintea plecării sale în Misiunea Vancouver din Canada.

A fost doar o coincidență că ne-am întâlnit în acea seară friguroasă de decembrie? Nu cred deloc acest lucru.

Ci cred că întâlnirea noastră a reprezentat răspunsul la rugăciunile sincere ale unei mame și ale unui tată pentru fiul lor iubit.

Din nou, dragi frați și surori, Tatăl nostru Ceresc este conștient de nevoile noastre și ne va ajuta atunci când îi vom cere ajutorul. Nu cred că vreo frământare de-a noastră este prea mică sau neînsemnată. Domnul este preocupat chiar și de detaliile vieții noastre.

Aș vrea să închei relatând o experiență recentă care a influențat sute de oameni. A avut loc în timpul serbării culturale de acum câteva luni, organizată cu ocazia dedicării Templului Kansas. Asemenea multor lucruri care au loc în viața noastră, aceasta a părut să fie pur și simplu o altă experiență în care totul a decurs bine. Totuși, când am aflat de împrejurările asociate serbării culturale din seara dinaintea dedicării templului, mi-am dat seama că spectacolul din acea seară nu a fost unul obișnuit. Ci unul deosebit de remarcabil.

Așa cum se întâmplă la toate evenimentele culturale desfășurate cu ocazia dedicării templelor, tinerii din Districtul Templului Kansas, Missouri, repetaseră numerele lor în grupuri separate, fiecare în zonele unde trăiau. Planul era ca ei să se întâlnească împreună într-un centru municipal închiriat în dimineața dinaintea spectacolului pentru a putea afla când și pe unde să intre, unde trebuiau să stea, cât spațiu trebuia să fie între ei și persoana de lângă ei, cum să iasă de pe scena principală și așa mai departe – multe detalii pe care trebuiau să le înțeleagă în timpul zilei, în timp ce organizatorii uneau diferite înregistrări pentru ca reprezentația finală să fie interpretată bine și în mod profesionist.

Totuși, în acea zi, a existat o problemă majoră. Întregul spectacol depindea de fragmente video înregistrate anterior, care urmau să fie prezentate

pe un ecran mare numit Jumbotron. Aceste fragmente înregistrate erau indispensabile pentru întregul spectacol. Acestea nu doar că făceau legătura între două părți ale spectacolului, ci fiecare fragment video urma să prezinte următoarea reprezentație. Fragmentele video erau esențiale pentru ca întregul spectacol să aibă sens. Iar Jumbotronul nu funcționa.

Tehnicienii au lucrat frenetic pentru a rezolva problema, în timp ce sute de tineri așteptau pierzând timp prețios de repetiții. Situația părea să fie imposibilă.

Scenarista și regizoarea spectacolului, Susan Cooper, a explicat mai târziu: „În timp ce am trecut de la planul A, la B, apoi la Z, ne-am dat seama că nimic nu funcționează... În timp ce ne uitam la program, am știut că nu ne vom încadra, dar am știut că, pe scenă, aveam una dintre cele mai puternice forțe – 3.000 de tineri. Trebuia să mergem

jos, să [le] spunem ce se întâmplă și să facem apel la credința lor”³.

Cu doar o oră înainte ca publicul să înceapă să intre în sală, 3.000 de tineri au îngenuncheat pe podea și s-au rugat împreună. S-au rugat ca cei care lucrau la Jumbotron să fie inspirați să știe ce trebuie să facă pentru a-l repara; L-au rugat pe Tatăl lor Ceresc să intervină acolo unde ei nu puteau din pricina lipsei de timp.

O persoană care a descris mai târziu experiența a spus: „A fost o rugăciune pe care tinerii nu o vor uita niciodată, nu pentru că podeaua a fost tare, ci pentru că au simțit foarte puternic Spiritul”⁴.

La scurt timp după aceea, unul dintre tehnicieni a venit să le spună că problema a fost descoperită și reparată. El a spus că soluția a fost o chestiune de noroc, dar toți acei tineri au știut mai bine.

Când am intrat în Centrul municipal în acea seară, habar nu am avut de problemele pe care le avuseseră în acea zi. Am aflat despre ele mai târziu. Noi am participat totuși la un spectacol frumos, bine încheiat – unul dintre cele mai frumoase spectacole pe care le-am văzut. Tinerii au avut cu ei un spirit glorios și puternic, care a fost simțit de toți cei prezenți. Păreau că știu cu ușurință de unde să intre, unde să stea și cum să interacționeze cu toți cei din jurul lor, prezenți pe scenă. Când am aflat că repetițiile lor fuseseră scurtate și că multe numere artistice nu fuseseră repetate de întregul grup, am rămas uimit. Nimeni nu și-ar fi dat seama. Într-adevăr, Domnul a compensat pentru toate lipsurile.

Nu încetez niciodată să fiu uimit de felul în care Domnul poate motiva și îndruma fiecare aspect al împărăției Sale și își face timp pentru a oferi inspirație pentru fiecare persoană în parte – sau pentru o serbare culturală ori pentru un Jumbotron. Faptul că El poate și că El face acest lucru este, pentru mine, o mărturie.

Dragii mei frați și surori, Domnul se implică în fiecare detaliu din viața noastră. El ne iubește. El vrea să ne binecuvânteze. El vrea ca noi să căutăm ajutorul Său. În timp ce ne îndrumă și ne ghidează, în timp ce ne aude și ne răspunde la rugăciuni, vom descoperi fericirea pe care El dorește să o avem aici și acum. Mă rog ca noi să fim conștienți de binecuvântările pe care El ni le oferă, în numele lui Isus Hristos, Salvatorul nostru, amin. ■

NOTE

1. 2 Nefi 2:25.
2. Doctrină și legăminte 112:10.
3. Susan Cooper, în Maurine Proctor, „Nothing’s Too Hard for the Lord: The Kansas City Cultural Celebration”, *Meridian Magazine*, 9 mai 2012, ldsmag.com.
4. Proctor, *Meridian Magazine*, 9 mai 2012.

Vârșnicul Robert D. Hales
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Să fim creștini mai asemănători lui Hristos

Aceasta este chemarea adresată de Hristos fiecărui creștin astăzi: „Paște mieluşei Mei... Paște oile Mele!”.

Ce înseamnă să fii creștin? Un creștin are credință în Domnul Isus Hristos, în faptul că El este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, trimis de Tatăl Său pentru a suferi pentru păcatele noastre în actul suprem de dragoste pe care noi îl cunoaștem sub numele de ispășire.

Un creștin crede că, prin harul lui Dumnezeu Tatăl și al Fiului Său, Isus Hristos, noi ne putem pocăi, putem ierta pe alții, ține poruncile și putem moșteni viața veșnică.

Cuvântul *creștin* indică faptul că luăm asupra noastră numele lui Hristos. Facem aceasta prin a fi botezați și a primi darul Duhului Sfânt prin așezarea mâinilor de către cei care dețin autoritatea preoției Sale.

Un creștin știe că de-a lungul istoriei profeții lui Dumnezeu au mărturisit întotdeauna despre Isus Hristos. Același Isus, însoțit de Tatăl Ceresc, i-a apărut profetului Joseph Smith în anul 1820 și a restaurat Evanghelia și organizarea Bisericii Sale originale.

Prin scripturi și prin mărturia lui Joseph Smith, noi știm că Dumnezeu, Tatăl nostru Ceresc, are un trup

glorificat și perfect din carne și oase. Isus Hristos este Singurul Născut al Tatălui. Duhul Sfânt este un personaj de spirit a cărui lucrare este să mărturisească despre Tatăl și despre Fiul. Dumnezeu este formată din trei ființe separate și distincte, unite în scop.

Având aceste doctrine ca bază a credinței noastre poate fi vreo îndoială sau controversă că noi, în calitatea de membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, suntem creștini? Totuși fiecare creștin își pune o întrebare simplă: „Ce fel de creștini suntem?”. Cu alte cuvinte, în ce fel îl urmăm noi pe Hristos în călătoria noastră?

Să luăm în considerare experiența a doi ucenici creștini:

„Pe când trecea pe lângă marea Galileii, Isus a văzut doi frați: pe Simon, zis Petru, și pe fratele său Andrei care aruncau o mreajă în mare; căci erau pescari.

El le-a zis: «Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni».

Îndată ei au lăsat mrejele și au mers după El¹.

În calitate de creștini, astăzi, avem ocazia de a acționa fără întârziere,

imediat și decisiv, precum au făcut Petru și Andrei: „Îndată, ei și-au lăsat mrejele, și au mers după El”². Noi, de asemenea, suntem chemați să ne lăsăm mrejele, să respingem deprinderi, obiceiuri și tradiții lumești. Noi, de asemenea, suntem chemați să ne abandonăm păcatele. „Apoi [Isus] a chemat la El norodul... și le-a zis: «dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea și să mă urmeze»”³. Să ne lepădăm de comportamentul lipsit de evlavie reprezintă începutul pocăinței, care aduce o schimbare în inimă până când „nu mai avem înclinare să facem rău”⁴.

Această schimbare, numită conver-tire, este posibilă numai prin intermediul Salvatorului. Isus a promis:

„Dacă oamenii vin la Mine, eu le voi arăta slăbiciunea lor... iar harul meu este destul pentru toți oamenii care se umilesc în fața Mea; căci dacă ei se umilesc în fața Mea și au credință în Mine, atunci *Eu voi face ca lucrurile slabe să devină puternice pentru ei*”⁵. Când *devenim mai buni* prin Hristos, firea noastră se schimbă și noi nu mai vrem să ne întoarcem la vechile obiceiuri.

Chiar și așa, creștini care au credință vor fi totdeauna binecuvântați să aibă parte de dificultăți și dezamăgiri. Când avem parte de aceste încercări care ne purifică, putem fi tentați să ne întoarcem la vechile obiceiuri. După răstignirea Salvatorului, El le-a apărut femeilor și le-a spus că frații îl vor găsi în Galilea. Când Petru, apostolul cu cea mai mare vechime, s-a întors în Galilea, el a revenit, de asemenea, la obiceiurile sale – la ceea ce se simțea confortabil să facă. „Mă duc să prind pește”⁶, le-a explicat el și a luat mai mulți ucenici cu el.

Într-adevăr, Petru împreună cu ceilalți au pescuit toată noaptea fără a prinde pește. În următoarea dimineață

Isus a apărut pe țarm și le-a strigat: „Aruncați mreaja [voastră] în partea dreaptă a corabiei”. Ucenicii care rămăseseră în corabie au urmat instrucțiunile Lui și au descoperit repede că mrejele lor erau în mod miraculos pline până la refuz. Ioan a recunoscut vocea Salvatorului și Petru s-a aruncat instantaneu în apă și a înotat până la țarm.⁷

Pe creștinii care s-au întors la vechile obiceiuri, la calea lipsită de credință, îi rog să retrospectiv, exemplul lui Petru. Nu amânați. Veniți să ascultați și recunoașteți chemarea glasului Salvatorului. Apoi, întoarceți-vă imediat la El și primiți din nou binecuvântările Sale abundente.

Când frații s-au întors la țarm au descoperit un festin cu pește și pâine. „Veniți de prânziți!”⁸, i-a invitat Salvatorul. După ce i-a hrănit, El l-a întrebat pe Petru de trei ori: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu?”. Când Petru și-a exprimat dragostea, Salvatorul l-a implorat: „Paște mieluseii Mei... Paște oile Mele!”⁹.

Aceasta este chemarea adresată de Hristos fiecărui creștin astăzi: „Paște

mieluseii Mei... Paște oile mele” – împărtășiți Evanghelia cu cei tineri și cei bătrâni, ridicăți-i, binecuvântați-i, alinați-i, încurajați-i și edificați-i, în special pe cei care gândesc și cred diferit de noi. Noi Îi paștem mieii în căminele noastre prin modul în care trăim conform Evangheliei: ținând poruncile, rugându-ne, studiind scripturile și urmând exemplul Său în a arăta dragoste. Noi paștem oile Sale în Biserică când slujim în cvorumuri ale preoției și în organizațiile auxiliare. Și paștem oile Sale în întreaga lume fiind vecini buni, asemănători lui Hristos, practicând religiunea curată de a vizita și sluji văduvelor, orfanilor, săracilor și tuturor celor care au nevoie.

Pentru mulți, chemarea de a fi creștin poate părea grea, chiar covârșitoare. Dar nu trebuie să ne fie frică sau să ne simțim nepotriviți. Salvatorul a promis că ne va pregăti pentru a face lucrarea Sa. „Veniți după Mine”, a spus El, „și [Eu] vă voi face pescari de oameni”¹⁰. Când Îl urmăm ne binecuvântează cu daruri, talente și putere pentru a face voia Sa, permițându-ne

să ne părăsim zona de confort și să facem lucruri pe care le-am crezut imposibile. Aceasta poate însemna să împărtășim Evanghelia cu vecini, să-i salvăm pe cei care sunt pierduți spiritual, să slujim în misiuni cu timp deplin, să lucrăm în templu, să creștem copii cu nevoi speciale, să-i iubim pe cei care s-au îndepărtat de la Evanghelie, să slujim tovarășului bolnav, să îndurăm neînțelegeri sau suferințe. Înseamnă să ne pregătim să răspundem chemării Sale prin a spune: „Voi merge unde vei vrea Tu; voi rosti ce vrei Tu; voi face ce vei vrea Tu; voi fi așa cum Tu dorești”¹¹.

Noi îl urmăm pe Isus Hristos pentru a fi cine dorește Tatăl Ceresc să fim. Depun mărturie că El ne cheamă continuu să Îl urmăm. Dacă tocmai aflați despre faptul că sfinții din zilele din urmă sunt creștini credincioși sau nu ați fost în întregime activ în Biserică și vreți să-L urmați din nou – nu vă temeți! Primii ucenici ai Domnului au fost toți noi membri ai Bisericii, noi convertiți la Evanghelie. Isus a predat cu răbdare fiecăruia. El i-a ajutat să-și

îndplinească responsabilitățile. El i-a numit prieteni și Și-a dat viața pentru ei. Și El deja a făcut același lucru pentru mine și pentru dumneavoastră.

Depun mărturie că, prin dragostea Sa infinită și harul Său infinit, noi putem deveni creștini mai asemănători lui Hristos. Gândiți-vă la următoarele calități ale lui Hristos. Cum dezvoltăm aceste calități în viața noastră?

Dragoste creștină. Salvatorul i-a considerat pe toți importanți. Fiind blând și plin de compasiune cu toți, El i-a lăsat pe cei nouăzeci și nouă pentru a găsi pe cel rătăcit,¹² deoarece „chiar perii din [capul nostru]... sunt numărați”¹³ de El.

Credință creștină. În ciuda tentațiilor, încercărilor și persecuțiilor, Salvatorul a avut încredere în Tatăl nostru Ceresc și a ales să fie credincios și să se supună poruncilor Sale

Sacrificiu creștin. De-a lungul vieții Sale Salvatorul și-a oferit timpul, energia și în cele din urmă, prin ispășire, S-a oferit pe Sine pentru ca toți copiii lui Dumnezeu să poată fi înviați și să aibă ocazia să moștenească viața veșnică.

Grijă creștină. Precum bunul samaritan, Salvatorul și-a întins constant brațul pentru a-i salva, a-i iubi și a-i hrăni pe oamenii din jurul Său, indiferent de cultura, crezul sau circumstanțelor acestora.

Slujire creștină. Fie că scotea apă din fântână, pregătea o masă din pește sau că spăla picioare prăfuite, Salvatorul și-a petrecut zilele slujind altora – ajutându-i pe cei oboșiți și dându-le putere celor slabi.

Răbdare creștină. Când El Însuși a avut parte de tristeți și suferințe, Salvatorul a așteptat cu răbdare ajutorul Tatălui. El ne așteaptă, răbdător, să ne dăm seama ce este bine și să venim acasă la El.

Pace creștină. Pe parcursul slujirii Sale El a cerut oamenilor să fie înțelegători și a promovat pacea. În special în rândul ucenicilor Săi, El a predat că un creștin nu trebuie să se certe cu un alt creștin, indiferent de diferențele lor.

Iertare creștină. Isus ne-a învățat să-i binecuvântăm pe cei care ne blestemă. El ne-a arătat calea atunci când S-a rugat pentru ca cei care L-au răstignit să fie iertați.

Convertire creștină. Precum Petru și Andrei, mulți recunosc adevărul Evangheliei imediat ce o aud. Ei sunt convertiți instantaneu. Pentru alții durează mai mult. Într-o revelație dată profetului Joseph Smith, Salvatorul ne-a învățat: „Ceea ce este de la Dumnezeu este lumină; și acela care primește lumina și rămâne credincios lui Dumnezeu, primește mai multă lumină; și acea lumină devine din ce în ce mai strălucitoare, crescând mereu până în miezul zilei”¹⁴, ziua convertirii noastre. Isus Hristos este „lumina și Mântuitorul lumii; Spiritul adevărului”¹⁵.

Îndurare creștină până la sfârșit. De-a lungul vieții Sale, Salvatorul niciodată nu a încetat să facă voia Tatălui Său, ci a continuat în neprihănire, bunătate, milă și adevăr până la sfârșitul vieții Sale muritoare.

Acestea sunt câteva dintre caracteristicile celor care aud și acordă atenție glasului Salvatorului. În calitate de martor special al Său pe pământ, ofer mărturia mea creștină că El vă cheamă azi pe dumneavoastră: „Vino și urmează-Mă”¹⁶. Veniți și pășiți pe calea care duce la fericire și bucurie eterne și la viață veșnică în împărăția Tatălui nostru Ceresc. În numele lui Isus Hristos, Salvatorul și Mântuitorul nostru, amin. ■

NOTE

1. Matei 4:18–20.
2. Marcu 1:18.
3. Marcu 8:34.
4. Mosia 5:2.
5. Eter 12:27; subliniere adăugată.
6. Ioan 21:3.
7. Vezi Ioan 21:3–8.
8. Ioan 21:12.
9. Vezi Ioan 21:15–17.
10. Matei 4:19; subliniere adăugată.
11. Vezi „Voi merge unde vei vrea Tu”, *Immuri*, nr. 74.
12. Vezi Matei 18:12–14.
13. Luca 12:7.
14. Doctrină și legăminte 50:24.
15. Doctrină și legăminte 93:9.
16. Luca 18:22.

Vârșnicul Richard G. Scott
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Bucuria de a-i mântui pe cei morți

„El va sădi în inimile copiilor promisiunile făcute strămoșilor și inimile copiilor se vor întoarce către strămoșii lor”.

Domnul i-a revelat profetului Joseph Smith doctrina sublimă cu privire la rânduiala sacră a botezului. Acea revelație a venit într-o perioadă în care alte biserici creștine propovăduiau că moartea ar fi determinat în mod irevocabil și etern destinul sufletului. Ele propovăduiau că cei botezați aveau să fie răsplătiți cu bucurie nepieritoare, în timp ce toți ceilalți aveau să aibă parte de tortură veșnică fără nicio speranță de a fi mântuiți.

Revelația Domnului conform căreia, prin autoritatea corespunzătoare a preoției, botezul poate fi împlinit și pentru cei decedați, a venit în sprijinul adevărului declarației Sale: „Dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în împărăția lui Dumnezeu”¹. Botezul pentru cei morți poate oferi, cu multă compasiune, această rânduială esențială tuturor celor decedați care sunt demni, care nu au primit-o în viața muritoare.

Această doctrină glorioasă este o altă mărturie cu privire la natura atotcuprinzătoare a ispășirii lui Isus Hristos. El a făcut ca salvarea să fie posibilă pentru fiecare suflet care se pocăiește. Ispășirea Sa a biruit moartea

și El le îngăduie celor demni care au decedat să primească toate rânduiele necesare salvării prin intermediul lucrării din templu împlinită pentru cei morți.

Într-o scrisoare scrisă cu peste 150 de ani în urmă, Joseph Smith a declarat: „Sfinții au privilegiul să fie botezați pentru... rudele lor decedate... care au primit Evanghelia în lumea spiritelor, prin... intermediul celor care au fost însărcinați să le propovăduiască.”² Ulterior acestei declarații el a adăugat: „Sfinții care neglijează să facă acest lucru pentru rudele lor decedate, își pun în pericol propria salvare”³.

Profetul Ilie i-a încredințat cheile muncii pentru cei morți lui Joseph Smith în templul din Kirtland⁴ pentru a îndeplini promisiunea Domnului, anume că „va sădi în inimile copiilor promisiunile făcute strămoșilor și inimile copiilor se vor întoarce către strămoșii lor”⁵.

Prin revelațiile ulterioare primite de Joseph Smith și de profeții care l-au succedat, s-au adus lămuriri cu privire la munca din templu și modul de a o împlini, precum și cu privire la realizarea istoriei familiei, efort de care depinde munca din templu. Fiecare

profet, începând cu Joseph Smith, a subliniat nevoia imperativă de a primi toate rânduiele, atât pentru noi înșine, cât și pentru strămoșii noștri decedați.

Munca din templu și cea de realizare a istoriei familiei sunt, de fapt, o singură lucrare împărțită în două părți. Ele sunt legate una de cealaltă la fel cum rânduiala botezului este legată de darul Duhului Sfânt. Unii membri nu pot să împlinescă ambele lucrări din cauza problemelor de sănătate sau a distanțelor până la temple.

Președintele Howard W. Hunter ne-a învățat:

„Trebuie să primim rânduielele preoției care se împlinesc în templu și care sunt necesare pentru exaltarea noastră; apoi, trebuie să împlinim munca necesară pentru cei care nu au avut ocazia de a accepta Evanghelia în această viață. Munca pentru ceilalți este împlinită în două etape: prima, cercetările privind istoria familiei pentru a afla cine sunt strămoșii noștri; a doua, împlinirea rânduielelor din templu pentru a le oferi aceleași ocazii acordate celor în viață.

Cu toate acestea, există mulți membri ai Bisericii al căror acces la temple este limitat. Ei fac tot ce pot. Ei efectuează cercetările pentru istoria familiei și rânduielele din templu sunt îndeplinite de alții. Pe de altă parte, există unii membri care sunt implicați în munca din templu, dar care nu reușesc să facă cercetările pentru istoria familiei lor. Cu toate că slujirea lor în sprijinirea altora este divină, ei pierd o binecuvântare atunci când nu își caută propriile rude decedate așa cum am fost îndrumați în mod divin de profeții din zilele din urmă. ...

Am învățat că cei care sunt implicați în cercetări pentru istoria familiei și care, pe urmă, împlinesc rânduielele din templu pentru cei ale căror nume

le-au găsit, vor cunoaște bucuria suplimentară de a primi ambele jumătăți ale binecuvântării”⁶.

Tatăl din Cer dorește ca fiecare dintre noi să primească amândouă părțile binecuvântării ce rezultă din această muncă fundamentală pentru cei morți. El i-a îndrumat pe alții să ne arate modul în care putem să fim pregătiți. Dumneavoastră și eu suntem aceia care decid dacă primim sau nu acele binecuvântări.

Orice lucrare pe care o înfăptuiți în templu reprezintă un timp petrecut în mod eficient, însă primirea rânduinelor pentru unul dintre strămoșii dumneavoastră va face ca timpul petrecut în templu să fie mult mai sacru, și veți primi chiar și binecuvântări mai mari. Prima Președinție a declarat: „Obligația noastră principală este să ne căutăm și să ne identificăm *propriii* strămoși”⁷.

Tinerilor, doriți o cale sigură prin care să eliminați influența dușmanului din viața voastră? Implicați-vă profund în căutarea strămoșilor voștri, pregătiți-le numele pentru rânduielele sacre înfăptuite în templu pentru cei morți și, apoi, mergeți la templu pentru a-i reprezenta în primirea rânduinelor botezului și darului Duhului Sfânt. Pe măsură ce înaintați în vârstă, veți putea să participați și la primirea celorlalte rânduiele. Nu mă pot gândi la o protecție mai mare împotriva influenței dușmanului în viața voastră.

În Misiunea Rostov-na-Donu din Federația Rusă, tinerii au fost invitați să indexeze 2.000 de nume și, apoi, să pregătescă cel puțin un nume din familia lor pentru rânduielele din templu. Aceia care au îndeplinit acest țel au fost invitați să parcurgă o călătorie lungă până la noul templu din Kiev, Ucraina. Un tânăr băiat și-a împărtășit experiența: „Îmi petreceam foarte mult timp jucându-mă pe calculator. Când am început să indexez, nu am

mai avut timp pentru a mă juca. La început, m-am gândit: «O, nu! Cum este posibil?». Când acest proiect s-a terminat, nu mai eram interesat de jocuri. ... Munca genealogică este ceva ce putem face aici, pe pământ, și care va rămâne în ceruri”.

Mulți sfinți credincioși au făcut munca de cercetare genealogică și folosesc butonul „rezervat” de pe FamilySearch pentru a arăta că rânduielele pentru rudele lor decedate vor fi înfăptuite de membrii familiei. Scopul rezervării numelor este acela de a le oferi oamenilor o perioadă de timp rezonabilă pentru a înfăptui rânduiele pentru propriii strămoși și pentru cei din familia extinsă. În prezent, există 12 milioane de nume și câteva milioane de rânduiele corespunzătoare care sunt rezervate. Multe nume au fost rezervate cu mulți ani în urmă. Strămoșii ale căror nume au fost identificate sunt, fără îndoială, nerăbdători și încântați atunci când numele lor sunt incluse pe lista celor pregătite pentru rânduiele. Cu toate acestea, s-ar putea să nu fie foarte fericiți atunci când trebuie să continue să aștepte ca rânduielele pentru ei să fie înfăptuite.

Noi îi încurajăm pe cei care au foarte multe nume rezervate să le permită membrilor familiei lor extinse sau membrilor din episcopie și țărui să-i ajute în realizarea acelei lucrări. Puteți face acest lucru împărțind cartonașele cu nume pentru templu membrilor din episcopie și țărui care sunt dispuși să ajute sau folosind programul FamilySearch pentru a trimite aceste nume direct la templu. Această ultimă opțiune menționată, a fost folosită de Cindy Blevins din Casper, Wyoming, timp de mulți ani.

Sora Blevins a fost botezată când era adolescentă și a fost singura membră a familiei sale care s-a alăturat Bisericii. Ea a dus la bun sfârșit un

volum mare de muncă genealogică. Însă există mult prea multe nume pentru care ea și familia ei să poată înfăptui rânduiele. Prin urmare, sora Blevins a trimis acele nume la templu și, conform spuselor ei, rânduielele pentru ele sunt, adesea înfăptuite în câteva săptămâni, de obicei, într-unul dintre cele două temple care sunt cele mai apropiate de casa ei. Ea spune că îi place să se gândească la faptul că prietenii și vecinii ei, din episcopia și țăruiul ei, se pot afla printre cei care ajută la înfăptuirea muncii pentru strămoșii ei. Ea apreciază faptul că ei fac acest lucru.

Preaiubitei mele soții, Jeanene, îi plăcea să facă cercetări pentru istoria familiei. Când copiii noștri erau mici ea și prietenele ei aveau grijă de copii pe rând pentru ca ea să poată avea câteva ore, o dată la câteva săptămâni, pentru a face cercetări genealogice pentru familia noastră. După ce mezinul nostru s-a mutat la casa lui, ea a scris în jurnalul personal: „Tocmai am luat o hotărâre și vreau ca întreaga lume să o cunoască. Fostul dormitor al lui Mike a devenit camera mea de lucru pentru genealogie. Este foarte bine dotată pentru a organiza consemnările

și pentru a lucra acolo. Viața mea se va concentra acum asupra cercetării genealogice și trimerii numelor la templu. Sunt atât de emoționată și de nerăbdătoare să încep”⁸.

O altă consemnare în jurnal spune: „Pentru mine, miracolul a avut loc în biroul lui Mel Olsen din Departamentul Istoria Familiei, care mi-a prezentat, imprimat pe hârtie, arborele genealogic al strămoșilor mei cunoscuți, întocmit de Ancestral File (Fișierul strămoșilor) pe baza înregistrărilor computerizate trimise societății de genealogie. Acesta fusese întocmit, în mare parte, pe baza înregistrărilor create în cadrul programului pe care Biserica l-a folosit, cu mulți ani în urmă, pentru a-i încuraja pe toți membri să întocmească istoria familiei lor cu numele strămoșilor din ultimele patru generații. Fusesem copleșită gândindu-mă la responsabilitatea uriașă ce mă aștepta, aceea de a aduna toate informațiile despre strămoșii mei de la asociațiile familiale, pentru a le introduce în calculator pentru prima distribuție computerizată a Ancestral File (Fișierului strămoșilor). Și, acum, se aflau acolo pe birou, în fața mea, frumos organizate și tipărite. Eram atât de emoționată și atât de copleșită, încât pur și simplu stăteam acolo fără cuvinte și, apoi, am început să plâng de fericire. ... Pentru cineva care a cercetat timp de treizeci de ani cu stăruință și migală, computerizarea tuturor acestor înregistrări este cu adevărat entuziasmantă. Și când mă gândesc la sutele de mii de oameni care introduc acum sau vor introduce în curând în sistemul computerizat volume mari de date demografice și dischete cu cercetări personale... Sunt atât de entuziasmată. Aceasta este cu adevărat lucrarea Domnului și El o conduce”⁹.

Am gustat suficient din roadele acestei lucrări sublime pentru a

cunoaște că acele chei pe care Ilie i le-a dat lui Joseph Smith permit inimilor noastre să fie legate și fiecăruia dintre noi să fie conectat cu aceia dintre strămoșii noștri care așteaptă ajutorul nostru. Datorită eforturilor noastre făcute aici pe pământ, în templele sfinte, folosind autoritatea delegată de Salvator, strămoșii noștri primesc rânduile necesare salvării care le permit să aibă parte de fericire eternă.

În trecut, motivați de convingerea profundă că aceasta este o lucrare sacră, oamenii au înfruntat plini de curaj provocarea care părea să fie asemănătoare cu încercarea de a recolta singur toate grânele din Nebraska. Acum, multe combine puternice sunt folosite în această muncă. Împreună, noi putem și vom duce la îndeplinire munca de care este nevoie.

Eu depun mărturie că Spiritul lui Ilie atinge inimile multora dintre copiii Tatălui din întreaga lume, determinând accelerarea muncii pentru cei morți într-un ritm fără precedent.

Dar dumneavoastră? V-ați rugat în legătură cu munca pentru strămoșii dumneavoastră? Dați deoparte acele lucruri din viața dumneavoastră care nu contează cu adevărat. Decideți să faceți ceva care va avea consecințe eterne. Este posibil ca dumneavoastră să fi fost îndemnați să vă căutați

strămoșii, dar considerați că nu sunteți specialiști în genealogie. Înțelegeți că de acum nici nu mai este nevoie să fiți? Totul începe cu dragoste și o dorință sinceră de a-i ajuta pe cei care sunt dincolo de vâl și care nu se pot ajuta singuri. Uitați-vă în jurul dumneavoastră! Veți găsi pe cineva în apropiere care să vă ajute să aveți succes.

Această muncă este una spirituală, este un efort imens de cooperare de ambele părți ale vălului, în care ajutorul este oferit în ambele direcții. Oriunde v-ați afla în lume, cu rugăciune, credință, hotărâre, sânguință și puțin sacrificiu, puteți avea o contribuție însemnată. Începeți acum. Vă promit că Domnul vă va ajuta să găsiți o cale. Și vă va face să vă simțiți minunat. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Ioan 3:5.
2. *History of the Church*, 4:231.
3. *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 471–472.
4. Vezi Doctrină și legăminte 110:13–16.
5. Doctrină și legăminte 2:2; subliniere adăugată.
6. Howard W. Hunter, „A Temple-Motivated People”, *Liahona*, mai 1995, 5–6.
7. Scrisoare din partea Primei Președinții, 29 febr. 2012; subliniere adăugată.
8. Jurnalul personal al lui Jeanene Scott, apr. 1988.
9. Jurnalul personal al lui Jeanene Watkins Scott, 23 sept. 1989.

Russell T. Osguthorpe
Președintele general al Școlii de duminică

Un pas mai aproape de Salvator

Convertirea este țelul a tot ce reprezintă învățarea și predarea Evangheliei. Convertirea nu este un eveniment care se întâmplă o dată. Este străduința, pe parcursul întregii vieți, de a deveni mai asemănători.

În vara aceasta a apărut un scurt articol în revistele *Liahona* și *Ensign* pe care-l scrisesem eu. Fiul meu mi-a trimis un e-mail spunând: „Tată, poate ne spui când mai apare un articol de-al tău”. I-am răspuns: „Am vrut doar să văd dacă citești revistele Bisericii”. Mi-a răspuns, explicându-mi că fiica sa de 10 ani a „trecut testul. Ea a luat revista *Ensign* din cutia poștală, a venit în casă și a citit-o. Apoi, a venit sus la noi în cameră și ne-a arătat articolul tău”.

Nepoata mea a citit revista *Ensign* deoarece a vrut să învețe. Ea a acționat de bună voie exercitându-și libertatea de a alege. Prima Președinție a aprobat de curând noi materiale de învățare pentru tineri, care îi vor sprijini pe tineri în dorința lor înăscută de a învăța și împărtăși Evanghelia și de a trăi potrivit acesteia. Aceste materiale noi sunt acum disponibile online spre a fi citite. În ianuarie, vom începe să le folosim la clase. (Aflați mai multe despre noile materiale de învățare pentru tineri la [lds.org/youth/learn](https://www.lds.org/youth/learn).)

Când Salvatorul preda, libertatea de a alege a celui care învăța era

importantă. El nu ne-a arătat doar ce să predăm, ci și cum să predăm. El s-a axat asupra nevoilor aceluia care învață. El a ajutat pe fiecare în parte să descopere singur adevărul¹. El a ascultat mereu întrebările lor².

Aceste materiale noi de învățare ne vor ajuta pe toți să învățăm și să predăm în căminele și în clasele noastre după modelul Salvatorului³. Făcând astfel, vom da curs invitației Sale: „Vino și urmează-Mă”⁴, așa cum, atât de frumos, ne-a învățat vârstnicul Robert D. Hales. În timp ce aceste materiale noi erau elaborate, am văzut conducători și învățători din cadrul organizațiilor auxiliare și seminarului sfătuindu-se împreună cu părinții astfel încât să vină în ajutorul aceluia care învață. Am văzut tinere fete la clasele lor, tineri băieți la cvorumurile Preoției aaronice și tineri la Școala de duminică învățând să își exercite libertatea de a alege și să acționeze pentru ei înșiși.

O învățătoare de la Școala de duminică pentru tineri se întreba cum îi poate ajuta pe doi tineri băieți

care suferă de autism să își exercite libertatea lor de a alege și să acționeze pentru ei înșiși. Când i-a invitat pe membrii clasei să împărtășească ceea ce au învățat, era îngrijorată că acei doi tineri băieți vor refuza invitația ei. Însă ei nu au făcut-o. Unul dintre ei s-a ridicat să vorbească despre ceea ce a învățat și, apoi, și-a invitat colegul suferind de autism să îl ajute. Când primul a început să se încurce, colegul său a stat lângă el și i-a șoptit la ureche, ca acesta să poată simți că a reușit. În acea zi, predau amândoi. Ei predau *ce* a predat Salvatorul, însă ei, de asemenea, predau în felul *cum* a predat Salvatorul. Când Salvatorul a predat, El a acționat din dragoste pentru cel căruia îi preda, la fel cum a făcut acest coleg pentru prietenul său⁵.

Când învățăm și predăm cuvântul Lui după felul Său, noi acceptăm invitația Sa: „Vino și urmează-Mă”. Noi Îl urmăm făcând câte un pas pe rând. Cu fiecare pas, ne apropiem mai mult de Salvator. Ne schimbăm. Domnul știa că acea creștere spirituală nu se va produce în totalitate dintr-o dată. Ea are loc treptat. De fiecare dată când acceptăm invitația Lui și alegem să-L urmăm, progresăm pe calea către convertire deplină.

Convertirea este țelul a tot ce reprezintă învățarea și predarea Evangheliei. Convertirea nu este un eveniment care se întâmplă o dată. Este străduința, pe parcursul întregii vieți, de a deveni mai asemănători Salvatorului. Vârstnicul Dallin H. Oaks ne-a reamintit că „a ști” nu este suficient. „[Întoarcerea] la Dumnezeu... ne impune să *facem* și să *devenim*”⁶. Așadar, a învăța pentru a fi convertiți este un proces continuu de a cunoaște, a face și a deveni. La fel, a preda pentru a converti necesită doctrine de bază, invitații de a acționa și binecuvântările promise⁷. Când predăm doctrină adevărată, noi îl ajutăm

pe cel care învață să cunoască. Când îi invităm pe alții să acționeze, îi ajutăm să acționeze ori să trăiască în acord cu doctrina. Și când binecuvântările pe care le-a promis Domnul apar, suntem schimbați. La fel ca Alma, putem deveni ființe noi⁸.

Materialele noi de predare pentru tineri au un țel comun: de a-i ajuta pe tineri să se convertească la Evanghelia lui Isus Hristos. Am văzut de curând un tânăr băiat la o clasă a Școlii de duminica pentru tineri descoperind el însuși adevărul. Când am observat că îi era greu să facă legătura între ispășire și propria viață, l-am întrebat dacă s-a simțit vreodată iertat. El a răspuns: „Da, ca atunci când i-am spart nasul unui tip când jucam fotbal. Mi-a părut rău. M-am întrebat ce să fac ca să mă simt mai bine. Așa că m-am dus la el acasă și l-am rugat să mă ierte, dar știam că trebuie să fac mai mult de atât, așa că m-am rugat și, atunci, am simțit că și Tatăl Ceresc m-a iertat. Asta înseamnă pentru mine ispășirea”.

Când a împărtășit această experiență la clasă în acea zi, el a citit din Ioan 35:16 – „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu” – și, apoi, a depus mărturie despre puterea ispășirii. Această doctrină nu mai era deloc un concept abstract pentru acest tânăr. Aceasta a devenit parte din viața sa, deoarece el și-a adresat întrebare și, după aceea, și-a exercitat libertatea de a alege și a acționa⁹.

Acest tânăr băiat a devenit mai convertit și la fel și colegii săi de clasă. Ei s-au concentrat asupra unei doctrine de bază studiind scripturile. Ei au raportat acele cuvinte sacre la propria viață, după care au depus mărturie despre binecuvântările pe care le-au primit, ca rezultat al trăirii în acord cu doctrina. Când predăm

Evanghelia lui Isus Hristos, ne concentrăm asupra scripturilor și cuvintelor profeților din zilele noastre. Ne bazuim pe textul sacru pentru a ne ajuta să întărim credința, să clădim mărturie și să ajutăm pe toată lumea să devină pe deplin convertită. Materialele noi de predare pentru tineri îi vor ajuta pe toți aceia care le folosesc să înțeleagă și să trăiască conform cuvântului lui Dumnezeu.

Când le predam sfinților din Costa Rica, am ținut în mână un exemplar al manualului *Predarea, nu este chemare mai mare* și am întrebat: „Așadar, câți dintre dumneavoastră au un exemplar al acestui manual?”. Aproape toți au ridicat mâna. Zâmbind, am spus: „Și pun pariu că citiți din el în fiecare zi”. Spre surprinderea mea, o soră din rândul din față a ridicat mâna, indicând că ea citea din el zilnic. Am rugat-o să vină la pupitru și să explice. Ea a răspuns: „Citesc din Cartea lui Mormon în fiecare dimineață. Apoi, citesc ceva din manualul *Predarea, nu este chemare mai mare* ca să îmi învăț copiii în cel mai bun mod ceea ce tocmai am învățat”.

Ea a vrut să învețe și să predea cuvântul Lui în modul Său, așa că a studiat cuvântul Său în scripturi, după care a studiat modul cum să predea cuvântul Lui, astfel încât copiii ei să poată fi pe deplin convertiți. Modelul ei de a învăța și preda Evanghelia nu cred că s-a format dintr-o dată. Ea a luat o decizie de a face ceva. Și, cu cât a făcut mai mult ceea ce știa că trebuia să facă, cu atât mai mult a întărit-o Domnul să meargă pe calea Lui.

Uneori, calea către convertire poate fi lungă și grea. Cumnatul meu a fost mai puțin activ în Biserică timp de 50 de ani. Abia când a avut peste 60 de ani a început să accepte invitația Salvatorului de a reveni. L-au ajutat mulți de-a lungul drumului. Un

învățător de acasă i-a trimis o vedere în fiecare lună timp de 22 de ani. Dar el a trebuit să decidă dacă voia să revină. A trebuit să-și exercite libertatea de a alege. A trebuit să facă acel prim pas – și apoi încă unul și încă unul. Acum, el și soția lui sunt pecetluiți împreună, iar el slujește în episcopat.

De curând, i-am arătat niște filme care au fost făcute pentru a-i ajuta pe conducători și învățători să implementeze noile materiale de predare. După ce a vizionat filmele, cumnatul meu s-a lăsat pe spate pe scaun și a spus, oarecum emoționat: „Poate că, dacă aș fi avut acestea când eram tânăr, nu aș fi devenit inactiv”.

În urmă cu câteva săptămâni, m-am întâlnit cu un tânăr băiat îngândurat.

Atena, Grecia

L-am întrebat dacă este membru al Bisericii. Mi-a spus că este ateu, dar că mai timpuriu în viața lui cunoscuse Biserica. Când i-am spus despre chemarea mea la Școala de duminică și că voi vorbi în cadrul conferinței generale, el a spus: „Hei, dacă vorbiți, voi viziona acea sesiune”. Sper că el se uită astăzi. Știu că, dacă el se uită, va învăța ceva. Acest Centru de conferințe este un loc unic pentru învățare și predare în scopul convertirii.

Când trăim conform principiilor predate de cei pe care îi susținem ca profeți, văzători și revelatori, noi învățăm după modelul Salvatorului¹⁰. Facem un pas mai aproape de El. Pe măsură ce această conferință se apropie de sfârșit, îi invit pe toți aceia care îmi aud glasul să facă acel pas. Asemenea nefiților din vechime, noi

ne putem întoarce la „casele [noastre] și [ne putem gândi] la lucrurile... care [au fost spuse]; și [Îl] putem întreba pe Tatăl, în numele [lui Hristos], pentru ca [noi] să [putem] înțelege”¹¹.

Vrem ca fiecare persoană tânără să înțeleagă. Vrem ca tinerii să învețe, să predea și să trăiască în fiecare zi conform Evangheliei lui Isus Hristos. Acest lucru îl dorește Domnul pentru toți copiii Săi. Fie că sunteți copil, tânăr sau adult, vă invit să veniți și să urmați pașii Lui. Vă mărturisesc că Domnul ne va întări cu fiecare pas pe care îl facem. El ne va ajuta să parcurgem restul drumului. Apoi, când apar obstacole, noi vom continua. Când apare îndoiala, noi vom continua. Nu ne vom întoarce nicicând. Nu ne vom rătăci nicicând.

Depun mărturie că Dumnezeu Tatăl și Fiul Său, Isus Hristos, trăiesc.

Depun mărturie că Salvatorul continuă să ne cheme să venim la El, așa cum a făcut-o în vremuri de demult. Putem accepta cu toții invitația Lui. Noi, toți, putem învăța, preda și trăi conform cuvântului Său, în modul Lui, făcând un pas mai aproape de Salvator. Făcând astfel, vom deveni cu adevărat convertiți. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Ioan 47:1-7. În acest fragment, Salvatorul răspunde întrebării pe care a adresat-o însuși Nicodim. El s-a gândit la nevoile lui Nicodim. I-a îngăduit lui Nicodim să-și exercite libertatea de alege pentru a învăța. El l-a ajutat pe Nicodim să descopere singur răspunsul.
2. Vezi Ioan 3:4; Joseph Smith – Istorie 1:18.
3. Vezi „Teaching the Gospel in the Savior’s Way”, lds.org/youth/learn/guidebook/teaching.
4. Vezi Luca 18:18-22.
5. Vezi 1 Ioan 4:19.
6. Dallin H. Oaks, „Provocarea de a deveni”, *Liahona*, ian. 2001, p. 41: „A depune mărturie înseamnă a *ști* și a *declara*. Evanghelia ne provoacă să ne „întoarcem la Dumnezeu”, ceea ce ne impune să *facem* și să *devenim*. Dacă vreunul dintre noi se bazează numai pe cunoașterea noastră și pe mărturia despre Evanghelie, acela se află în aceeași situație ca apostolii binecuvântați, dar totuși neîmpliniți, pe care Isus i-a provocat să se „întoarcă la Dumnezeu”. Noi, toți, cunoaștem pe cineva care are o mărturie puternică, dar care nu acționează conform ei astfel încât să fie convertit”.
7. Vezi Avraam 2:11.
8. Vezi Mosia 27:24-26; 2 Corinteni 5:17.
9. Vezi David A. Bednar, „Vegheați cu toată stăruință”, *Liahona*, mai 2010, p. 43: „Dumneavoastră și cu mine, ne ajutăm copiii să ajungă să acționeze prin ei înșiși și să caute să învețe studiind și având credință sau i-am învățat pe copiii noștri să aștepte să li se predea și să se lucreze asupra lor? În calitate de părinți, le oferim copiilor noștri, înainte de toate, echivalentul spiritual al unui pește ca să mănânce sau îi ajutăm constant să acționeze, să învețe ei înșiși și să stea statornici și neclintii? Îi ajutăm pe copiii noștri să se angajeze cu sârguință întrebând, căutând și bătând la ușă?”.
10. Vezi Dennis B. Neuenschwander, „Profeți, văzători și revelatori în viață”, *Liahona*, ian. 2001, p. 49-51.
11. 3 Nefi 17:3.

Vârșnicul **Marcus B. Nash**
din Cei Șaptezeci

Prin credință toate lucrurile sunt împlinite

Credința ne va ajuta să urcăm în siguranță pe cărarea Evangheliei, să biruim orice provocare a vieții muritoare și să ne întoarcem în prezența maiestuoasă a Tatălui nostru Ceresc.

Nu cu mult timp în urmă, câțiva dintre noi, membrii familiei Nash, am urcat pe vârful masivului Huayna Picchu, un vârf înalt care se învecinează cu străvechile ruine incașe de la Machu Picchu, în munții din Peru. Este un urcuș foarte abrupt cu priveliști care îți taie răsuflarea și cu pante prăpăstioase. Din nefericire, câțiva excursioniști și-au pierdut viețile căzând de pe acea cărare îngustă și abruptă. Pentru a evita asemenea tragedii, începând de atunci, au fost fixate cabluri puternice pe stâncile masive, de-a lungul versantului Huayna Picchu. Ne-am ținut de acele cabluri în timp ce urcam, iar ele ne-au înlesnit accesul în siguranță până la vârf, unde priveliștea era superbă!

Precum cărarea de pe Huayna Picchu, viața noastră muritoare este un urcuș dificil și abrupt, unul care necesită ajutorul Tatălui nostru Ceresc pentru a-l finaliza cu succes. Din acest motiv, El a stabilit principiile și rânduielele Evangheliei pentru a ne duce către Salvator și către puterea Sa salvatoare.¹ Primul dintre acele principii, credința în Domnul Isus Hristos,² este asemănătoare cablurilor de pe Huayna Picchu:

dacă acestea sunt puternice și fixate pe „stânca Mântuitorului nostru”³ credința ne va ajuta să urcăm în siguranță pe cărarea Evangheliei, să biruim orice provocare a vieții muritoare⁴ și să ne întoarcem în prezența maiestuoasă a Tatălui nostru Ceresc. Prin credință toate lucrurile sunt împlinite.⁵

Credința este deopotrivă un principiu al acțiunii și al puterii.⁶ Ea „nu este o cunoaștere perfectă despre lucruri; de aceea, dacă [noi avem] credință, [noi avem] speranță în lucruri care nu se văd, care sunt adevărate”⁷. Este o încredințare a Spiritului⁸ câștigată prin intermediul studiului care ne determină să acționăm⁹ și să urmăm exemplul Salvatorului și să ținem poruncile Sale cu ajutorul rugăciunii, chiar și atunci când trecem prin vremuri de sacrificiu și încercare¹⁰. Credința ne conferă puterea Domnului, care – printre altele – se manifestă prin nădejdea în lucrurile bune care vor veni,¹¹ miracole care atestă credința,¹² și prin protecția divină în lucruri spirituale și în lucruri temporale¹³.

Viața Annei Rowley, o pionieră din vremurile de început ale Bisericii, dovedește modul în care exercitarea credinței ne influențează viețile în

bine. Fiind o văduvă din Anglia, sora Rowley și-a exercitat credința pentru a răspunde chemării profetului de a se aduna în Sion. Ea era membră a companiei de cărucioare a lui Willie care, în toamna anului 1856, a trebuit să înfrunte troienele de zăpadă adunate de-a lungul drumului pe care mergeau. Au ajuns la un moment în călătoria lor când cei șapte copii ai ei erau, pur și simplu, lihniți de foame. Ea a scris: „Am simțit o durere profundă când mi-am văzut copiii atât de înfometatei... Noaptea era aproape și nu aveam hrană pentru masa de seară. I-am cerut lui Dumnezeu să mă ajute, așa cum făceam mereu. Am îngenuncheat, aducându-mi aminte de doi biscuiți foarte uscați... care rămăseseră de când am traversat oceanul cu vaporul. Nu erau mari și erau atât de tari că nu puteau fi ruptți. Cu siguranță, nu erau suficienți să hrănească 8 oameni, dar nici cinci pâini și doi pești nu ar fi fost suficienți să hrănească 5.000 de oameni, dar printr-un miracol, Isus a reușit acel lucru. Prin urmare, cu ajutorul Domnului, nimic nu este imposibil. Am găsit biscuiții, i-am pus într-un ceain și i-am acoperit cu apă, apoi am cerut binecuvântarea lui Dumnezeu. Apoi, am pus capacul și l-am așezat pe cărbuni. Puțin mai târziu, când am îndepărtat capacul, am constatat că era plin cu mâncare. Am îngenuncheat împreună cu familia și i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru bunătatea Sa. În aceea seară, familia mea a avut hrană suficientă”¹⁴.

Ann Rowley trăia conform Evangheliei cu prețul unor mari sacrificii personale. Ea a avut nevoie de ajutor și l-a cerut prin intermediul rugăciunii. Datorită credinței sale, ea a avut multă speranță fiind binecuvântată în mod miraculos cu hrană pentru familia sa. Domnul a binecuvântat-o, de asemenea, cu abilitatea semnificativă și eternă de a îndura „în credință până

la sfârșit”¹⁵. În ciuda viitorului incert, ea nu a cerut să știe cum avea să-și hrănească propriii copii în următoarea zi; în schimb, „s-a încrezut, cu răbdare, în Domnul”¹⁶ și a mers mai departe având speranță – tot așa cum ne spune și frumosul imn:

*Lumină blândă, condu-mă în beznă.
Condu-mă Tu!
E-ntuneric, departe-s de casă.
Condu-mă Tu!
Condu-mi pasul; nu cer mai mult
Doamne.
Atât doar vreau, un pas îmi ajunge.*¹⁷

Și noi putem exercita o astfel de credință în Domnul crezând și având încredere în faptul că Dumnezeu¹⁸ nostru bun și neschimbător ne va binecuvânta cu puterea Sa miraculoasă adaptată împrejurărilor noastre la timpul stabilit de El. Când facem acest lucru, vom vedea și noi mâna lui Dumnezeu manifestându-se în viețile noastre.

Domnul ne poruncește să luăm „scutul credinței cu care [vom] putea stinge *toate* săgețile arzătoare ale celui rău”¹⁹. Satana va folosi lucruri precum îndoiala, teama sau păcatul pentru a ne ispiti să renunțăm la credință și să pierdem protecția pe care aceasta ne-o oferă. În schimb, vă invit să cercetăm pe scurt fiecare dintre aceste încercări ale credinței, astfel încât să recunoaștem și să ignorăm ispitele adversarului.²⁰

Prima, lipsa de credință în Domnul sau în Evanghelia Sa ne va face să ne împotrivim Spiritului lui Dumnezeu²¹. Antidotul Domnului pentru îndoială este simplu. Regele Beniamin a declarat: „Credeți în Dumnezeu; credeți că El este și că El a creat toate lucrurile, atât în cer, cât și pe pământ; credeți că El are toată înțelepciunea și toată puterea, atât în cer, cât și pe pământ;

credeți că omul nu înțelege toate lucrurile pe care Domnul le poate înțelege”²².

În situația în care, datorită necredinței sau îndoielii, credința dumneavoastră se clatină, amintiți-vă faptul că până și apostolii din vechime L-au implorat pe Domnul: „Mărește-ne credința!”²³. Amintindu-vă că rațiunea și credința nu pot exista una fără cealaltă, gândiți-vă la următoarea analogie: credința și rațiunea sunt asemenea celor două aripi ale unui avion. Ambele sunt esențiale pentru a menține avionul în zbor. În cazul în care, din perspectiva dumneavoastră, rațiunea ar contrazice credința, opriți-vă o clipă și amintiți-vă faptul că perspectiva noastră este extrem de limitată în comparație cu cea a Domnului²⁴. Nu puteți să renunțați la credință la fel cum nu puteți detașa o aripă de un avion în timpul zborului. În schimb, hrăniți o fărâmă din credință și permiteți speranței să fie o ancoră pentru sufletul dumneavoastră – și pentru rațiunea dumneavoastră²⁵. Acesta este motivul pentru care ni se poruncește să „căutăm” să [învățăm]... prin studiu, și, *de asemenea*, prin credință”²⁶. Aduceți-vă aminte, credința precede și generează miracole pentru care nu avem o explicație directă care să rezulte din experiența noastră, la fel cum un ceaun plin cu mâncare după ce în el fuseseră puși doar doi biscuiți sau, pur și simplu, de a îndura cu credință în pofida tuturor încercărilor²⁷.

A doua, teama ne distrage atenția de la Salvator și ne slăbește credința în Salvator. Într-o noapte furtunoasă, apostolul Petru a privit către Domnul și a mers pe apă – până când și-a întors privirea de la Domnul și „a văzut că vântul era tare [și] s-a temut” apoi a început să se afunde în marea agitată²⁸. Ar fi putut continua să meargă dacă nu i-ar fi fost teamă! În loc să ne concentrăm atenția asupra vântului

puternic și a valurilor din viața noastră și să ne fie teamă de acestea, Domnul ne invită să ne „[întoarcem] către [El] în fiecare gând; [să] nu ne îndoim, [să] nu [ne temem]”²⁹.

A treia, păcatul diminuează prezența Spiritului în viețile noastre și, fără Duhul Sfânt, ne lipsește rezistența de a ne păstra credința și de a o exercita. Este cel mai bine să ne exercităm credința pentru a „nu [atinge] niciun dar rău și niciun lucru necurat”³⁰ și să fim „sârguincioși în ținerea tuturor poruncilor [Sale], ca nu cumva... să [ne pierdem] credința și dușmanii [noștri] să triumfe asupra [noastră]”³¹. Dacă păcatul și-a pus amprenta pe viața dumneavoastră, vă implor să exercitați „credință prin pocăință”³², iar Salvatorul, prin intermediul ispășirii, vă va purifica și vă va vindeca viața.

Frați și surori, în acord cu credința noastră, Domnul își va îndeplini promisiunile și ne va ajuta să trecem peste toate încercările³³. El a făcut aceasta cu Ann Rowley și a făcut la fel cu oamenii Săi din toate popoarele, în toate timpurile și în toate generațiile. Ca urmare a faptului că El este un „Dumnezeu al minunilor” și că „nu S-a schimbat”, El ne va binecuvânta și pe noi cu speranță, protecție și putere în acord cu credința noastră în El³⁴. Credința neclintită în Domnul Isus Hristos – asemenea cablurilor montate de-a lungul cărării de la Huayna Picchu – „vă va ancora pe dumneavoastră și pe cei dragi ai dumneavoastră de „stânca Mântuitorului nostru”³⁵ și de puterea Lui salvatoare fără asemănare.

Președintele Thomas S. Monson a declarat: „Viitorul este la fel de strălucitor ca și credința dumneavoastră”³⁶. Depun mărturie despre acel adevăr sublim și plin de speranță, și invit pe fiecare dintre noi să înainteze cu fermitate și credință în Domnul „fără să se îndoiască deloc”³⁷. Eu știu că Salvatorul trăiește și

că este „Căpetenia și Desăvârșirea cre-
dinței [noastre]³⁸, și că îi „răsplătește pe
cei ce-L caută”³⁹. Astfel depun mărturie
în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Doctrină și legăminte 84:19–21.
2. Vezi Articolele de credință 1:4.
3. Helaman 5:12.
4. Vezi Doctrină și legăminte 76:53.
5. Vezi Eter 12:3.
6. Vezi *Lectures on Faith* (1985), p. 3; vezi de asemenea Iacov 4:6; Eter 12:7–22; Evrei 11:4–40.
7. Alma 32:21.
8. Vezi Traducerea lui Joseph Smith, Evrei 11:1 (în Evrei 11:1, notă de subsol b).
9. Vezi 2 Nefi 25:23; Alma 34:15–17; Eter 12:6; Iacov 2:17–26.
10. Vezi Eter 12:4–6; *Lectures on Faith*, p. 69.
11. Vezi Moroni 7:40–42.
12. Vezi Ghidul pentru scripturi, “Credință”; vezi de asemenea Mormon 9:8–21; Moroni 7:33–37.
13. Vezi Doctrină și legăminte 27:17; Alma 57:19–27; 58:10–13.
14. Ann Rowley, în Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers* (2006), p. 113.
15. Doctrină și legăminte 20:25.
16. Isaia 40:31.
17. „Lumină blândă, condu-mă”, *Imurii*, nr. 57. 97.
18. Vezi Iacov 4:10; Mormon 9:9.
19. Doctrină și legăminte 20:17; subliniere adăugată.
20. Vezi 1 Nefi 8:33–34; Alma 37:33; Doctrină și legăminte 20:22.
21. Vezi Alma 32:28.
22. Mosia 4:9.
23. Luca 17:5.
24. Vezi Mosia 4:9–10; Proverbe 3:5–7; Isaia 55:8–9.
25. Vezi Eter 12:4.
26. Doctrină și legăminte 88:118; subliniere adăugată.
27. Vezi Moroni 7:33–38; Eter 12:19.
28. Vezi Matei 14:25–31.
29. Doctrină și legăminte 6:36.
30. Moroni 10:30.
31. Doctrină și legăminte 136:42.
32. Vezi Alma 34:15–17; vezi de asemenea Eter 12:3.
33. Vezi Eter 12:29; Alma 7:27.
34. Vezi Mormon 9:18–21; vezi de asemenea Moroni 7:33–38; Alma 37:16–17.
35. Helaman 5:12.
36. Thomas S. Monson, “Fiți bucuroși,” *Liahona*, mai 2009, p. 92.
37. Vezi Iacov 1:6–8.
38. Moroni 6:4; vezi de asemenea Evrei 12:2.
39. Evrei 11:6; vezi de asemenea Eter 12:41.

Vârstnicul Daniel L. Johnson
din Cei Șaptezeci

Să devenim ucenici adevărați

*Pe măsură ce ne supunem poruncilor Sale și ne slujim
aproapele, devenim ucenici mai buni ai lui Isus Hristos.*

Noi, cei care am intrat în apele botezului și am primit darul Duhului Sfânt, am făcut legământ că suntem dornici să luăm asupra noastră numele lui Isus Hristos sau, cu alte cuvinte, declarăm că suntem ucenici ai Domnului. Reînnoim acel legământ în fiecare săptămână în timp ce luăm din împărtășanie și arătăm că suntem dornici să-L urmăm prin felul în care trăim. Acea ucenicie a fost dovedită atât de frumos în timpul unor evenimente ce au avut loc recent în Mexic.

Comunitățile de pomicultori din nordul Mexicului au avut parte de o primăvară frumoasă. Pomii erau înfloriți, iar așteptările pentru a avea o recoltă bogată erau mari. Se făcuseră deja planuri pentru a se achita împrumuturi, a se înlocui utilajele necesare și livezile îmbătrânite și pentru a îndeplini obligații personale, cum ar fi achitarea taxelor de școlarizare pentru membrii familiei. Se făcuseră planuri chiar și pentru concedii cu familia. Era o atmosferă generală de bine. Apoi, într-o după-amiază de luni de la sfârșitul lui martie, s-a pornit o furtună de iarnă și a început să ningă. A nins până în jur de ora trei dimineața.

Apoi, în timp ce norii se risipeau, temperatura a scăzut brusc. Pe toată durata nopții și dimineața devreme, s-au depus toate eforturile pentru a salva măcar o parte din recolta de fructe. Acest lucru nu a dat niciun rezultat. Pur și simplu s-a făcut prea frig, iar recolta a înghețat cu totul. Nu se putea culege sau vinde niciun fruct în acest an. Ziua de marți a început cu un sentiment neplăcut și descurajator deoarece toate acele planuri, așteptări și visuri minunate din ziua precedentă se risipiseră.

Am primit un e-mail referitor la acea dimineață teribilă de marți de la Sandra Hatch, soția lui John Hatch, care slujea atunci ca prim consilier în președinția Templului din Colonia Juárez Chihuahua. Citez fragmente din acel e-mail: „John s-a trezit devreme, în jur de 6:30 și s-a dus repede la templu pentru a vedea dacă trebuie să anulăm sesiunea din această dimineață. S-a întors spunând că parcare și drumul nu erau înzăpezite, așa că am decis să nu o anulăm. Ne-am gândit că poate câțiva dintre lucrătorii din templu, care nu au livezi, vor veni și îi vom putea pune pe toți într-o sesiune... A fost un lucru atât

de deosebit să-i vedem pe bărbați cum intrau unul după altul! După o noapte de nesomn, gândindu-se că recoltele lor erau pierdute, ei totuși au venit... Mă uitam la cât de greu le era să rămână treji în timpul adunării noastre de pregătire. Dar, în loc să se gândească că aveau o scuză să nu fi venit, ei au venit. Iar la sesiune au fost prezenți 38 de oameni (o sală plină)! A fost o dimineață înălțătoare pentru noi și I-am mulțumit Tatălui Ceresc pentru oamenii buni care își îndeplinesc îndatoririle, indiferent de ce se întâmplă. Am simțit un spirit deosebit în această dimineață în templu. Sunt sigură că El a fost mulțumit să știe că iubim casa Lui și că am considerat că aceasta este un loc bun în care să fim într-o dimineață atât de dificilă”.

Povestea nu se încheie aici, ci, de fapt, încă este în desfășurare.

Majoritatea celor care și-au pierdut recolta de fructe avea puțin pământ disponibil, pe care să planteze alte culturi de sezon, cum ar fi ardei chili sau fasole. Acele recolte puteau să asigure un oarecare venit, suficient pentru a supraviețui până la recolta

de anul viitor. Cu toate acestea, un bun frate, care avea o familie tânără, nu mai avea alt pământ și se confrunta cu situația de a nu avea niciun fel de venit pe tot parcursul anului. Alți oameni din comunitate, văzând situația disperată a acestui frate și dând dovadă de spirit de inițiativă, i-au pus la dispoziție din resursele lor proprii o bucată de teren, au folosit propriile utilaje pentru a ara terenul și i-au asigurat semințele de ardei chili pentru ca el să le semene.

Îi cunosc pe bărbații despre care tocmai am vorbit. Și, pentru că-i cunosc, nu am fost surprins de ceea ce au făcut. Dar poate că cei care nu îi cunosc își adresează două întrebări, amândouă începând cu *de ce*. De ce au venit la templu pentru a-și îndeplini îndatoririle și a sluji după o noapte întregă de nesomn, doar ca să-și dea seama că și-au pierdut cea mai mare parte a veniturilor pentru întregul an? De ce au folosit puținele și prețioasele lor resurse pentru a ajuta pe altcineva aflat într-o situație disperată, când ei înșiși erau într-un impas financiar atât de mare?

Dacă înțelegeți ce înseamnă a fi ucenic al lui Isus Hristos, atunci veți ști răspunsul la aceste două întrebări.

Intrarea în legământul prin care devenim ucenici ai lui Hristos este începutul unui proces ce durează întreaga viață, iar calea nu este mereu ușoară. Pe măsură ce ne pocăim de păcatele noastre și ne străduim să facem ceea ce dorește El de la noi și slujim aproapei așa cum i-ar sluji El, vom deveni, în mod inevitabil, mai asemănători Lui. Țelul și obiectivul supreme sunt de a deveni mai asemănători Lui și de a fi una cu El – și, în esență, reprezintă definiția adevăratei ucenicii.

Atunci când a vizitat continentul american, Salvatorul i-a întrebat pe ucenicii Săi: „De aceea, ce fel de

oameni trebuie să fiți voi?”. Apoi, răspunzând la propria întrebare, El a spus: „Adevărat vă spun Eu vouă, tot așa cum sunt Eu” (3 Nefi 27:27).

Sarcina de a deveni asemănători Salvatorului nu este ușoară, mai ales în lumea în care trăim. Întâmpinăm obstacole și opoziție aproape în fiecare zi din viață. Există un motiv pentru aceasta, iar el reprezintă unul dintre scopurile principale ale vieții muritoare. După cum citim în Avraam 3:25: „Și îi vom pune la probă prin aceasta pentru a vedea dacă ei vor face toate lucrurile pe care Domnul, Dumnezeul lor, le va porunci lor”.

Aceste teste și încercări diferă ca natură și intensitate. Dar nimeni nu va părăsi această existență muritoare fără să treacă prin ele. De cele mai multe ori, asociem încercările cu pierderea unei recolte sau a unui loc de muncă, a unei persoane iubite, cu o boală, cu incapacitatea fizică, mintală sau emoțională, cu sărăcia sau pierderea prietenilor. Cu toate acestea, chiar și îndeplinirea obiectivelor demne de laudă poate aduce cu sine pericolele mândriei zadarnice atunci când aspirăm mai mult la onoarea lumii, decât la aprobarea cerească. Aceste obiective pot include popularitatea, recunoașterea publică, abilitățile fizice deosebite, talentul artistic sau sportiv, prosperitatea și bogățiile. Referitor la aceste ultime încercări, este posibil ca unii dintre noi să aibă sentimente asemănătoare cu cele exprimate de Tevye în *Scripcarul de pe acoperiș*: Dacă bogățiile sunt un blestem, „fie ca [Dumnezeu] să mă lovească cu el. Așa încât eu să nu-mi mai revin niciodată!”¹.

Dar aceste ultime tipuri de încercări pot fi chiar mai descurajatoare și periculoase și mai dificil de depășit decât cele dintâi. Ucenicia noastră nu va fi dovedită prin tipul de încercări prin care trecem, ci prin felul în care

le vom face față. Așa cum am fost învățați de Președintele Henry B. Eyring: „Astfel, marea probă a vieții este de a vedea dacă vom asculta și ne vom supune poruncilor lui Dumnezeu în mijlocul furtunilor vieții. Nu înseamnă să îndurăm furtunile, ci să alegem ceea ce este drept în timp ce ele se dezlănțuie. Și tragedia vieții este de a nu trece de acea probă și astfel de a nu reuși să ne calificăm pentru a ne întoarce în slavă la casa noastră cerească” („Pregătirea spirituală: începeți devreme și fiți consecvenți”, *Liahona*, nov. 2005, p. 38).

Sunt un bunic mândru cu 23 de nepoți. Ei nu încetează niciodată să mă uimească cât de bine înțeleg adevărurile eterne, chiar la vârsta lor atât de mică și fragedă. În timp ce mă pregăteam pentru această cuvântare, am rugat pe fiecare dintre ei să-mi trimită o scurtă definiție a ceea ce înseamnă pentru ei să fie ucenici sau discipoli al lui Isus Hristos. Primesc răspunsuri minunate de la fiecare dintre ei. Dar aș vrea să vă împărtășesc acest răspuns de la Benjamin, în vârstă de opt ani: „Să fiu ucenic al lui Isus Hristos înseamnă să fiu exemplu. Înseamnă să fiu misionar și să mă pregătesc să fiu misionar. Înseamnă să-i slujesc pe alții. Înseamnă să citesc scripturile și să-mi spun rugăciunile. Înseamnă să țin ziua de sabat sfântă. Înseamnă să ascult îndemnul Duhului Sfânt. Înseamnă să merg la biserică și să merg la templu”.

Sunt de acord cu Benjamin. Ucenicia înseamnă acțiune și transformare. Pe măsură ce ne supunem poruncilor Sale și ne slujim aproapele, devenim ucenici mai buni ai lui Isus Hristos. Supunerea și ascultarea voinței Sale vor aduce tovarășia Duhului Sfânt, pe lângă acele binecuvântări de pace, bucurie și siguranță care însoțesc întotdeauna acest al treilea membru al Dumnezeirii. Iar acestea nu pot fi

obținute în niciun alt mod. În cele din urmă, prin supunere totală față de voința Sa, putem deveni așa cum este Salvatorul nostru. Țelul și obiectivul supreme sunt de a deveni mai asemănători Lui și de a fi una cu El – și, în esență, reprezintă definiția adevăratei ucenicii.

În Templul Colonia Juárez și în împrejurimile sale, s-a practicat ucenicia adevărată în timp ce frații și surorile în credință și-au dovedit angajamentul

față de Dumnezeu și unii față de alții, în pofida încercărilor extrem de dificile.

Depun mărturie că, dacă ne supunem poruncilor și voinței Sale și îi slujim pe alții, vom deveni, într-adevăr, ucenicii Săi adevărați. Vă mărturisesc astfel, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTĂ

1. Vezi Joseph Stein, Jerry Bock, Sheldon Harnick, *Scripturul de pe acoperiș* (1964), p. 61.

Vărstnicul Don R. Clarke
din Cei Șaptezeci

Binecuvântările împărtășaniei

Vom fi binecuvântați pe măsură ce simțim recunoștință față de ispășirea lui Isus Hristos, ne reînnoim legămintele de la botez, simțim iertarea și primim inspirație de la Duhul Sfânt.

Am crescut în Rexburg, Idaho, unde am fost influențat și învățat de o familie minunată, de prieteni, învățători și conducători. Există experiențe speciale în viața noastră a tuturor care ne ating sufletul și ne influențează deciziile pentru totdeauna. O astfel de experiență a avut loc în tinerețea mea. Această experiență mi-a schimbat viața.

Am fost mereu activ în Biserică și am progresat în toți anii în care am deținut Preoția aaronică. În adolescență, fratele Jacob, învățătorul meu, mi-a cerut să scriu pe un cartonaș la ce mă gândisem în timpul împărtășaniei. Mi-am luat cartonașul și am început să scriu. Mai întâi, pe listă era scris meciul de baschet pe care îl câștigasem cu o seară înainte. Iar după aceea era scrisă o întâlnire avută după meci și lista a continuat cu alte lucruri similare. Mult mai jos și, desigur, nu cu litere îngroșate, era scris numele lui Isus Hristos.

În fiecare duminică, scriam pe cartonaș o listă a lucrurilor la care m-am gândit în timpul împărtășaniei. Pentru un tânăr deținător al Preoției lui Aaron, împărtășania și adunarea

de împărtășanie aveau acum o nouă și mai mare însemnătate spirituală. Așteptam cu nerăbdare duminicile și ocazia de a lua din împărtășanie, deoarece înțelegerea ispășirii Salvatorului mă schimba. În fiecare duminică, până în ziua de astăzi, când iau din împărtășanie, văd cartonașul și îmi reexaminez lista. Acum, întotdeauna, în lista mea este, înainte de toate, Salvatorul omenirii.

În Noul Testament citim despre momentul în care Salvatorul și apostolii Lui s-au întâlnit într-o cameră de sus pentru praznicul de Paște.

„Apoi a luat pâine; și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o și le-a dat-o, zicând: «Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea».

Tot astfel, după ce au mâncat, a luat paharul și li l-a dat, zicând: «Acest pahar este legământul cel nou, făcut în sângele Meu, care se varsă pentru voi»¹.

De asemenea, Isus a stabilit rânduiala împărtășaniei în timpul vizitei Sale printre nefiți². Am ajuns să cunosc importanța acestor două evenimente.

Președintele David O. McKay a spus: „Mă simt îndemnat să accentuez ce a desemnat Domnul a fi cea mai importantă adunare în Biserică, iar aceasta este adunarea de împărtășanie”³. Dacă ne pregătim cum se cuvine pentru împărtășanie, ne putem transforma viețile. Aș dori să sugerez cinci principii care ne pot binecuvânta viețile când luăm cu demnitate din împărtășanie.

I. Să avem un sentiment de recunoștință față de ispășirea lui Isus Hristos

Primul principiu este de a avea, în timpul împărtășaniei, un sentiment de recunoștință față de Tatăl Ceresc pentru ispășirea Fiului Său. Următoarea povestire este despre oferirea împărtășaniei:

„Împărtășania nu a însemnat niciodată prea mult pentru mine până în duminica în care am fost rânduit diacon. În acea după-amiază am oferit împărtășania pentru prima oară. Înainte de adunare, unul dintre diaconi mi-a atras atenția: «Fii atent la fratele Schmidt. Poate va fi nevoie să-l trezești!». În final, a venit vremea să particip la oferirea împărtășaniei. M-am descurcat bine cu primele șase rânduri, Copii și adulții au luat pâine fără vreo intenție sau considerație vizibile. Apoi, am ajuns la al șaptelea rând, rândul în care stătea mereu fratele Schmidt. Dar am fost surprins. În loc să doarmă, el era treaz de-a binelea. Spre deosebire de alții pe care îi servisem, el a luat pâinea părând a avea multă considerație și reverență.

După câteva minute, mă aflam iar aproape de rândul al șaptelea, servind apa. De această dată prietenul meu avea dreptate. Fratele Schmidt stătea cu capul plecat și cu ochii lui mari de german închiși. Era evident că dormea profund. Ce puteam face sau spune? Pentru o clipă m-am uitat la fruntea

lui ridată și istovită de ani de trudă și greutate. Se alăturase Bisericii de tânăr și avusese parte de multă persecuție în micul lui oraș german. Auzisem povestea de multe ori la adunarea de mărturie. Într-un final, m-am decis să-l zgâlțâi ușor în speranța de a-l trezi. În timp ce-mi întindeam mâna spre el, și-a ridicat ușor capul. Lacrimile îi curgeau pe obraji și, uitându-mă în ochii lui, am putut simți dragoste și bucurie. El s-a întins ușor și a luat apă. Deși aveam doar 12 ani pe atunci, încă îmi pot aminti clar sentimentul pe care l-am avut văzându-l pe bătrânul robust luând din împărtașanie. Știam fără nicio îndoială că el simțea ceva legat de împărtașanie, ceva ce eu nu simțisem niciodată. Am constatat atunci că doream să am exact aceleași simțăminte”⁴.

Fratele Schmidt comunicase cu cerul, iar cerul comunicase cu el.

II. Să ne amintim că reînnoim legămintele de la botez

Al doilea principiu este de a ne aminti că, atunci când luăm din împărtașanie, ne reînnoim legămintele de la botez. Unele dintre promisiunile pe care le facem, care sunt consemnate în scripturi, includ:

„Să vă alăturați turmei lui Dumnezeu și să vă numiți poporul Lui... să purtați greutatea unuia altuia... să jeliți împreună cu cei care jelesc... și să fiți martorii lui Dumnezeu”⁵.

„Vin cu inima frântă și cu spiritul smerit... voiesc să ia asupra lor numele lui Isus Hristos, având hotărârea să-L slujească până la sfârșit”⁶ și să țină poruncile Lui și să-și amintească totdeauna de El”⁷.

Rugăciunile de împărtașanie sunt o reamintire a acestor legămintele. Când luăm din împărtașanie, ne reînnoim angajamentul de a trăi conform acestor legămintele. Cred că este potrivit să memorăm rugăciunile de împărtașanie

în mintea noastră și în inima noastră. Acest lucru ne va ajuta să ne concentrăm asupra reînnoirii legămintelor noastre de la botez. Fie că aveam 8 ani sau 80 de ani când am fost botezați, sper că nu vom uita niciodată acea zi și legămintele pe care le-am făcut.

III. În timpul împărtașaniei putem simți iertarea pentru păcatele noastre

În al treilea rând, în timpul împărtașaniei putem simți iertarea pentru păcatele noastre. Dacă ne-am făcut timp să ne pocăim de păcate înainte de adunarea de împărtașanie, putem pleca de la adunarea de împărtașanie simțindu-ne curățți și puri. Președintele Boyd K. Packer a spus: „Împărtașania reînnoiește procesul iertării. Când împărtașania este oferită în fiecare duminică, acest lucru este o ceremonie de reînnoire a procesului iertării... În fiecare duminică vă curățiți ca astfel, la timpul potrivit, înainte să muriți, spiritul dumneavoastră să fie curat”⁸. Luarea cu demnitate din împărtașanie ne ajută să ne simțim asemenea celor din poporul regelui Benjamin, care „au fost *umpluți de bucurie*, primind *iertarea păcatelor lor și având pace în conștiință*”⁹.

IV. Putem primi inspirație pentru soluții la problemele noastre

Al patrulea principiu este acela că, în timpul adunării de împărtașanie, putem primi inspirație pentru a găsi soluții la problemele noastre. Când am fost președinte de misiune în Bolivia, soția mea, Mary Anne, și cu mine am fost binecuvântați să participăm la un seminar pentru președinții de misiune ținut de președintele Henry B. Eyring. La acea adunare, ne-a învățat despre trei căi importante de a ne pregăti să beneficiem de pe urma unei adunări. Trebuie să-i spunem Domnului problemele noastre, să fim umili ca

niște copii pregătiți să învețe și să avem dorința de a-i ajuta pe copiii lui Dumnezeu.

Când venim cu umilință la adunarea de împărtașanie, putem fi binecuvântați să dobândim gânduri pentru soluții la problemele noastre zilnice. Trebuie să venim pregătiți, dornici de a asculta și să nu fim distrași de nimic. Citim în scripturi: „Dar iată, Eu îți spun ție, tu trebuie să *studiezi* aceasta profund în mintea ta; apoi trebuie să *Mă întrebi dacă este drept* și, dacă este drept, voi face ca *inima ta să ardă* în tine; astfel *vei simți că este drept*”¹⁰. Putem ști ce să facem ca să ne rezolvăm problemele.

V. Luarea cu demnitate din împărtașanie ne va ajuta să fim plini de Duhul Sfânt

Al cincilea principiu, luarea cu demnitate din împărtașanie ne va ajuta să fim plini de Duhul Sfânt. În timpul stabilirii împărtașaniei în timpul vizitei Sale printre nefiți, Isus a declarat: „Cel care va mânca din pâinea aceasta va mânca din trupul Meu pentru sufletul său; iar acela care va bea din vinul acesta va bea din sângele Meu pentru sufletul lui nu

va flămânzi și nu va înseta niciodată, ci va fi sătul”¹¹. Lor li s-a promis că dacă vor flămânzi și vor înseta după neprihănire, ei vor fi plini de Duhul Sfânt. Rugăciunea de împărtășanie ne promite, de asemenea, că dacă trăim conform legămintelor noastre, vom avea totdeauna Spiritul Său cu noi¹².

Vârstnicul Melvin J. Ballard a spus: „Eu sunt martor al faptului că este un spirit care participă la administrarea împărtășaniei, ce încălzește sufletul din cap până în picioare; dumneavoastră simțiți rănilor spiritului cum încep să fie vindecate, iar povara este ridicată. Liniștea și fericirea vin la sufletul care este demn și care dorește într-adevăr să se împărtășească din această hrană spirituală”¹³.

În timp ce luăm din împărtășanie în fiecare săptămână, vom fi binecuvântați pe măsură ce simțim recunoștință față de ispășirea lui Isus Hristos, ne reînnoim legămintele de la botez, simțim iertarea și primim inspirație de la Duhul Sfânt. Adunarea de împărtășanie va fi mereu una minunată dacă împărtășania este nucleul preaslăvirii noastre. Îmi exprim recunoștința față de ispășirea lui Isus Hristos. Eu știu că El trăiește. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Luca 22:19–20; subliniere adăugată.
2. Vezi 3 Nefi 18.
3. David O. McKay, în Conference Report, oct. 1929, p. 11.
4. *Book of Mormon Student Manual* (Church Educational System manual, 1979), p. 417.
5. Mosia 18:8–9.
6. Doctrină și legăminte 20:37.
7. Vezi Doctrină și legăminte 20:77.
8. Boyd K. Packer, *Mine Errand from the Lord* (2008), p. 196.
9. Mosia 4:3; subliniere adăugată.
10. Doctrină și legăminte 9:8; subliniere adăugată.
11. 3 Nefi 20:8.
12. Vezi Doctrină și legăminte 20:77.
13. Melvin J. Ballard, în Bryant S. Hinckley, *Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard* (1949), p. 149.

Vârstnicul David A. Bednar

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Convertiți la Domnul

Cunoașterea faptului că Evanghelia este adevărată reprezintă esența unei mărturii. Faptul de a fi mereu fidel Evangheliei reprezintă esența convertirii.

Mesajul meu se concentrează asupra relației dintre primirea unei mărturii că Isus este Hristosul și faptul de a fi convertit la El și la Evanghelia Lui. De regulă, noi abordăm subiectul despre mărturie și pe cel despre convertire separat și independent. Cu toate acestea, putem dobândi o perspectivă valoroasă și o convingere spirituală mai mare când cugetăm în același timp la aceste două subiecte.

Îmi doresc foarte mult ca Duhul Sfânt să ne învețe și să ne edifice pe fiecare dintre noi.

Dar voi, cine ziceți că sunteți?

Putem învăța multe lucruri despre mărturie și convertire din slujirea apostolului Petru.

Când Isus a venit în părțile Cezareii lui Filip, El le-a adresat ucenicilor Săi următoarea întrebare profundă: Dar voi, cine ziceți că sunteți?

Petru i-a răspuns hotărât:

„Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!

Isus a luat din nou cuvântul și i-a zis: «Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri» (Matei 16:15–17).

Modul în care a răspuns Petru și învățătura Salvatorului ne arată că

mărturia reprezintă o cunoaștere personală a adevărului spiritual obținută prin revelație. O mărturie este un dar de la Dumnezeu și este accesibilă tuturor copiilor Săi. Orice persoană care caută adevărul în mod sincer poate dobândi o mărturie exercitând „un pic de credință” în Isus Hristos pentru „a pune la încercare” (Alma 32:27) „virtutea cuvântului” (Alma 31:5), pentru a se supune „chemărilor Spiritului Sfânt” (Mosia 3:19) și pentru a se trezi la Dumnezeu (vezi Alma 5:7). Mărturia face ca responsabilitatea personală să crească și oferă un scop, siguranță și bucurie.

Căutarea și dobândirea unei mărturii despre un adevăr spiritual implică acțiunile de a cere, a căuta și a bate la ușă (vezi Matei 7:7; 3 Nefi 14:7) cu inima sinceră, cu intenție adevărată, având credință în Hristos (vezi Moroni 10:4). Părțile fundamentale ale unei mărturii sunt: cunoașterea faptului că Tatăl Cerească trăiește și ne iubește, că Isus Hristos este Salvatorul nostru și că plenitudinea Evangheliei a fost restaurată pe pământ în aceste zile din urmă.

După ce te întorci la Dumnezeu

În timp ce Salvatorul îi învăța pe ucenicii Săi în timpul Cinei celei de taină, El i-a spus lui Petru:

„Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul:

Dar Eu m-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta; și, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întâlnești pe frații tăi” (Luca 22:31–32).

Este bine de știut că acest mare apostol a vorbit și a mers alături de Învățător, că a fost martor la multe miracole și că a avut o mărturie puternică despre divinitatea Salvatorului. Petru a avut nevoie de instruire suplimentară din partea lui Isus cu privire la puterea de convertire și purificare a Duhului Sfânt și la obligația lui de a sluji cu credință.

Evanghelia lui Isus Hristos, prin natura ei, impune o schimbare fundamentală și permanentă în natura noastră, schimbare posibilă prin intermediul ispășirii Salvatorului. Convertirea sinceră aduce cu sine o schimbare în convingerile, inima și viața unui om, astfel încât acesta acceptă și se supune voinței lui Dumnezeu (vezi Faptele apostolilor 3:19; 3 Nefi 9:20) și include luarea de bunăvoie a angajamentului de a deveni un ucenic al lui Hristos.

Convertirea reprezintă extinderea, aprofundarea și lărgirea temeliei mărturiei. Este rezultatul revelației primite de la Dumnezeu, însoțită de pocăința individuală, supunere și sânguință. Orice persoană care caută adevărul în mod sincer poate să devină convertită simțind marea schimbare din inima sa și fiind născută spiritual din Dumnezeu (vezi Alma 5:12–14). Când respectăm rânduielile și legămintele necesare salvării și exaltării (vezi D&L 20:25), când „[înaintăm] cu fermitate în Hristos” (2 Nefi 31:20), și când îndurăm cu credință până la sfârșit (vezi D&L 14:7), devenim făpturi noi în Hristos (vezi 2 Corinteni 5:17). Convertirea reprezintă o jertfă de sine oferită lui Dumnezeu în semn de recunoștință pentru darul mărturiei.

Exemple de convertire din Cartea lui Mormon

Cartea lui Mormon cuprinde multe relatări inspirate cu privire la convertire. Amalechi, un descendent al lui Iacov, a spus: „Doresc ca voi să veniți la Hristos, care este Cel Sfânt al Israelului și să vă împărtășiți din salvarea Lui și din puterea mântuirii Lui. Da, veniți la El și oferiți-i sufletele voastre întregi ca o jertfă pentru El” (Omni 1:26).

Cunoașterea prin puterea Duhului Sfânt că Isus este Hristosul este importantă și necesară. Însă, pentru a veni în mod sincer la El și pentru a-I oferi sufletelor noastre întregi ca jertfă este nevoie de mai mult decât simplul fapt de a cunoaște. Convertirea necesită toată inima noastră, tot sufletul nostru, tot cugetul și toată tăria noastră (vezi D&L 4:2).

Oamenii regelui Beniamin au răspuns la învățătura sa, exclamând: „Da, noi credem toate cuvintele pe care ni le-ai spus către noi; și, de asemenea, știm că ele sunt sigure și adevărate datorită Spiritului Domnului cel Atotputernic, care a lucrat o schimbare mare în noi sau în inimile noastre, pentru că noi nu mai avem înclinare să facem rău, ci să facem bine neîncetat” (Mosia 5:2). Acceptarea cuvintelor rostite, dobândirea unei mărturii despre adevărul lor și exercitarea credinței în

Hristos au dus la o mare schimbare în inimă și la hotărârea fermă de a se perfecționa și de a deveni mai buni.

Lamaniții convertiți din cartea lui Helaman sunt descriși ca fiind „pe drumul datoriei lor; și ei calcă cu grijă înaintea lui Dumnezeu; și au grijă să țină poruncile Lui și legile Lui și judecățile Lui. ...

Și ei se străduiesc cu o hărnicie neobosită ca să poată aduce pe ceilalți frați ai lor la cunoașterea adevărului” (Helaman 15:5–6).

Potrivit celor subliniate de aceste exemple, caracteristicile cheie asociate convertirii sunt: trăirea unei mari schimbări în inimă, înclinarea de a face bine continuu, mersul înainte pe drumul datoriei, călcând cu grijă înaintea lui Dumnezeu, ținerea poruncilor și slujirea cu hărnicie neobosită. În mod clar, aceste suflete credincioase au devenit profund devotate Domnului și învățăturilor Sale.

Să ne convertim

Pentru mulți dintre noi, convertirea reprezintă un proces continuu și nu un eveniment unic care rezultă dintr-o experiență puternică sau impresionantă. Rând pe rând și precept după precept, treptat și aproape imperceptibil, motivele, gândurile, cuvintele și faptele noastre vor ajunge să fie în

acord cu voia lui Dumnezeu. Convertirea la Domnul necesită atât stăruință, cât și răbdare.

Samuel Lamanitul a identificat cinci elemente de bază în procesul convertirii la Domnul: (1) credința în învățăturile și profețiile sfinților profeți, așa cum sunt consemnate în scripturi, (2) exercitarea credinței în Domnul Isus Hristos, (3) pocăința, (4) trăirea unei mari schimbări în inimă și (5) faptul de a deveni „fermi și ne-strămutați în credință” (vezi Helaman 15:7–8). Acesta este tiparul care duce la convertire.

Mărturia și convertirea

Mărturia este începutul unei convertirii neconținute și o cerință prealabilă a acesteia. Mărturia este punctul de plecare; nu este destinația finală. Mărturia puternică reprezintă temelia pe care este clădită convertirea.

Mărturia, de una singură, nu este și nici nu va fi îndeajuns pentru a ne proteja împotriva dificultăților și răului existente în zilele în care trăim.

Mărturia este importantă și necesară, însă nu este suficientă pentru a asigura tăria spirituală și protecția de care avem nevoie. Unii membri ai Bisericii care aveau mărturii au devenit slabi spiritual și au părăsit Biserica. Cunoașterea lor spirituală și angajamentul lor nu au fost suficiente pentru a face față provocărilor cu care s-au confruntat.

O lecție importantă cu privire la legătura dintre mărturie și convertire poate fi observată în munca misionară făcută de fiii lui Mosia.

„Tot atât de mulți au fost aduși la cunoașterea adevărului prin predicile lui Amon și ale fraților lui, în acord cu spiritul revelației și al profeției, iar puterea lui Dumnezeu făcând miracole în ei – da... așa cum Domnul trăiește, tot atât de mulți lamanți care au crezut în predicile lor și au fost convertiți pentru Domnul nu s-au rătăcit niciodată.

Pentru că au devenit un popor drept; ei și-au pus jos armele răzvrătirii pentru ca să nu se mai lupte împotriva lui Dumnezeu...

Acum, aceștia erau cei care au fost convertiți pentru Domnul” (Alma 23:6–8).

În aceste versete, sunt descrise două elemente majore: (1) *cunoașterea adevărului*, care poate fi înțeleasă ca mărturie și, (2) *convertiți pentru Domnul*, pe care eu o înțeleg ca fiind convertirea la Salvator și la Evanghelia Sa. Prin urmare, combinația puternică dintre mărturie și convertire la Domnul a generat fermitate și neclintire și a asigurat protecție spirituală.

Ei nu s-au rătăcit niciodată și au renunțat la armele răzvrătirii lor – pentru ca să nu se mai lupte împotriva lui Dumnezeu. Pentru a renunța la prețurile „[arme ale] răzvrătirii”, precum egoismul, mândria și nesupunerea, este nevoie de mai mult decât doar să credem și să știm. Credința fermă, umilința, pocăința și supunerea precedă abandonarea armelor răzvrătirii noastre. Încă mai posedăm, dumnea-voastră și cu mine, arme ale răzvrătirii care ne împiedică să ne convertim

la Domnul? Dacă răspunsul este da, atunci trebuie să ne pocăim acum.

Remarcați faptul că lamaniții nu erau convertiți la misionarii care îi învățau sau la programele deosebite ale Bisericii. Ei nu erau convertiți la personalitățile conducătorilor lor sau la păstrarea unei moșteniri culturale ori la tradițiile strămoșilor lor. Ei erau convertiți la Domnul – la El, în calitatea lui de Salvator și la divinitatea și doctrina Lui – și ei nu s-au rătăcit niciodată.

Mărturia este cunoașterea spirituală despre adevăr obținută prin puterea Duhului Sfânt. Convertirea continuă este devotamentul constant față de adevărul revelat pe care l-am primit – cu inimă deschisă și din motive drepte. Cunoașterea faptului că Evanghelia este adevărată reprezintă esența unei mărturii. Faptul de a fi mereu fidel Evangheliei reprezintă esența convertirii. Noi trebuie să știm că Evanghelia este adevărată și trebuie să fim fideli Evangheliei.

Mărturia, convertirea și pilda celor zece fecioare

Doresc acum să folosesc una dintre numeroasele interpretări posibile ale pildei celor zece fecioare pentru a scoate în evidență relația dintre mărturie și convertire. Zece fecioare, dintre

care cinci erau înțelepte și cinci nechibzuite, și-au luat candelile și au ieșit în întâmpinarea mirelui. Vă rog să vă imaginați candelile folosite de fecioare ca fiind candela mărturiei. Fecioarele nechibzuite și-au luat candelile mărturiei, dar nu au luat untdelemn cu ele. Imaginați-vă că untdelemnul descris este untdelemnul convertirii.

„Dar cele înțelepte, împreună cu candelile [mărturiei], au luat cu ele și [untdelemnul convertirii] în vase.

Fiindcă mirele zăbovea, au ațipit toate, și au adormit.

La miezul nopții, s-a auzit o strigare: «Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!».

Atunci toate fecioarele acelea s-au sculat și și-au pregătit candelile [mărturiei].

Cele nechibzuite au zis celor înțelepte: «Dați-ne din untdelemnul vostru [chiar din untdelemnul convertirii], căci ni se sting candelile [mărturiei].»

Cele înțelepte le-au răspuns: «Nu; ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă nici vouă; ci mai bine duceți-vă la cei ce vând untdelemn și cumpărați-vă» (Matei 25:4–9).

Au fost cele cinci fecioare înțelepte egoiste și nedoritoare să împartă sau exprimau ele corect faptul că untdelemnul convertirii nu poate fi împrumutat? Este posibil ca tăria spirituală

ce rezultă în urma supunerii constante față de porunci să fie dată unei alte persoane? Este posibil ca respectiva cunoaștere obținută prin studiu sărguincios și prin cugetarea asupra scripturilor să-i fie dată unei persoane nevoiașe din punct de vedere spiritual? Este posibil ca pacea pe care Evanghelia o oferă unui sfânt din zilele din urmă credincios să fie transferată unei persoane care trece prin adversități sau încercări grele? Răspunsul clar pentru fiecare dintre aceste întrebări este nu.

Așa cum au subliniat în mod corect și fecioarele înțelepte, fiecare dintre noi trebuie „[să ne cumpărăm]”. Aceste femei inspirate nu descriu un schimb comercial; de fapt, ele accentuează responsabilitatea noastră individuală de a ne păstra aprinsă candela mărturiei și de a ne procura o rezervă suficientă din untdelemnul convertirii. Acest untdelemn prețios este obținut picătură cu picătură – „rând pe rând [și] precept după precept” (2 Nefi 28:30), cu răbdare și stăruință. Nu există scurtături; nu există pregătiri de ultim moment.

„De aceea, fiți credincioși, rugați-vă totdeauna, ținând lămpile pregătite și aprinse și untdelemnul cu voi, pentru a fi gata la venirea Mirelui” (D&L 33:17).

Mărturie

Vă promit că, pe măsură ce ajungem la cunoașterea adevărului și suntem convertiți la Domnul, vom rămâne fermi și nestrămutați și niciodată nu ne vom rătăci. Vom fi dornici să renunțăm la armele răzvrătirii noastre. Vom fi binecuvântați cu o lumină strălucitoare din candelile mărturiei noastre și cu o rezervă suficientă din untdelemnul convertirii. Și, pe măsură ce fiecare dintre noi se convertește și mai mult, ne vom întări familiile și pe cei din jurul nostru. Depun mărturie despre aceste lucruri în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

Președintele Thomas S. Monson

Domnul să vă aibă-n grija Sa până ce iar ne vom vedea

Dacă primim mesaje din aceste două zile în inimile noastre și în viețile noastre, vom fi binecuvântați.

Dragii mei frați și dragile mele surori, am ajuns la finalul unei alte conferințe generale inspirate. Eu am fost hrănit și înălțat spiritual și știu că și dumneavoastră ați simțit spiritul special al acestei conferințe.

Suntem sincer recunoscători tuturor acelora care au participat, în orice mod. Adevărurile Evangheliei au fost predate și subliniate foarte frumos. Dacă primim mesajele din aceste două zile în inimile noastre și în viețile noastre, vom fi binecuvântați.

Ca întotdeauna, lucrările acestei conferințe vor fi disponibile în numerele următoare ale revistelor *Ensign* și *Liahona*. Vă încurajez să citiți cuvântările încă o dată și să meditați asupra mesajelor pe care le conțin. Am văzut în viața mea că învăț mai mult din aceste predici inspirate atunci când le studiez mai profund.

Această conferință a beneficiat de o atenție fără precedent ajungând peste continente și peste oceane la oameni de pretutindeni. Deși suntem departe de mulți dintre dumneavoastră, vă

simțim spiritul și vă transmitem dragostea și aprecierea noastră pentru dumneavoastră.

Exprim recunoștința sinceră din partea tuturor față de autoritățile generale eliberate în cadrul acestei conferințe, pentru anii mulți în care au slujit cu devotament. Prin contribuțiile dumneavoastră la lucrarea Domnului, numeroase persoane au fost binecuvântate.

Dragi frați și surori, de curând am împlinit 85 de ani și sunt recunoscător pentru fiecare an pe care Domnul mi l-a dat. Când mă gândesc la experiențele din viața mea, Îi mulțumesc pentru multele binecuvântări pe care mi le-a dat. Precum am menționat în mesajul meu din această dimineață, am simțim cum brațul Său mi-a îndrumat eforturile pe măsură ce am încercat cu sinceritate să-L slujesc pe El și pe dumneavoastră.

Oficiul de președinte al Bisericii cere multe sacrificii. Cât de recunoscător sunt pentru cei doi consilieri credincioși ai mei, care slujesc alături de mine

și sunt întotdeauna dornici și extrem de capabili să ajute la realizarea lucrării care revine Primei Președinții. De asemenea, îmi exprim recunoștința pentru bărbații nobili care compun Cvorumul celor Doisprezece. Ei lucrează neobosit în slujba Domnului, alături de membrii Cvorumului celor Șaptezeci cărora le oferă ajutor inspirat.

De asemenea, doresc să menționez că, dumneavoastră, frații și surorile mele, sunteți demni de laudă oriunde ați fi în lume, pentru tot ceea ce faceți în episcopiile și ramurile dumneavoastră, în țărâșii și districtele dumneavoastră. Când vă îndepliniți chemările cu toată inima atunci când sunteți rugați, ajutați la clădirea împărăției lui Dumnezeu pe pământ.

Fie ca noi să veghem unul asupra celuilalt și să ne ajutăm la nevoie. Să nu fim critici și să judecăm, ci să fim toleranți, să urmăm întotdeauna exemplul Salvatorului de a iubi. Având acest sentiment, să fim dornici să

Linda K. Burton

Președinta generală a Societății de Alinare

slujim unul altuia. Să ne rugăm pentru inspirație ca să cunoaștem nevoile celor din jur și, apoi, să mergem și să oferim ajutor.

Să avem curaj pe măsură ce trecem prin această viață. Deși trăim în vremuri grele, Domnul ne iubește și are grijă de noi. El este tot timpul lângă noi când facem ceea ce este drept. El ne va ajuta la nevoie. În viața noastră apar dificultăți, probleme pe care nu le-am anticipat și pe care nu le-am alege niciodată. Nimeni nu este ferit. Scopul vieții muritoare este să învățăm și să creștem pentru a fi mai asemănători Tatălui nostru și, deseori, în timpul încercărilor învățăm cel mai mult, chiar dacă lecțiile sunt dureroase. Viețile noastre pot fi pline de bucurie când noi urmăm învățăturile Evangheliei lui Isus Hristos.

Domnul ne-a avertizat: „Îndrăzniți, Eu am biruit lumea”¹. Această cunoaștere ar trebui să ne aducă o mare bucurie. El a trăit pentru noi și a murit pentru noi. El a plătit prețul pentru păcatele noastre. Fie ca noi să urmăm exemplul Său. Fie ca noi să ne arătăm recunoștința mare pentru El prin a accepta sacrificiul Său și a trăi vieți care ne vor pregăti să ne întoarcem într-o zi să trăim alături de El.

Precum am menționat la conferințe anterioare, vă mulțumesc pentru rugăciunile dumneavoastră pentru mine. Am nevoie de ele; le simt. Noi, în calitate de autorități generale, ne amintim de dumneavoastră și ne rugăm ca cele mai alese binecuvântări ale Tatălui Ceresc să fie cu dumneavoastră.

Acum, dragii mei frați și dragile mele surori, facem o pauză timp de șase luni. Domnul să vă aibă-n grija Sa până ce iar ne vom vedea. În numele Salvatorului și Mântuitorului nostru, chiar Isus Hristos Domnul, amin. ■

NOTE

1. Ioan 16:33.

Este scrisă în inimile noastre credința în ispășirea lui Isus Hristos?

Efectuând și ținând legămintele noastre și bucurându-ne de ele, vom dovedi că ispășirea lui Isus Hristos este cu adevărat scrisă în inimile noastre.

Dragile mele surori, meditănd la această responsabilitate provocatoare, mintea și inima mea s-au îndreptat spre dumneavoastră luni de zile. Deși nu mă simt la înălțimea responsabilității ce mi-a fost încredințată, știu că această chemare a venit de la Domnul, prin profetul Său ales, și acest lucru este, deocamdată, suficient. Scripturile ne învață că, „fie prin [glasul Domnului], fie prin glasul slujitorilor Mei, este același lucru”¹.

Unul dintre darurile prețioase legate de această chemare este asigurarea că Tatăl Ceresc le iubește pe toate fiicele Sale. Am simțit dragostea Lui pentru fiecare dintre noi!

Asemenea dumneavoastră, și eu ador scripturile! În cartea lui Ieremia găsim un verset care este foarte drag inimii mele. Ieremia a trăit într-o

vreme și într-un loc dificile, însă Domnul i-a îngăduit să prevadă „o perioadă de speranță în perioada adunării din zilele din urmă a lui Israel”² – zilele noastre. Ieremia a profețit:

„După zilele acelea, zice Domnul: «Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeu lor, iar ei vor fi poporul Meu...»

Toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor”³.

Noi suntem poporul pe care l-a văzut Ieremia. L-am invitat noi pe Domnul să scrie legea sau doctrina în inimile noastre? Credem noi că iertarea valabilă prin intermediul ispășirii, despre care a vorbit Ieremia, este valabilă nouă personal?

În urmă cu câțiva ani, vârstnicul Jeffrey R. Holland și-a împărtășit sentimentele despre credința adânc înrădăcinată a pionierilor care au înaintat spre Valea Salt Lake, chiar și după moartea copiilor lor. El a spus: „Nu au făcut-o pentru un program, nu au făcut-o pentru o activitate socială, au făcut-o deoarece credința în Evanghelia lui Isus Hristos era în sufletul lor, era în măduva oaselor lor”.

El a spus, cu o emoție tandră:

„Aceasta era singura cale prin care acele mame au putut să-și îngroape [pruncii lor] într-o cutie de pâine, să-și continue călătoria și să spună: «Pământul promis este acolo undeva. Vom reuși să ajungem în vale».

Ele au putut spune aceasta datorită legămintelor, doctrinei, credinței, revelației și a spiritului”.

El a încheiat cu aceste cuvinte demne de luat în seamă: „Dacă putem păstra această atitudine în familia noastră și în Biserică, poate că multe alte lucruri vor începe să se rezolve de la sine. Poate că multe alte lucruri nu vor mai conta. Mi s-a povestit că acele cărucioare puteau duce o cantitate limitată de lucruri. La fel cum strămoșii noștri au trebuit să aleagă ce luau, poate că secolul al XXI-lea ne va forța să decidem: «Ce putem să punem în acest cărucior?». Ceea ce este important este substanța sufletului nostru; este ceea ce merge chiar în măduva oaselor noastre”⁴. Sau, pentru a mă exprima altfel, este ceea ce este *scris în inimile noastre!*

Ca nouă președinție a Societății de Alinare, L-am căutat sincer pe Domnul pentru a ști lucrurile esențiale pe care El vrea să le trecem în căruciorul Societății noastre de Alinare ca să continuăm să ducem lucrarea Sa mai departe. Am simțit că Tatăl Ceresc va dori ca, mai întâi, noi să le ajutăm pe fiicele Lui preaiubite să înțeleagă doctrina ispășirii lui Isus Hristos. Făcând acest lucru, știm că atât credința, cât și voința noastră de a trăi în neprihănire, vor crește. În al doilea rând, luând în considerare nevoia critică de a întări familiile și căminele, am simțit că Domnul va dori ca noi să le încurajăm pe fiicele Lui preaiubite să se lipească cu bucurie de legămintele. Când legămintele sunt respectate, familiile sunt întărite. În cele din urmă, simțim că El vrea să lucrăm în unitate cu celelalte organizații auxiliare și cu conducătorii preoției, străduindu-ne să-i găsim și să-i ajutăm pe cei care sunt la nevoie, ca să progreseze de-a lungul cărării spre exaltare. Rugăciunea noastră fierbinte este ca fiecare dintre noi să își deschidă inimile și să-L lase pe Domnul să graveze pe ele doctrinele ispășirii, legămintele și unitatea.

Cum ne putem aștepta să întărim familiile și să-i ajutăm pe ceilalți dacă nu am scris, mai întâi, în inimile noastre, o credință profundă și continuă în Isus Hristos și în ispășirea Sa infinită? În această seară, doresc să împărtășesc trei principii ale ispășirii care, dacă sunt scrise în inimile noastre, vor spori credința noastră în Isus Hristos. Speranța mea este că înțelegerea acestor

principii ne va binecuvânta pe fiecare dintre noi chiar dacă suntem nou veniți în Biserică sau membri de-o viață.

Principiul 1: „Tot ce este nedrept în viață poate fi îndreptat prin ispășirea lui Isus Hristos”⁵

Noi, alături de dumneavoastră, depunem mărturie despre ispășirea Salvatorului nostru, Isus Hristos. Mărturiile noastre, ca ale dumneavoastră, ne-au fost scrise în inimi, deoarece ne-am confruntat cu multe provocări și încercări diferite. Fără o înțelegere a planului perfect al fericirii întocmit de Tatăl Ceresc și a ispășirii Salvatorului, ca element central al aceluia plan, aceste provocări pot părea nedrepte. Noi, toate, împărtășim încercările vieții împreună. Însă, în inimile credincioase este scris: „Tot ce este nedrept în viață poate fi îndreptat prin ispășirea lui Isus Hristos”.

De ce permite Domnul să avem parte de suferințe și necazuri în această viață? Simplu spus, este o parte a planului privind creșterea și progresul nostru! Noi am „[strigat] de veselie”⁶ când am știut că vom avea șansa de a veni pe pământ să avem parte de viața muritoare. Vârstnicul Dallin H. Oaks ne-a învățat: „Converțirile noastre necesare sunt, deseori, realizate mai degrabă prin suferință și necazuri decât prin confort și liniște”⁷.

Exemplul unei surori pioniere credincioase ilustrează acest adevăr. Mary Lois Walker s-a căsătorit la 17 ani cu John T. Morris în St. Louis, Missouri. Ei au traversat câmpiile împreună cu sfinții în anul 1853, intrând în Valea Salt Lake la scurt timp după prima lor aniversare. În călătoria lor, ei au suferit lipsurile tipice altor sfinți. Însă suferințele și necazurile lor nu s-au sfârșit când au ajuns în Valea Salt Lake. În anul următor, Mary, în vârstă de 19 ani, a scris: „Ni s-a născut un fiu... Într-o seară, când avea

două sau trei luni... cineva mi-a șoptit: „Îl vei pierde pe acel micuț”.

În timpul iernii, sănătatea bebelușului s-a șubrezit. „Noi am făcut tot ce am știut... dar starea bebelușului s-a înrăutățit tot mai mult... Pe 2 februarie a murit... și astfel am băut cupa amară a despărțirii de trupul și sângele meu”. Însă încercările ei nu se sfârșiseră încă. Soțul lui Mary a fost și el afectat și, la trei săptămâni după pierderea copilului, a murit.

Mary a scris: „Așadar, încă din adolescență, în scurtul interval de 20 de zile, eram lipsită de soțul meu și de unicul meu copil, într-un tărâm străin, la sute de kilometri de cei de același sânge cu mine, și cu un munte de greutate înaintea mea... și îmi doream ca și eu să pot muri să mă alătur celor dragi mie”.

Mary continuă: „Într-o duminică seara, făceam o plimbare cu prietena mea... Mi-am amintit de absența [soțului meu] și de profunda mea singurătate și, plângând cu amar, am putut vedea, ca într-o viziune în mintea mea, dealul înalt al vieții pe care va trebui să-l urc și am simțit realitatea lui, cu toată puterea. O depresie profundă s-a abătut asupra mea, căci dușmanul știe când să ne atace, dar [Salvatorul nostru Isus Hristos] sigur ne va salva. Prin... ajutorul oferit de Tatăl, am putut să mă lupt cu toate forțele care păreau să năvălească împotriva mea la această dată”⁸.

Mary a învățat la frageda vârstă de 19 ani că ispășirea ne oferă siguranța că toate lucrurile ce par nedrepte în această viață pot și vor fi îndreptate – chiar și cele mai adânci tristeți.

Principiul 2: Există putere în ispășire care ne permite să înlăturăm bărbatul firesc sau femeia firească și să devenim adevărați ucenici ai lui Isus Hristos.⁹

Există o cale de a ne ajuta să știm când am învățat o doctrină sau un

principiu al Evangheliei. Aceasta este atunci când putem preda doctrina sau principiul într-un mod pe care un copil îl poate înțelege. O sursă valoroasă de a preda copiilor pentru a înțelege ispășirea este o analogie care se găsește în cadrul unei lecții de la Societatea Primară. Probabil că aceasta ne poate ajuta când predăm propriilor noștri copii, nepoților sau prietenilor de alte credințe care doresc să înțeleagă această doctrină importantă.

„[O femeie] care mergea pe un drum a căzut într-o groapă atât de adâncă încât [ea] nu a putut ieși din ea. Orice a făcut, [ea] nu a reușit să iasă [singură] din ea. [Femeia] a strigat după ajutor și a fost [bucuroasă] când un trecător bun [a auzit-o] și a coborât o scară în groapă. Aceasta i-a permis să iasă din groapă și să-și redobândească libertatea.

Noi suntem ca [femeia] din groapă. Comiterea păcatului este ca și căderea

în groapă și noi nu putem să ieșim singuri. Așa cum bunul trecător [a auzit-o] strigând după ajutor, Tatăl Ceresc și-a trimis Singurul Fiu Născut pentru a ne oferi mijloacele de a scăpa. Ispășirea lui Isus Hristos ar putea fi comparată cu coborârea scării în groapă; ea ne oferă mijlocul de a ieși din groapă”¹⁰. Dar Salvatorul face mai mult decât să coboare scara, El „coborâ în groapă și ne dă posibilitatea să folosim scara pentru a scăpa”¹¹. „Așa cum [femeia] din groapă a trebuit să urce pe scară, noi trebuie să ne pocăim pentru păcatele noastre și să ne supunem principiilor și rânduielilor Evangheliei pentru a ieși din groapa noastră și a face ca ispășirea să aibă efect în viețile noastre. Astfel, după toate pe care le putem face, ispășirea ne dă posibilitatea să devenim demni pentru a ne întoarce în prezența Tatălui Ceresc”¹².

De curând, am avut privilegiul de a mă întâlni cu o pionieră din

zilele noastre, o fiică preaiubită a lui Dumnezeu și convertită recent în Biserica din Chile. Este o mamă singură cu doi băieți tineri. Prin puterea ispășirii, ea a putut să-și lase trecutul în urmă și acum se străduiește din răputeri să devină un adevărat ucenic al lui Isus Hristos. Când mă gândesc la ea, îmi vine în minte un principiu predat de vârstnicul David A. Bednar: „Este un lucru să știm că Isus Hristos a venit pe pământ pentru a *muri* pentru noi – aceasta este o parte esențială a doctrinei lui Hristos. Dar trebuie, de asemenea, să luăm în considerare că Domnul dorește, prin ispășirea Sa și prin puterea Duhului Sfânt, să *trăiască* în noi nu doar pentru a ne îndruma, dar și pentru a ne da putere”¹³.

Când sora din Chile și cu mine am discutat cum să rămânem pe cărarea care duce la viața veșnică, ea m-a asigurat cu entuziasm că era hotărâtă să continue pe cărare. Fusese în afara cărării mai toată viața sa și a declarat că „acolo”, în afara cărării, nu este nimic ce și-ar dori să aibă din nou în viața sa. Puterea sporită datorată ispășirii trăiește în ea. Este scrisă în inima ei.

Acea putere nu numai că ne face să ieșim din groapă, dar ne dă și puterea de a continua pe cărarea dreaptă și

îngustă, care ne duce înapoi în prezența Tatălui nostru Ceresc.

Principiul 3: Ispășirea este cea mai măreață dovadă pe care o avem a dragostei Tatălui față de copiii Lui.

Am face bine să medităm la acest gând emoționant al vârstnicului Oaks: „Gândiți-vă cât de întristat trebuie să fi fost Tatăl nostru Ceresc să-L trimită pe Fiul Său să îndure suferința incomensurabilă pentru păcatele noastre. Aceasta este cea mai mare dovadă a dragostei Sale pentru fiecare dintre noi!”¹⁴.

Acel act suprem de dragoste a făcut ca fiecare dintre noi să îngenunchem în rugăciune umilă să-I mulțumim Tatălui nostru Ceresc că ne iubește îndeajuns încât a trimis pe Singurul Său Fiu Preaiubit și perfect să suferă pentru păcatele noastre, necazurile noastre și pentru tot ce pare nedrept în viețile noastre personale.

Vă amintiți de femeia despre care a vorbit recent președintele Dieter F. Uchtdorf? El a spus: „O femeie care avusese ani de zile încercări și supărări a spus printre lacrimi: «Am ajuns să înțeleg că sunt ca o hârtie veche de 20 de dolari – mototolită, ruptă, murdară, folosită excesiv și însemnată. Dar sunt totuși o hârtie de 20 de dolari. Valorez ceva. Deși poate nu mai arăt bine și,

cu toate că sunt uzată și folosită, eu totuși valorez cei 20 de dolari»”¹⁵.

Această femeie știe că este o fiică iubită a Tatălui ei Ceresc și că ea valorează suficient pentru El încât să trimită pe Fiul Lui să ispășească anume pentru ea. Fiecare soră din Biserică trebuie să știe ce știe această femeie – că este o fiică iubită a lui Dumnezeu. În ce fel faptul că ne cunoaștem valoarea în fața Lui schimbă modul cum ne păstrăm legămintele? În ce fel faptul că ne cunoaștem valoarea în fața Lui ne influențează dorința de a sluji altora? În ce fel faptul că ne cunoaștem valoarea în fața Lui ne sporește dorința de a-i ajuta pe aceia care trebuie să înțeleagă ispășirea așa ca noi – în mod profund? Când fiecare dintre noi are doctrina ispășirii scrisă adânc în inimile noastre, atunci vom începe să devenim persoanele care Domnul vrea să fim când El va veni iar. El ne va recunoaște ca fiind adevărați ucenici ai Săi.

Fie ca ispășirea lui Isus Hristos să aducă o „mare schimbare” în inima noastră¹⁶. Când ne vom da seama de această doctrină, declarată de un înger al lui Dumnezeu a fi „vestea bună”, de mare bucurie”¹⁷, vă promit că ne vom simți așa cum s-a simțit poporul regelui Beniamin. După ce s-au rugat mult ca ispășirea să aibă loc în viața lor, „au fost umpluți de bucurie”¹⁸ și „[au dorit] să [facă] un legământ cu Dumnezeu... ca să [indeplinească] voința Lui și să [fie] supuși poruncilor Lui în toate lucrurile”¹⁹. Efectuând și ținând legămintele noastre și bucurându-ne de ele, vom dovedi că ispășirea lui Isus Hristos este cu adevărat scrisă în inimile noastre. Vă rog să țineți minte aceste trei principii, dragi surori:

1. „tot ce este nedrept în viață poate fi îndreptat prin ispășirea lui Isus Hristos”²⁰;

2. există putere în ispășire care ne permite să înlăturăm bărbatul firesc sau femeia firească și să devenim adevărați ucenici ai lui Isus Hristos²¹;
3. ispășirea este cea mai mare dovadă pe care o avem a dragostei Tatălui față de copiii Săi²².

„După zilele acelea, zice Domnul: «Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu»²³. Invit pe fiecare dintre noi să ne rugăm Domnului să scrie aceste principii ale ispășirii în inimile noastre. Depun mărturie că ele sunt adevărate. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legăminte 1:38.
2. *Old Testament: Gospel Doctrine Teacher's Manual* (2001), p. 198.
3. Ieremia 31:33–34; subliniere adăugată.
4. Jeffrey R. Holland, „Roundtable Discussion”, *Worldwide Leadership Training Meeting*, 9 febr. 2008, p. 28.
5. *Predicații Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară* (2004), p. 52.
6. Iov 38:7.
7. Dallin H. Oaks, „Provocarea de a deveni”, *Liahona*, ian. 2001, p. 42.
8. Autobiografia lui Mary Lois Walker Morris (copie deținută de Linda Kjar Burton).
9. Vezi David A. Bednar, „Ispășirea și călătoria prin viața muritoare”, *Liahona*, apr. 2012, p. 12–19.
10. *Societatea Primară 7: Noul Testament* (1997), p. 102.
11. Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, compil. Bruce R. McConkie, 3 vol. (1954–1956), 1:123.
12. *Societatea Primară 7*, p. 102.
13. David A. Bednar, *Liahona*, apr. 2012, p. 14.
14. Dallin H. Oaks, „Dragoste și lege”, *Liahona*, nov. 2009, p. 26.
15. Dieter F. Uchtdorf, „Voi sunteți mâinile Mele”, *Liahona*, mai 2010, p. 69.
16. Vezi Alma 5:12–14.
17. Mosia 3:3.
18. Vezi Mosia 4:1–3.
19. Vezi Mosia 5:2–5.
20. *Predicații Evanghelia Mea*, p. 52.
21. Vezi David A. Bednar, *Liahona*, apr. 2012, p. 12–19.
22. Vezi Dallin H. Oaks, *Liahona*, nov. 2009, p. 26.
23. Ieremia 31:33; subliniere adăugată.

Carole M. Stephens

prima consilieră în Președinția generală a Societății de Alinare

Pe deplin conștiente de îndatoririle noastre

Noi trebuie să devenim pe deplin conștiente de îndatorirea noastră și să continuăm cu credință pe măsură ce apelăm la puterea mângâietoare, sporită și vindecătoare a ispășirii.

După chemarea mea în Președinția generală a Societății de Alinare, am dorit să cunosc mai multe despre femeile care slujiseră înaintea mea. Am fost inspirată de învățăturile surorii Zina D. Young, prima consilieră în cea de-a doua Președinție generală a Societății de Alinare. Ea a spus: „Surori, noi ar trebui să devenim pe deplin conștiente de îndatoririle noastre”¹. Am meditat asupra cuvintelor *conștiente* și *îndatorire* și am căutat în scripturi.

În Noul Testament, Pavel i-a învățat pe sfinții din timpul său:

„Este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn; căci acum mântuirea este mai aproape de noi...”

Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua... să ne îmbrăcăm cu armele luminii”².

În Cartea lui Mormon, Alma a propovăduit poporului său despre îndatoririle sacre ale acelor care intră într-un legământ cu Dumnezeu:

„Și acum, după cum sunteți dornici să vă alăturați turmei lui Dumnezeu și să vă numiți poporul Lui și sunteți dornici să purtați greutatea unuia altuia, pentru ca ele să fie ușoare;

Da, și sunteți dornici să jeliți împreună cu cei care jelesc; da și să-i mângâiați pe aceia care au nevoie să fie mângâiați și să fiți martorii lui Dumnezeu în toate timpurile și în toate lucrurile și în toate locurile...

Acum vă spun, dacă aceasta e dorința inimilor voastre, ce aveți împotriva să fiți botezați în numele Domnului, ca o mărturie în fața Lui, că ați intrat într-un legământ cu El, că Îl veți sluji și că veți ține poruncile Lui, pentru ca El să-și poată revărsa Spiritul Său mai din plin asupra voastră?

Și acum, când oamenii au auzit aceste cuvinte, ei au bătut din palme de bucurie și au exclamat: Aceasta este dorința inimilor noastre”³.

Declarația surorii Young și aceste versete m-au făcut să mă gândesc la „îndatoririle” de care trebuie să fim conștiente astăzi.

Atunci când suntem botezate, intrăm într-un legământ. Vârșnicul Robert D. Hales ne-a învățat: „Atunci când facem și ținem legăminte, noi lăsăm în urmă lumea și intrăm în împărăția lui Dumnezeu”⁴.

Noi suntem schimbate. Noi arătăm diferit și acționăm diferit. Lucrurile pe

care le ascultăm, le citim și le spunem sunt diferite și ceea ce purtăm este diferit deoarece noi devenim fiice ale lui Dumnezeu, legate de El prin legământ.

Când suntem confirmate, primim darul Duhului Sfânt, dreptul de a avea îndrumarea constantă a unui membru al Dumnezeirii pentru a ne ghida, a ne alina și a ne proteja. El ne avertizează când suntem tentate să ignorăm legămintele noastre și să ne întoarcem în lume. Președintele Boyd K. Packer ne-a învățat că niciunul dintre noi „nu va face vreo greșală gravă fără a fi avertizat întâi de șoaptele Duhului Sfânt”⁵.

Pentru a primi acest dar și pentru a avea întotdeauna Spiritul cu noi, trebuie să fim demne și să verificăm cu vigilență starea inimilor noastre. Este inima noastră deschisă? Avem o inimă umilă, o inimă care vrea să învețe, o inimă blândă? Sau inimile noastre s-au împietrit încetul cu încetul pe măsură ce am permis ca prea mult din zgomotul lumii să ne distragă de la îndrumările blânde care au venit, cu siguranță, de la Spirit?

Când am fost botezate, inimile noastre s-au schimbat și au devenit pe deplin conștiente de Dumnezeu. În timpul călătoriei noastre din viața muritoare, trebuie să ne întrebăm constant: „Dacă [am] simțit o schimbare în inima [noastră... putem să simțim] astfel acum?”⁶. Și dacă nu, de ce nu?

Mulți dintre sfinții de la început „[au] simțit această măreață schimbare în inimile [lor]”⁷. I-a pregătit să primească binecuvântările din templu care le-au dat putere să-și îndeplinească îndatoririle. Sfinții de la început din Nauvoo s-au dus „la templu toată ziua și până târziu noaptea”⁸ pentru a primi rânduieli și a face legămintele înainte de a-și începe călătoria spre vest.

Sarah Rich, o soră de la Societatea de Alinare din Nauvoo, a spus: „Am primit multe binecuvântări în casa Domnului, care ne-au adus bucurie și alinare atunci când am avut încercări și care ne-au ajutat să avem credință în Dumnezeu, știind că El ne va îndruma și ne va sprijini în călătoria pe care ne

pregăteam să o începem spre un loc necunoscut”⁹.

Cu inimile schimbate datorită credinței în Salvator, ele s-au bazat pe puterea ispășirii Sale. Ele au fost pregătite să acționeze. Ele știau în adâncul inimii lor că era cineva – Salvatorul – care înțelegea încercările lor personale deoarece El suferise pentru ele în grădina Ghetsimani și pe cruce. El a simțit teama lor, îndoiala lor, durerea lor și singurătatea lor. El a suferit durerile lor, persecuțiile lor, foamea lor, oboseala lor și pierderile lor. Și deoarece El a suferit toate aceste lucruri, El le putea spune: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă”¹⁰.

Și ele au venit. Ele au avut încredere în profet și l-au urmat. Ele au știut că urma să fie lungă călătoria și îndatorirea lor dificilă. Ele știau că era nevoie de sacrificii, dar sprijinite de credința lor și lipindu-se de legămintele lor, ele au fost pregătite spiritual.

Înainte să plece din Nauvoo, un grup de sfinți au scris un mesaj în camera de adunare din templul pe care erau forțați să îl părăsească. Scrisa: „Domnul este martor la sacrificiile noastre: urmați-ne”¹¹.

Recent, am participat la o călătorie, asemănătoare cu cea a pionierilor, împreună cu tinere fete și tineri băieți din episcopia noastră. În fiecare dimineață mă întrebam: „Care este sacrificiul meu? Cum îi urmez eu?”.

În cea de-a doua zi a călătoriei, noi trăsesem cărucioarele noastre opt mile (13 km) când am ajuns pe traseu în secțiunea numită „Locul unde au tras femeile”. Femeile și bărbații s-au despărțit și bărbații au fost trimiși înainte pe deal. Când am început să tragem cărucioarele noastre, m-am uitat să îi văd pe frații noștri preoți, tineri și bătrâni, aliniați de o parte și de cealaltă a potecii, cu pălăriile în mână în semn de respect pentru femei.

Drumul a fost ușor la început, dar curând eram în nisip adânc și panta a devenit mai abruptă. Țineam capul jos și împingeam cu toată puterea mea când am simțit că cineva împingea căruciorul și m-am uitat în sus și am văzut-o pe Lexi, una dintre tinerele fete și vecina mea. Ea trăsesse căruciorul ei până sus și văzând că aveam nevoie de ajutor a alergat înapoi. Când am ajuns am vrut atât de mult să fug înapoi să îi ajut pe cei care erau în spate, dar respiram cu greutate și inima îmi bătea atât de tare încât cuvintele *atac de cord* mi-au venit în minte de câteva ori! Am urmărit cu recunoștință cum alte tinere fete și-au lăsat cărucioarele și au mers să ajute.

Când toată lumea a ajuns în vârf, am stat puțin pentru a scrie în jurnalele noastre ce simțeam. Am scris: „Nu m-am pregătit suficient din punct de vedere fizic și nu am avut putere să îi ajut pe ceilalți. Probabil că nu va fi nevoie să mai împing niciodată un cărucior, dar niciodată nu vreau să le dezamăgesc spiritual pe surorile mele, niciodată!”

A fost o experiență sacră care m-a făcut să devin conștientă spiritual de îndatoririle pe care le am față de familia mea și față de alții. Pe parcursul călătoriei, m-am gândit la ce am învățat.

În primul rând, m-am gândit la surorile mele, cele care *au tras* și cele care *continuă azi* să tragă singure cărucioarele lor. Aproximativ 20 de procente din femeile din acele companii de cărucioare au fost singure, pentru cel puțin o parte din călătorie. Acestea erau femeile care nu se căsătoriseră, erau divorțate sau văduve. Multe erau mame singure.¹² Ele au lucrat împreună – fiice de legământ, tinere și în vârstă, cu circumstanțe diferite de viață, pe aceeași cale, cu același scop.

Acelea care au alergat să le ajute pe surorile lor care erau la nevoie mi-au

amintit de salvatori, atât văzuți cât și nevăzuți, care observă imediat, care văd o nevoie și acționează.

M-am gândit la cuvintele Domnului: „Eu voi merge în fața voastră. Voi fi la dreapta voastră și la stânga voastră și Spiritul Meu va fi în inima voastră și îngerii Mei în jurul vostru pentru a vă susține”¹³.

De ambele părți ale potecii erau bărbați credincioși, supuși, care își țineau legămintele. Puterea preoției lor – puterea pe care Dumnezeu o folosește pentru a-i binecuvânta pe copiii Săi – ne-a ajutat și sprijinit. Ei ne-au reamintit că niciodată nu suntem singure. Noi putem avea această putere cu noi întotdeauna când ne ținem legămintele.

M-am gândit la bărbații care erau separați în timpul călătoriei de familiile lor lăsându-le să tragă cărucioarele singure. Mulți bărbați au murit în călătorie. Unii fii au rămas în urmă să slujească în misiuni în țările lor natale. Alții emigraseră mai devreme pentru a se pregăti pentru venirea familiilor lor în valea Salt Lake. Alți bărbați erau absenți intenționat pentru că aleseseră să nu țină legămintele lor.

Asemenea celor care au fost înainte, mulți astăzi au parte de

circumstanțe care nu sunt ideale. Noi continuăm să predăm și să luptăm pentru ideal deoarece știm că atunci când continuăm să ne străduim vom progresa pe parcurs și acest lucru ne va pregăti pentru ocazii de a primi toate binecuvântările promise pe măsură ce „[ne încredem] în Domnul”¹⁴.

Fiecare dintre noi a avut și va continua să aibă încercări în viață. Această viață muritoare este o perioadă de încercare și vom continua să avem ocazii de a ne folosi libertatea de alegere pentru a alege ce vom învăța din încercările care cu siguranță vor veni.

Ca fiice ale lui Dumnezeu, noi continuăm pe calea credinței, deoarece noi înțelegem, precum ne-a învățat președintele Thomas S. Monson: „Rânduilele necesare salvării primite în templu, care ne permit să ne întoarcem într-o zi la Tatăl nostru Ceresc în calitate de familii eterne și să fim înzestrați cu binecuvântările și puterea din cer, merită fiecare sacrificiu și fiecare efort”¹⁵.

Nu este de ajuns doar să facem călătoria; noi trebuie să devenim pe deplin conștiente de îndatorirea noastră și să continuăm, cu credință

pe măsură ce apelăm la puterea mângâietoare, sporită și vindecătoare a ispășirii.

Dragile mele surori, vă iubesc. Nu vă cunosc pe multe dintre dumneavoastră personal, dar știu *cine* sunteți! Noi suntem fiice în împărăția Sa care ținem legăminte și, înzestrate cu putere prin legămintele noastre, noi suntem pregătite să ne facem datoria.

Societatea de Alinare pregătește femeii pentru binecuvântările vieții eterne ajutându-ne să devenim conștiente din punct de vedere spiritual pentru a ne spori credința și neprihănirea personală. Să începem cu noi înșine. Să începem acolo unde ne aflăm. Să începem azi. Când devenim conștiente din punct de vedere spiritual, vom putea să întărim familii și cămine și să îi ajutăm pe alții mai bine.

Aceasta este o lucrare de salvare și puterea sporită a ispășirii o face posibilă. Conștientizați cine suntem. Deveniți pe deplin conștiente de îndatorirea noastră. Noi suntem fiice ale Tatălui nostru Ceresc, care ne iubește. Despre aceasta depun mărturie, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Zina D. Young, în *Woman's Exponent*, 15 oct. 1877, p. 74.
2. Romani 13:11-12.
3. Mosia 18:8-11.
4. Robert D. Hales, „Modesty: Reverence for the Lord”, *Liahona*, aug. 2008, p. 21.
5. Boyd K. Packer, „Cum să supraviețuiești pe teritoriul inamic”, *Liahona*, oct. 2012, p. 35.
6. Alma 5:26.
7. Alma 5:14.
8. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), p. 29.
9. Sarah Rich, în *Daughters in My Kingdom*, p. 30.
10. Matei 11:28.
11. În *Daughters in My Kingdom*, p. 30.
12. Cercetare condusă de Jolene S. Allphin bazată pe povestiri și liste ale companiilor; vezi *Tell My Story, Too*, a 8a ediție (2012).
13. Doctrină și legăminte 84:88.
14. Isaia 40:31.
15. Thomas S. Monson, „Templul sfânt – un far pentru lume”, *Liahona*, mai 2011, p. 92.

Linda S. Reeves

a doua consilieră în Președinția generală a Societății de Alinare

Domnul nu v-a uitat

Tatăl nostru Ceresc și Salvatorul nostru, Isus Hristos, ne cunosc și ne iubesc... Noi putem simți dragostea și compasiunea Lor pentru suferința noastră.

Când întâlnim surori din lumea întreagă, noi suntem uimite de tăria mărturiei dumneavoastră. Foarte multe dintre dumneavoastră sunteți prima - sau a doua - generație de membri ai Bisericii. Vedem multe surori slujind în chemări multiple, călătorind la distanțe mari pentru a merge la Biserică și sacrificându-se pentru a face și a ține legămintele sacre din templu. Vă cinstim. Dumneavoastră sunteți pionierii Domnului din zilele noastre!

Recent, soțul meu, Mel, și cu mine, am vizitat un muzeu în Australia și am întâlnit un ghid voluntar, pe nume Mollie Lenthal. Am aflat că Mollie, o femeie drăguță, în jurul vârstei de 70 de ani, nu are copii și nu a fost niciodată căsătorită. Este singurul copil al părinților ei, iar părinții ei au murit de mulți ani. Rudele ei cele mai apropiate sunt doi veri care trăiesc pe un alt continent. Brusc, am fost copleșită de Spirit care-mi mărturisea, aproape ca și când Tatăl Ceresc ar fi vorbit: „Mollie nu este singură! Mollie este fiica mea! Eu sunt Tatăl ei! Ea este o fiică foarte importantă în familia mea și ea nu este niciodată singură!”

Una dintre povestirile mele preferate din viața Salvatorului este povestea lui Lazăr. Scripturile ne spun

că: „Isus iubea pe Marta... pe sora ei [Maria] și pe [fratele lor] Lazăr”¹. S-a trimis vestea la Isus că Lazăr era foarte bolnav, dar Isus n-a venit imediat; El a mai zăbovit două zile, spunând că „boala aceasta... este... spre slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie preaslăvit prin ea”².

Auzind că Isus a venit, Marta „I-a ieșit înainte”³ spunându-I ce se întâmplase. Lazăr „era de patru zile în mormânt”⁴. Jelind, Marta s-a întors la casa ei să-i spună Mariei că Domnul venise.⁵ Îndurerată, Maria a alergat la Isus, s-a aruncat la picioarele Lui și a plâns.⁶

Ni se spune că atunci „când a văzut-o plângând, [pe Maria]... S-a înfiorat în duhul Lui și s-a tulburat” și a întrebat unde îl pusese.

„Doamne», i-au răspuns ei, «vino și vezi»⁷.

Apoi, citim unele dintre cuvintele cele mai pline de compasiune și de dragoste din scripturi: „Isus plângea”⁸.

Apostolul James E. Talmage a scris: „Vederea celor două femei biruite de durere... L-au făcut pe Isus să sufere [cu ei], astfel că El S-a înfiorat în duh și s-a tulburat profund”⁹. Această experiență mărturisește despre compasiunea, empatia și dragostea pe care Salvatorul nostru, Isus Hristos, și Tatăl

nostru Ceresc le simt pentru fiecare dintre noi de fiecare dată când suntem apăsați de suferință, păcat, adversitate și durerile vieții.

Dragile mele surori, Tatăl nostru Ceresc și Salvatorul nostru, Isus Hristos, ne cunosc și ne iubesc. Ei știu când suntem îndurerate sau când suferim în orice fel. Ei nu stau prin preajmă spunând: „Este bine că acum sunteți în suferință, deoarece, în curând, urmează ca totul să fie bine. Veți fi vindecate, sau soțul vostru își va găsi un loc de muncă, sau copilul vostru rătăcitor se va întoarce”. Ei simt profunzimea suferințelor noastre și noi putem simți dragostea și compasiunea lor pentru suferința noastră.

Alma a mărturisit:

„Și El va merge înainte, răbdând dureri și suferințe și ispite de toate felurile; și aceasta pentru ca să fie împlinit cuvântul, acela care spune că El va lua asupra Lui durerile și bolile poporului Său.

Și va lua asupra Lui infirmitățile lor, ca inima Lui să fie inundată de milă... ca El să știe... cum să-i ajute

pe oameni după infirmitățile lor”¹⁰.

Când ne întrebăm *dacă* Salvatorul și Tatăl nostru Ceresc ne cunosc sau *cât de bine* ne cunosc Ei personal, trebuie să ne amintim cuvintele Salvatorului către Oliver Cowdery:

„Dacă dorești o altă mărturie, îndreaptă-ți gândurile spre noaptea în care M-ai invocat în inima ta, pentru a cunoaște adevărul privind aceste lucruri”¹¹.

Mai înainte, Salvatorul declarase: „Nu există nimeni altul în afară de Dumnezeu care să cunoască gândurile și intențiile inimii tale”¹².

Salvatorul i-a amintit lui Oliver că El știa fiecare detaliu al acelei rugăciuni de implorare – și Își amintea – cu exactitate timpul, chiar acea noapte.

Cu mulți ani în urmă, soțul meu s-a îmbolnăvit de o boală rară. Pe măsură ce săptămânile treceau și starea lui se înrăutățea, eram tot mai convinsă că va muri. Nu am spus nimănui despre temerile mele. Aveam o familie mare și tânără și o căsătorie frumoasă, iar gândul de a-mi pierde soțul și a-mi crește singură copiii mă umplea de tristețe,

disperare și chiar de mânie. Îmi este rușine să spun că m-am îndepărtat de Tatăl meu Ceresc. Timp de multe zile am încetat să mă rog; am încetat să fac planuri; am plâns. În final, mi-am dat seama că nu pot să fac acest lucru de una singură.

Pentru prima oară, după multe zile, am îngenuncheat și mi-am deschis inima înaintea Tatălui meu din Cer, rugându-mă să mă ierte pentru că m-am depărtat de El, spunându-I toate sentimentele mele profunde și, în final, spunându-I că voi face ceea ce va dori El să fac. Știam că El avea un plan pentru viețile noastre.

Continuând să-mi deschid inima, stând tot în genunchi, am simțit sentimentul cel mai frumos, mai împăciuitor și mai drăgăstos. Simțeam cum căldura dragostei Sale mă acoperea ca o pătură. Era aproape ca și când L-aș fi simțit pe Tatăl Ceresc spunând: „Acest lucru este tot ceea ce aveam nevoie să știu”. M-am hotărât ca niciodată să nu mă mai îndepărtez de El. Treptat și uimitor, soțul meu a început să se simtă mai bine până când s-a însănătoșit complet.

După mai mulți ani, soțul meu și cu mine am îngenuncheat lângă fiica noastră în vârstă de 17 ani și ne-am rugat pentru viața ei. De data aceasta, răspunsul a fost nu, dar sentimentul de dragoste și de pace pe care Salvatorul nostru l-a promis a fost la fel de puternic și noi am știut că, deși Tatăl Ceresc o chema înapoi acasă, totul avea să fie bine. Trebuie să știm ce înseamnă să-ți încredințezi soarta în mâinile Domnului, să știm că El ne iubește și simte compasiune pentru noi în momentele noastre de suferință și durere.

Unul dintre cele mai încântătoare momente dintre tată și fiu descrise în Cartea lui Mormon este mărturia lui Alma cel Tânăr către fiul său Helaman. Alma a descris „[groaza] de negrăit” pe care a simțit-o imaginându-și venirea în prezența lui Dumnezeu pentru a fi judecat pentru păcatele sale multe. După trei zile și trei nopți, timp în care a simțit greutatea tuturor

păcatelor sale, el s-a pocăit și L-a implorat pe Salvator să aibă milă de el. El i-a descris lui Helaman bucuria „[minunată] și dulce” de a „nu-și mai” aminti de durerile lui. În loc de a simți „[groaza] de negrăit” la gândul de a veni în fața tronului lui Dumnezeu, Alma a avut o viziune despre „Dumnezeu șezând pe tronul Său” și a declarat: „Iar sufletul meu într-adevăr dorea să fie acolo”¹³.

Dragi surori, oare nu simțim noi aceasta când ne pocăim și contemplăm dragostea și recunoștința pe care le simțim pentru Tatăl nostru Ceresc și pentru Salvatorul nostru – că și noi „[dorim] să [fim] acolo” să fim îmbrățișate de brațele Lor iubitoare, încă o dată?

La fel cum Domnul mi-a mărturisit că El nu a uitat-o pe prețioasa sa fiică Mollie Lenthal, eu depun mărturie că El *nu v-a uitat pe dumneavoastră!* Oricare ar fi păcatul, slăbiciunea sau suferința sau încercarea prin care

treceți, El cunoaște și înțelege acele momente anume. El vă iubește! Și El vă va ajuta în acele momente, la fel cum le-a ajutat pe Maria și pe Marta. El a plătit prețul pentru a putea ști cum să vă ajute. Lăsați-vă poverile în seama Sa. Spuneți-I Tatălui Ceresc ce simțiți. Spuneți-I despre suferința și greutățile dumneavoastră și, apoi, dați-le Lui. Studiați scripturile zilnic. Acolo, veți găsi, de asemenea, pace multă și ajutor.

Salvatorul nostru a întrebat:

„Căci poate o femeie să-și uite pruncul care sugă și să nu aibă milă de fiul pântecelui său? Da, ele pot să-i uite, dar Eu nu te voi uita pe tine...”

Eu te-am întipărit pe tine pe palmele mâinilor Mele”¹⁴.

„Eu am poruncit ca *nimeni* dintre voi să nu plece, ci v-am poruncit ca să veniți la Mine pentru ca să puteți simți și vedea; tot astfel trebuie să faceți voi în lume”¹⁵.

Aceasta este responsabilitatea noastră. Noi trebuie să simțim și să vedem singure și, apoi, să-i ajutăm pe toți copiii lui Dumnezeu să simtă, să vadă și să știe că El a luat asupra Sa nu numai toate păcatele noastre, ci și durerile, suferințele și tristețile noastre, astfel încât El să poată cunoaște ce simțim și cum să ne aducă mângâiere. Despre aceasta depun mărturie, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Ioan 11:5.
2. Ioan 11:4.
3. Ioan 11:20.
4. Ioan 11:17.
5. Vezi Ioan 11:28.
6. Vezi Ioan 11:32.
7. Ioan 11:33–34.
8. Ioan 11:33–34.
9. James E. Talmage, *Jesus the Christ, ed. a 3-a*, (1916), p. 493.
10. Alma 7:11–12.
11. Doctrină și legăminte 6:22.
12. Doctrină și legăminte 6:16.
13. Vezi Alma 36:14–22; subliniere adăugată.
14. 1 Nephi 21:15–16.
15. 3 Nephi 18:25; subliniere adăugată.

Președintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Președinție

Cele care poartă de grijă

Veți fi întărite, dar și inspirate, să cunoașteți limitele și măsura abilităților dumneavoastră de a sluji.

Sunt recunoscător pentru că sunt cu dumneavoastră în această seară. Femeile din Biserica lui Isus Hristos au mers înainte pentru a deveni societatea de surori pe care mama profetului Joseph Smith, Lucy Mack Smith, a descris-o cu următoarele cuvinte: „Trebuie să ne prețuim una pe alta, să veghem una asupra celeilalte, să ne alinăm una pe alta și să dobândim instruire pentru a putea fi împreună în cer”¹.

Există trei părți ale acestei remarcabile descrieri a calităților de asociere într-o stare de fericire cu Dumnezeu. Prima, este de a avea grijă una de alta. A doua, de a ne învăța una pe alta și de a fi instruite. Și a treia, de a sta împreună cu Dumnezeu.

În această seară, scopul meu este de a vă ajuta să simțiți aprobarea și aprecierea lui Dumnezeu față de ceea ce ați făcut deja pentru a vă ajuta una pe cealaltă să atingeți acel țel înalt. Și, un al doilea scop, pe care îl am în această seară, este acela de a descrie unele dintre lucrurile care vor urma în slujirea dumneavoastră unitară.

La fel ca surorile care au trăit în vremurile timpurii, dumneavoastră ați răspuns la chemarea Domnului de a

merge să-i alinați pe alții. În anul 1856, profetul Brigham Young le-a cerut sfinților să meargă în ajutorul pionierilor cu cărucioare, împotmoliți în zăpezile munților. În acele zile grele, în timpul conferinței generale, el a spus membrilor: „Credința, religia și declarația voastră de credință față de religie nu va salva niciunul dintre sufletele voastre în împărăția celestială a Dumnezeului nostru, dacă nu veți respecta aceste principii pe care, acum, vi le predau. Duceți-vă și aduceți-i aici pe acei oameni care sunt acum pe câmpii și, aveți o grijă deosebită de acele probleme pe care noi le numim temporale... altfel credința voastră va fi în zadar”².

Sute de femei din Utah au dat curs invitației. Cu toate că erau sărace, au umplut căruțe cu toate lucrurile la care au putut renunța și cu tot ce au putut aduna de la alții pentru a-i ajuta pe cei care erau în pericol. Una dintre aceste surori curajoase a consemnat: „Nu am simțit niciodată mai multă satisfacție și, pot spune, plăcere în orice muncă pe care am făcut-o vreodată în viața mea, datorită faptului că a existat o asemenea unitate de sentimente”³.

Când acțiunea de salvare a fost încheiată și zăpada s-a topit, aceeași

soră a consemnat întrebarea inimii sale credincioase: „Care este următorul lucru pe care îl pot face cele care sunt dornice să acționeze?”⁴.

În zilele noastre, grupuri de surori curajoase din toată lumea și-au transformat credința în fapte în sute de locuri. Și ele își adresează în inima și în rugăciunile lor aceeași întrebare cu privire la viitorul vieții lor de slujire.

Fiecare dintre dumneavoastră are o situație unică în călătoria dumneavoastră spre viața veșnică. Unele aveți ani de experiență, iar altele sunteți la începutul uceniciei dumneavoastră în viața muritoare. Fiecare este unică prin trecutul său și prin încercările sale. Dar dumneavoastră, toate, sunteți surori și fiice iubite ale Tatălui nostru Ceresc, care vă cunoaște și vă păzește pe fiecare.

Împreună, într-un mod remarcabil, dumneavoastră ați iubit, ați protejat și v-ați acordat sprijin una alteia. Am fost martorul acestui miracol triplu chiar acum câteva zile când am văzut cum ați slujit unei surori. Fiind tatăl acesteia, vă mulțumesc și doresc să exprim mulțumirile mele lui Dumnezeu care a îndrumat o învățătoare vizitatoare.

Fiica noastră Elizabeth, care trăiește într-un alt stat, cu un fus orar diferit de al nostru, era acasă cu fetița ei de trei ani. Cealaltă fetiță a ei era în prima săptămână de grădiniță. Elizabeth era gravidă în luna a șasea și aștepta cu nerăbdare nașterea celui de-al treilea copil, despre care doctorii au spus că va fi o altă fată. Soțul ei, Joshua, era departe, la muncă.

Când a văzut că sângerează și că sângele curgea din ce în ce mai mult, ea l-a sunat pe soțul ei. El i-a spus să cheme o ambulanță și că el o va întâlni la spital, care era la o distanță de 20 de minute de casa ei. Înainte de a putea apela, a auzit un ciocănit la ușa din față.

La ușă, a fost surprinsă să o vadă pe colega ei din echipa de învățământ prin vizite din cadrul Societății de Alinare. Ele nu aveau nicio vizită stabilită pentru acea dimineață. Colega ei simțise doar că trebuia să vină să o viziteze.

Ea a ajutat-o să se urce în mașină. Au ajuns la spital cu câteva minute înainte ca Joshua să ajungă de la serviciul lui. Medicii au decis în mai puțin de 20 de minute să scoată copilul prin operație pentru a salva, atât pe Elizabeth, cât și pe copilul ei. Astfel, o fetiță venit pe lume, țipând tare, cu 15 săptămâni înainte de termen. Ea cântărea 765 de grame. Dar era în viață, și Elizabeth la fel.

Cuvintele lui Lucy Mack Smith s-au împlinit în acea zi. O membră credincioasă din cadrul Societății de Alinare, îndemnată de Duhul Sfânt, a păzit, a iubit și a alinat-o pe sora ei din împărăția lui Dumnezeu. Ea, ca și zeci de mii de alte surori care au oferit o slujire atât de inspirată de-a lungul generațiilor, primesc mulțumiri nu doar din partea acelorora pe care le-au ajutat și a celor dragi lor, ci și din partea Domnului.

Vă amintiți cuvintele Sale de apreciere față de cei care primesc o mică recunoștință pământească pentru compasiunea lor: „Drept răspuns, împăratul le va zice: «Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut»⁵.

Dar miracolul unei surori din Societatea de Alinare care a sosit chiar la timp pentru a ajuta este multiplicat prin puterea unei societăți de surori unite. Iată doar o parte din mesajul pe care episcopul lui Elizabeth i l-a trimis ei și lui Joshua la spital, la câteva ore după ce s-a născut bebelușul:

„Președinta Societății de Alinare ține totul sub control. Noi am stabilit deja un plan pentru a le ajuta pe fetițele voastre acasă, astfel ca Elizabeth să se poată deplasa între spital și casă în timp ce micul bebeluș drăgălaș, care nu are încă un nume, va rămâne acolo. Am mai făcut acest lucru înainte, pe durate lungi, și oamenii [noștri] s-au bucurat de această șansă”.

Episcopul a continuat, vorbind despre el și episcopie: „Noi am mers chiar și la spital și am stat cu copiii în camera de joacă, atunci când mamele nu au dorit să-și lase copii într-un alt loc”.

Și apoi, a menționat: „Desigur, nu vom pune în practică planul nostru fără coordonarea și aprobarea voastră. Dorim doar să știți că nu trebuie să vă îngrijorați cu privire la lucrurile pe care noi le putem face”.

Ceea ce au făcut pentru fiica mea i-a dat ei posibilitatea de a avea acel moment prețios, când a ținut pentru prima dată în brațe pe micuța ei fetiță.

Apoi, episcopul și-a încheiat mesajul către Joshua și Elizabeth cu unul pe care surorile îl trimit în toată lumea cu privire la angajamentul lor, acela de a sluji celorlalți pentru Învățător:

„Continuați să fiți credincioși”.

Indiferent de condițiile personale și experiențele prin care ați trecut, vă pot spune un lucru despre ceea ce vă rezervă viitorul. Dacă sunteți credincioase, veți fi invitate, în mod repetat, de Domnul pentru a sluji cuiva care are nevoie când acest lucru nu va părea comod de făcut. Poate părea o îndatorire neplăcută și, poate, chiar imposibilă. Când ocazia vine, poate va părea că nu este nevoie de dumneavoastră sau că altcineva poate mai ușor să acorde ajutorul necesar.

Amintiți-vă că, atunci când Domnul ne permite să întâlnim pe cineva în suferință, noi Îl onorăm pe bunul samaritean atât pentru ceea ce nu a făcut, cât și pentru ceea ce a făcut. El nu a trecut pe cealaltă parte, chiar dacă acel călător bătut de pe drum era un străin și, poate, un dușman. El a făcut ceea ce a putut și a pus în practică un plan anume pentru ca alții să facă mai mult. El a făcut aceasta, deoarece a înțeles că ajutorul necesită mai mult decât ceea ce poate face o singură persoană.

Lecciónile din acea povestire vă pot îndruma în orice problemă veți întâmpina în viitor. Asemenea lecții au existat în copilăria și în experiențele dumneavoastră recente.

Cel puțin o dată, sau poate deseori, ați fost surprinse când ați întâlnit pe cineva care avea nevoie să i se acorde grijă. Poate a fost un părinte, un bunic, o soră sau un copil lovit de boală sau de o dizabilitate. Sentimentele dumneavoastră de compasiune au prevalat asupra dorinței dumneavoastră umane. Astfel, ați început să oferiți ajutor.

La fel ca și trecătorul din povestirea bunului Samaritean, este probabil că ajutorul necesar s-a transformat într-o grijă de lungă durată pe care nu ați putut să o acordați singură.

Samariteanul a avut nevoie să-l lase pe trecător în grija hangului. Planul Domnului de a-i sluji pe alții care sunt la nevoie necesită muncă în echipă.

Episcopii îi invită mereu pe membrii familiei să se ajute unul pe altul când trebuie rezolvată o problemă de bunăstare. Există multe motive pentru această practică. Cel mai important este acela de a asigura mai multor oameni binecuvântarea dragostei crescânde care vine atunci când oamenii slujesc unul altuia.

Ați observat și ați simțit acea binecuvântare. Oricând ați avut grijă de cineva, chiar pentru o scurtă perioadă de timp, ați simțit dragoste pentru persoana pe care ați slujit-o. Când perioada de timp necesară pentru acordarea unei îngrijiri se prelungește, sentimentele de dragoste cresc.

Deoarece suntem ființe umane, această creștere a dragostei poate fi întreruptă de sentimente de frustrare și oboseală. Acesta este un alt motiv pentru care Domnul ne permite să avem ajutorul altora în slujirea pe care o oferim celor care sunt la nevoie. Și acesta este motivul pentru care Domnul a creat societăți cu persoane care poartă de grijă.

Cu câteva săptămâni în urmă, am fost prezent când o tânără s-a ridicat pentru a fi susținută în cadrul unei adunări de împărtășanie ca asistentă coordonatoare a învățământului prin vizite, o funcție despre care nu știam că exista. M-am întrebat dacă ea știa ce mare compliment îi făcuse Domnul chemând-o într-o asemenea sarcină. Din cauza unui copil agitat, ea a trebuit să părăsească adunarea înainte ca eu să îi pot spune cât de mult urma să o iubească și să o aprecieze Domnul pentru ajutorul ei de coordonare a eforturilor ucenicilor Sale.

A purta de grijă celor care sunt la nevoie necesită o echipă, o societate

iubitoare și unită. Aceasta este ceea ce Domnul clădește printre dumneavoastră. El vă iubește pentru oricare parte din rol o jucați.

Una dintre dovezile aprecierii Sale este faptul că Dumnezeu vă permite să simțiți o dragoste crescândă pentru persoanele cărora le slujiți. Acesta este motivul pentru care plângeți la moartea unei persoane pe care ați slujit-o timp îndelungat. Pierderea șansei de a avea grijă de ea poate fi simțită ca o pierdere chiar mai mare decât este separarea temporară. Am auzit o femeie – pe care o cunoșteam de mult timp – recent, în săptămâna în care soțul ei a murit, depunând o mărturie de recunoștință pentru șansa pe care a avut-o să-l slujească până la sfârșitul vieții sale. Lacrimile ei nu erau vizibile, dar zâmbetul ei fericit se vedea.

Cu toate că slujirea prelungită și drăgăstoasă față de oameni este răsplătită din plin, ați învățat că există limite fizice, emoționale și financiare la ceea ce este posibil. Persoana care poartă de grijă un timp îndelungat poate deveni cea care are nevoie de grijă.

Domnul, principalul Învățător care hrănește spiritual oamenii care sunt la nevoie, a dat un sfat inspirat, prin aceste cuvinte transmise de regele Benjamin și consemnate în Cartea lui Mormon: „Pentru ca să păstrați iertarea păcatelor voastre... aș vrea ca voi să împărțiți din averea voastră celor săraci, fiecare după ceea ce are, cum ar fi să hrăniți pe cei flămânzi, să îmbrăcați pe cei goi, să vizitați și să mângâiați pe cei bolnavi, atât spiritual, cât și material, după lipsurile lor”⁶.

Dar, apoi, El continuă avertizându-i pe aceia dintre dumneavoastră care poate nu reușesc să reacționeze în fața dovezii că înaintați mult prea departe și prea mult în slujire plină de dragoste: „Și vedeți ca toate lucruri

să fie făcute în înțelepciune și ordine; căci nu este nevoie ca omul [sau oricare persoană care poartă de grijă] să fugă mai repede decât este puterea lui. Și iarăși este potrivit ca el să fie sârguincios pentru ca astfel să poată câștiga premiul; de aceea, toate lucrurile trebuie să fie făcute în ordine”⁷.

Acest sfat poate fi greu de pus în practică atunci când trebuie să găsiți un echilibru între dorința de a face tot ce puteți pentru a-i ajuta pe alții și necesitatea de a fi înțelept în întâmpinarea propriilor nevoi pentru a vă păstra puterea ca să slujiți. Poate i-ați văzut pe alții străduindu-se să facă față unor asemenea alegeri. Un exemplu este alegerea de a încerca să porți de grijă unei persoane care se apropie de sfârșitul vieții într-o instituție de asistență specializată sau în casa dumneavoastră și când puteți ajunge la capătul puterilor.

Ceea ce știți despre planul salvării poate fi îndrumarul dumneavoastră în asemenea alegeri dificile. Acesta este unul dintre motivele pentru care Lucy Mack Smith a spus că surorile trebuiau „să dobândească instruire”.

În timpul experienței dificile din viața muritoare, ne este de ajutor să avem o convingere sigură despre scopul pe care îl are Domnul pentru fiecare copil al lui Dumnezeu. El l-a învățat pe profetul Joseph Smith ideea fundamentală a planului salvării în acest mod, când acesta se străduia să înțeleagă și să facă față încercărilor sale care păreau fără sfârșit: „Și, după aceea, dacă înduri bine, Dumnezeu te va exalta în cer”⁸.

Alegerea noastră de a ajuta cât mai bine pe cineva care trece prin încercări grele este însoțită atunci de întrebarea: „Ce drum trebuie să urmez pentru a ajuta cel mai bine persoana pe care o iubesc să [îndure] bine?”. Scopul nostru este de a face tot ceea ce este posibil ca o persoană să-și

poată exercita credința în Hristos, să mențină o speranță luminoasă asupra vieții eterne și să practice caritatea, dragostea pură a lui Hristos până la sfârșitul vieții sale.

În repetate rânduri, am văzut surori în împărăție concentrându-se asupra Salvatorului și a scopului Său. Gândiți-vă la momentele în care ați intrat într-o cameră în care are loc adunarea Societății de Alinare sau a Societății Primare ori a Tinerelor Fete.

O ilustrație cu Salvatorul sau cuvintele Sale pot să nu fie evidente, dar dumneavoastră știți că o mărturie despre realitatea și valoarea ispășirii Sale a fost simțită în acea oră la fel cum a fost și în această seară. Poate nu este o ilustrație cu un templu sfânt sau având cuvintele „Famiile pot fi veșnic împreună”, dar puteți vedea speranță în zâmbetele surorilor și ale copiilor lor.

Și ați văzut, la fel ca mine, o învățătoare vizitatoare înțeleaptă clădind încrederea unei surori care se străduiește, deoarece slujirea sa față de cineva, chiar dacă ea nu are succes, este încă necesară și valoroasă. Președinte puternice ale Societății de

Alinare găsesc modalități de a permite celor care au nevoie să li se poarte de grijă, să ajute acordând grijă altora. Ele creează ocazii pentru surori să îndure bine încercările în timp ce-și poartă de grijă una alteia prin dragostea pură a lui Hristos. Acest lucru include adresaarea unui îndemn prietenesc celor care poartă de grijă și sunt obosite de a se odihni și de a accepta ajutor.

Surorile fac posibil acest lucru fără a se grăbi să judece pe cele care trec prin încercări. Majoritatea oamenilor care au greutăți mari încep să se îndoiască de ei înșiși și de valoarea lor. Noi le ușurăm greutățile dacă suntem răbdători cu slăbiciunile lor și apreciem orice lucru bun pe care îl putem vedea la ei și le oferim ajutor. Domnul face aceasta. Și noi putem urma exemplul Său – El, care îi ajută cel mai mult pe toți cei care sunt la nevoie.

Noi vorbim deseori despre tăria grupului de surori din Biserica lui Isus Hristos. Noi trebuie să învățăm să înțelegem că Salvatorul este întotdeauna în grup când Îl invităm.

Din ce în ce mai mult, vom vedea cum fiice ale lui Dumnezeu invită surori în grup alături de ele. Când

surorile vin la o adunare și caută un loc, ele vor auzi cuvintele blânde: „Te rog, vino să stai, aici, lângă mine”.

Vom auzi acele cuvinte în acea zi viitoare, pe care Lucy Mack Smith a prevăzut-o, în care surorile vor „sta în cer împreună”. Nu ne putem pregăti într-o clipă pentru acea zi. Aceasta va veni după zile și ani în care vom avea grijă una de alta și vom avea cuvintele vieții veșnice întipărite profund în inima noastră.

Mă rog ca mulți dintre noi să fim împreună în viitorul glorios care stă în fața noastră. Depun mărturia că speranța dumneavoastră de a trăi acele zile va fi împlinită. Domnul Isus Hristos, prin ispășirea Sa infinită, a făcut acest lucru posibil pentru fiecare dintre dumneavoastră. Tatăl Ceresc aude și răspunde la rugăciunile dumneavoastră pline de credință pentru îndrumare și pentru ajutor de a îndura în slujirea dumneavoastră pentru El.

Duhul Sânt este trimis la dumneavoastră și la cei cărora le purtați de grijă. Veți fi întărite, dar și inspirate, să cunoașteți limitele și măsura abilităților dumneavoastră de a sluji. Spiritul vă va alina când vă veți întreba: „Am făcut eu destul?”

Depun mărturie că Domnul va fi cu dumneavoastră și vă va pregăti și va marca drumul în slujirea pe care o oferiți celor pe care El îi iubește și care sunt la nevoie și au încercări. În numele sfânt al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Lucy Mack Smith, în *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), p. 25.
2. Brigham Young, în *Daughters in My Kingdom*, p. 36.
3. Lucy Meserve Smith, în *Daughters in My Kingdom*, p. 37.
4. Lucy Meserve Smith, în *Daughters in My Kingdom*, p. 37.
5. Matei 25:40.
6. Mosia 4:26.
7. Mosia 4:27.
8. Doctrină și legăminte 121:8.

Indexul relatărilor din timpul conferinței

Următoarea listă cuprinde relatări, selectate dintre cele prezentate în cuvântările din cadrul conferinței generale, care pot fi folosite în studiul personal, în serile în familie și cu alte ocazii de predare. Vorbitorii sunt enumerați în ordine alfabetică, iar numărul se referă la prima pagină a cuvântării.

VORBITOR	RELATARE
Neil L. Andersen	(39) Credința unei familii nu se clatină ca urmare a morții fiicei acesteia.
Shayne M. Bowen	(15) Shayne M. Bowen și colegul său misionar propovăduiesc unei familii că pruncii nu au nevoie de botez.
Linda K. Burton	(78) O femeie o ajută pe Linda K. Burton în timpul celei de-a doua sa vizite la templu ca proaspăt căsătorită. (111) Pioniera Mary Lois Walker își pierde soțul și pe unul dintre copii în timp ce traversa câmpiile.
Craig C. Christensen	(12) Ben Christensen, în vârstă de șase ani, simte Duhul Sfânt în timp ce vizitează un templu cu ocazia unei case deschise.
D. Todd Christofferson	(47) Un tânăr din India lucrează din greu pentru a-și ajuta familia și pentru a dobândi o educație.
Quentin L. Cook	(6) Olimpicul britanic, Eric Liddell, refuză să participe duminica la o cursă.
Ann M. Dibb	(10) O tânără fată poartă cu mândrie un tricou care-i indică apartenența la Biserică.
Larry Echo Hawk	(32) Sergentul instructor al lui Larry Echo Hawk găsește un exemplar al Cărții lui Mormon printre lucrurile acestuia.
Henry B. Eyring	(60) Henry B. Eyring gravează câte o planșă pentru fiecare dintre fiii săi, pentru a descrie darurile lor specifice. (72) Nepoata lui Henry B. Eyring îl caută pe Isus în templu, cu ocazia unei case deschise. (72) Henry B. Eyring pleacă de la Universitatea Stanford pentru a munci la Colegiul Ricks. (72) Nora lui Henry B. Eyring se roagă pe plajă și își dedică timpul Domnului.
Robert C. Gay	(34) Tatăl lui Robert C. Gay îl întreabă pe acesta dacă și-ar vinde sufletul pentru câțiva bănuți. (34) Robert C. Gay urmează un îndemn de a-l ajuta pe un băiat care plângea necontrolat pe marginea drumului.
Daniel L. Johnson	(101) Sfinții din zilele din urmă se duc la templu după ce o furtună le-a distrus recolta de fructe.
Thomas S. Monson	(68) N. Eldon Tanner este surprins să vadă patru bărbați care avansau în cadrul preoției. (68) Thomas S. Monson primește inspirație să cheme președinți de ramură. (68) John H. Groberg își depune mărturia în fața regelui din Tonga. (86) Thomas S. Monson urmează îndemnul de a oferi sugestii despre munca misionară. (86) Thomas S. Monson urmează îndemnul de a vizita un prieten la spital. (86) Thomas S. Monson îl încurajează pe un tânăr să slujească în misiune. (86) Rugăciunea rostită de tineri cu ocazia serbării culturale organizată în cinstea dedicării unui templu își primește răspunsul.
Russell M. Nelson	(18) Un bărbat ascultă de îndemnul de „[a-i opri] pe băieții de pe biciclete”.
Russell T. Ogusthorpe	(96) Tinerii care participă la Școala de duminică îi ajută pe doi cursanți care suferă de autism să împărtășească ce au învățat.
Boyd K. Packer	(75) Șalupa pe care se afla Boyd K. Packer a trecut printr-o furtună puternică în Samoa de Vest.
Linda S. Reeves	(118) Linda S. Reeves se îndreaptă către Dumnezeu când soțul dănsei se îmbolnăvește.
Richard G. Scott	(93) Tinerii din Rusia indexează fiecare câte 2.000 de nume și trimit un nume al unui strămoș pentru a i se înfăptui lucrarea din templu.
Carole M. Stephens	(115) Tinerile fete se ajută reciproc în timpul parcurgerii uneia dintre rutele pionierilor.
Gary E. Stevenson	(51) Un student de facultate pleacă de la o petrecere, desfășurată în Japonia, după ce refuză să fumeze marijuana.
Scott D. Whiting	(37) Antreprenorul templului repară două mici defecte în templul din Laie, Hawaii.

Vârsta necesară pentru slujirea ca misionar a fost redusă

Heather Whittle Wrigley

Știri și evenimente ale Bisericii

În cadrul deschiderii celei de-a 182-a Conferințe Generale Bianuale, președintele Thomas S. Monson a anunțat că, începând din acel moment, băieții pot începe să slujească în misiune începând cu vârsta de 18 ani, iar fetele începând cu vârsta de 19 ani.

Ulterior, în cadrul unei conferințe de presă, vârstnicul Russell M. Nelson, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, a subliniat faptul că această schimbare reprezintă o opțiune: „Tinerii și tinerele nu trebuie să înceapă misiunea înainte să fie pregătiți din punct de vedere spiritual și material”,

Tinerii și tinerele pot, de-acum, să slujească în misiune începând cu vârsta de 18, respectiv 19 ani, în funcție de circumstanțele personale și de decizia conducătorilor locali ai preoției.

a spus el. Aspecte precum educația, circumstanțele de familie și sănătatea încă rămân factori importanți în vederea stabilirii perioadei de a sluji în misiune.

Vârstnicul Jeffrey R. Holland, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, a explicat că potențialii misionari pot fi recomandați de episcopul lor și de președintele lor de țară cu 120 de zile înainte de a împlini 18 ani sau de la data la care sunt disponibili pentru a sluji în misiune cu timp deplin. Tinerii băieți pot merge la centrul de pregătire a misionarilor (CPM) după ce absolvesc liceul sau echivalentul acestuia și împlinesc 18 ani. Fetele pot merge la CPM după ce împlinesc 19 ani.

Potențialilor misionari li se cere să-și îmbunătățească pregătirea pentru misiune înainte să meargă la CPM.

„Dumnezeu grăbește lucrarea Sa”, a spus vârstnicul Holland. „Și are nevoie de tot mai mulți misionari dornici și demni pentru a împărtăși lumina, adevărul, speranța și salvarea Evangheliei lui Isus Hristos într-o lume care este, adesea, întunecată și înfricoșătoare.”

Vârstnicul Holland a spus că este posibil să se înființeze noi misiuni.

Pentru a putea face față numărului tot mai mare de misionari din misiunile din întreaga lume, timpul petrecut la CPM va fi redus cu o treime pentru toți misionarii. Un curs de instruire de 12 săptămâni recent implementat, care se desfășoară în cadrul misiunilor, va oferi o pregătire suplimentară misionarilor. ■

Pentru a obține mai multe informații, căutați „missionary age requirement” pe site-ul news.lds.org.

Învățăture pentru timpul nostru

Din octombrie 2012 până în martie 2013, lecțiile predate la Societatea de Alinare și clasele Preoției lui Melhisedec în a patra duminică din lună trebuie să fie pregătite folosind una sau mai multe cuvântări din cadrul Conferinței Generale din octombrie 2012. În aprilie 2013, cuvântările pot fi alese fie de la conferința din octombrie 2012, fie de la cea din aprilie 2013. Președinții de țară și de district trebuie să aleagă ce cuvântări vor fi folosite în zonele lor.

Mai multe informații puteți găsi în secțiunea „Învățăture pentru timpul nostru” a revistei *Liahona* din luna mai 2012 (lds.org/liahona). ■

Come, Follow Me este o nouă programă de învățământ, care îi va ajuta pe învățători să predea în felul Salvatorului și pe tineri să se convertească pe deplin la Evanghelie.

Biserica anunță o nouă programă de învățământ pentru tineri pentru anul 2013

Biserica a anunțat o nouă programă de învățământ – *Come, Follow Me: Learning Resources for Youth* – (Urmați-Mă – resurse pentru învățare adresate tinerilor) adresată cvorumurilor Preoției aaronice, Tinerelor Fete și claselor pentru tineri din cadrul Școlii de duminica pentru anul 2013.

Unul dintre obiectivele principale ale noii programe *Come, Follow Me* este de a-i ajuta pe învățători – la biserică și acasă – să predea așa cum a făcut-o Salvatorul, făcând din lecții conversații axate pe Evanghelie. Tinerii vor fi invitați să joace un rol mai mare în procesul de predare și învățare.

„Atenția este concentrată asupra înțării și clădirii credinței, convertirii și mărturiei, folosindu-se învățăturile cele mai recente ale autorităților generale și președințiilor generale ale organizațiilor auxiliare”, se menționează într-o scrisoare din partea Primei Președinții din 12 septembrie 2012.

Programa de învățământ *Come, Follow Me* este structurată în unități care se concentrează asupra unui subiect doctrinar în fiecare lună și care sunt prezentate la Școala de duminica, Tinerile Fete și clasele Preoției aaronice.

În fiecare unitate sunt cuprinse

mai multe lecții decât ar putea fi predate în decurs de o lună, așadar învățătorii și conducătorii sunt rugați să caute inspirație și să comunice între ei pentru a decide ce rezumat de lecție să folosească.

Un nou îndrumar, *Teaching the Gospel in the Savior's Way*, (Predarea Evangheliei în felul Salvatorului) îi va ajuta pe conducători și pe învățători să înțeleagă mai bine cum să adapteze lecțiile la nevoile fiecăruia dintre tinerii lor și cum să-i ajute pe tineri să învețe Evanghelia.

Toate lecțiile pot fi tipărite de pe Internet. Versiunea tipărită a noii programe de învățământ *Come, Follow Me* va fi disponibilă ulterior. Până la sfârșitul anului 2012, toate rezumatele lecțiilor vor fi disponibile online în 23 de limbi.

Membrii, conducătorii și învățătorii pot studia noua programă de învățământ online, accesând lds.org/youth/learn.

Conducătorii zonali și locali vor oferi instruire pentru conducători și învățători înainte de sfârșitul anului 2012. ■

Aflați mai multe informații la news.lds.org. De asemenea, consultați pagina 96 din acest număr.

Noi resurse pentru a-i ajuta pe membri să pregătească nume pentru munca în templu

Într-o scrisoare datată 8 octombrie 2012, Prima Președinție i-a invitat pe membri – cu precădere pe tineri și pe tinerii adulți necăsătoriți – să primească toate binecuvântările din templu pregătind nume ale strămoșilor pentru munca în templu.

În plus, cei care „au rezervat multe nume ale rudelor decedate [sunt încurajați] să renunțe la acele rezervări într-un timp cât mai scurt, astfel încât rânduiele necesare să poată fi îndeplinite”.

Pentru a-i ajuta pe membri să răspundă la apelul Primei Președinții, Biserica dezvoltă noi resurse și oferă noi experiențe accesibile în 10 limbi la adresa familysearch.org.

De exemplu, o actualizare recentă a site-ului new.familysearch.org, numită Family Tree (Arborele familiei), oferă o accesare mai ușoară a istoriei proprii noastre familii, permițând utilizatorilor (1) să se conecteze și să colaboreze cu alții referitor la linii genealogice comune, (2) să editeze și să ștergă informații greșite și (3) să transmită cu ușurință nume ale strămoșilor pentru a li se îndeplini rânduiele în templu. De asemenea, utilizatorii pot găsi prezentări video despre „Assigning Names to the Temple” (Transmiterea numelor către templu) și alte instruiri accesând familysearch.org/treetraining. ■

Vârstnicul Craig C. Christensen

*din Președinția
Celor Șaptezeci*

Vârstnicul Craig C. Christensen și-a început slujirea ca membru în Președinția Celor Șaptezeci la 1 august 2012, ca urmare a chemării primite în aprilie 2012.

Născut în orașul Salt Lake, Utah, SUA, în martie 1956, în familia lui Sheron și Colleen Christensen, vârstnicul Christensen a crescut în nordul Californiei într-o „familie de SZU activă și protectoare”. El a subliniat că tot timpul a crezut că Evanghelia este adevărată, însă mărturia lui s-a întărit în timpul slujirii sale ca misionar în Chile.

„În timp ce slujeam ca misionar, dorința mea de a simți Duhul Sfânt a devenit constantă, iar mărturia mea despre Evanghelie a devenit mai profundă și mai reală pentru mine”, a spus el. În timpul misiunii sale, el a căpătat un sentiment profund de apreciere față de Cartea lui Mormon, care este prezent și azi în învățăturile sale.

Vârstnicul Christensen a fost membru al Primului Cvorum al Celor Șaptezeci din anul 2002. Recent, el a slujit în calitate de director general al Departamentului Preoției. Printre chemările precedente se numără cea de președinte al Zonei Mexic Sud, președinte al Misiunii de Est din Ciudad de Mexico, episcop, Înalt consilier și conducător al muncii misionare la nivel de țarăș.

Vârstnicul Christensen a obținut diploma de licență în contabilitate la Universitatea Brigham Young și o diplomă de master în administrarea afacerilor la Universitatea din Washington. El a deținut și a administrat companii în domeniul vânzării de autovehicule și în cel al dezvoltatorilor imobiliari și a colaborat ca profesor la mai multe universități.

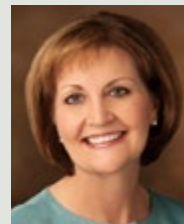
Vârstnicul Christensen s-a căsătorit cu Debora Jones la 28 martie 1978. Ei locuiesc în Holladay, Utah, și au patru copii și cinci nepoți. ■

Președințiile generale ale organizațiilor auxiliare

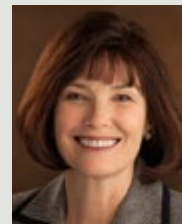
SOCIETATEA DE ALINARE

Carole M. Stephens
Prima consilieră

Linda K. Burton
Președintă

Linda S. Reeves
A doua consilieră

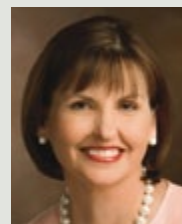
TINERELE FETE

Mary N. Cook
Prima consilieră

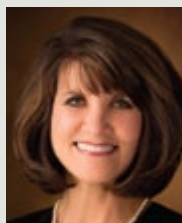

Elaine S. Dalton
Președintă

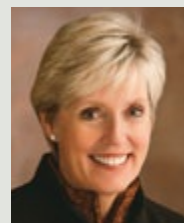

Ann M. Dibb
A doua consilieră

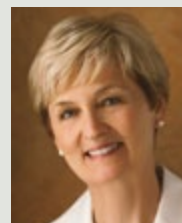
SOCIETATEA PRIMARĂ

Jean A. Stevens
Prima consilieră

Rosemary M. Wixom
Președintă

Cheryl A. Espin
A doua consilieră

TINERII BĂIEȚI

Larry M. Gibson
Primul consilier

David L. Beck
Președinte

Adrián Ochoa
Al doilea consilier

ȘCOALA DE DUMINICA

David M. McConkie
Primul consilier

Russell T. Osguthorpe
Președinte

Matthew O. Richardson
Al doilea consilier

Un pas plin de credință, de Michael T. Malm

„Când L-au văzut ucenicii [pe Isus] umblând pe mare, s-au spăimântat ...

Isus le-a zis îndată: «Îndrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți!».

«Doamne», I-a răspuns Petru, «dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe ape».

«Vino!» i-a zis Isus. Petru s-a coborât din corabie, și a început să umble pe ape ca să meargă la Isus” (Matei 14:26–29).

„Am plăcerea să anunț că, începând din acest moment, pentru toți tinerii băieți demni, apți și care au absolvit liceul sau o formă de învățământ echivalentă, indiferent de locul în care trăiesc, va exista opțiunea de a fi recomandați pentru slujirea misionară începând de la vârsta de 18 ani, în loc de 19”, a anunțat președintele Thomas S. Monson în cadrul sesiunii de deschidere a celei de-a 182-a Conferințe Generale Biannuale a Bisericii. Dânsul a mai spus: „Astăzi, am plăcerea să anunț că tinerele demne, apte, care doresc să slujească pot fi recomandate pentru slujirea misionară începând cu vârsta de 19 ani, în loc de 21”.

